Omraam Mikhaël Aïvanhov

ADEVĂRUL, ROD AL ÎNŢELEPCIUNII şi al IUBIRII

Articol I. Cap. 1 – Căutarea adevărului

Afirmăm în mod obişnuit: „Este adevărat" sau „Nu este adevărat". Dar în funcţie de caz, cuvântul „adevărat" nu are acelaşi sens. De exemplu, se spune: „nu este adevărat" pentru a sublinia o greşeală, dar şi pentru a semnala o minciună. Cel care face o greşeală nesocoteşte în general adevărul, în timp ce acela care spune o minciună, dimpotrivă, cunoaşte adevărul, dar vrea să îl ascundă fiindcă are în acest caz un interes „nu prea catolic" de apărat.

Se poate afirma că adevărul care este contrariul greşelii aparţine lumii ştiinţei, iar cel care se opune minciunii, domeniului moralei. Oamenii mai afirmă însă că sunt în căutarea adevărului pentru a arăta că sunt preocupaţi de sensul destinului uman în general, şi al propriei lor existenţe în particular. Acest adevăr aparţine domeniului filosofiei şi al religiei, şi asupra acestui aspect un învăţământ iniţiatic ne poate lămuri şi orienta în mod corect.

Cuvântul adevăr îi sperie pe mulţi oameni: ei îşi închipuie adevărul ca o putere de temut ce îi va împiedica să respire, să se hrănească, să bea, să iubească. Puteţi să le explicaţi mult şi bine că, dimpotrivă, ei vor respira, se vor hrăni, vor iubi chiar mai bine ca înainte, dar nu este nimic de făcut, ei vor fugi pe unde pot. Iar mulţi alţii vorbesc despre adevăr ca despre ceva imposibil ce ar trebui căutat dincolo de stele! Ne întrebăm dacă adevărul este chiar atât de greu de găsit… Poate că, mai degrabă oamenii nu ştiu ce să caute şi cum să îl caute sau îşi doresc o justificare la toate slăbiciunile lor? Pentru cel care îl caută cu onestitate, adevărul nu este atât de greu de găsit. Cum vă închipuiţi că Domnul, Inteligenţa Cosmică (numiţi-o cum doriţi) l-a plasat pe om într-o atare situaţie încât el nu-şi va găsi niciodată calea? Desigur, el nu va avea cu uşurinţă revelaţia adevărului absolut. Dar nu este posibil să nu poată cunoaşte atât adevăr cât să nu se descurce în viaţă, nu.

Multe persoane mi s-au prezentat spunându-mi că ele caută adevărul! Ani de zile am ascultat că răbdare poveştile acestei căutări. Aveam chiar şi un chip admirativ, fiindcă a cunoaşte adevărul este ceva măreţ, nu-i aşa? Apoi, după câţiva ani, am reuşit să mă enervez. M-am hotărât să dau o lecţie tuturor acestor oameni atât de mândri de a căuta adevărul şi de a nu-l găsi.

„Sunt mai mult de cincizeci de ani de când caut adevărul”, mi-a spus într-o zi un bătrânel simpatic.

— Şi nu l-aţi găsit încă?

— Nu. – îl căutaţi în continuare?

— Da, a răspuns, atât de plin de el încât se gândea că îl voi felicita pentru perseverenţa sa. L-am privit îndelung şi i-am spus în final: „Ei bine, dragă domn, să ştiţi că nu îl veţi găsi niciodată, fiindcă în realitate faceţi totul să nu îl găsiţi.

— Cum aşa?…

— Da, aţi întâlnit de mai multe ori adevărul în viaţă. Pentru că el este foarte uşor de găsit, se află peste tot l-aţi văzut, l-aţi auzit, l-aţi atins, dar nu l-aţi acceptat niciodată deoarece aveţi multe alte lucruri în minte. Căutaţi „un „adevăr care să vă convină, iar când întâlniţi adevărul, cum el nu corespunde dorinţelor voastre, spuneţi: „Nu, nu, nu am nevoie de aşa ceva” şi vă abateţi de la el. Repetaţi: eu caut, eu caut, dar dacă ar trebui să analizăm acest cuvânt „a căuta”, vom descoperi că, de fapt, căutaţi numai ceea ce vă oferă mijloacele de a vă satisface dorinţele arzătoare şi ambiţiile. Scuzaţi-mă, domnule, nu căutaţi adevărul, căutaţi o slujnică care să vă satisfacă poftele. Dacă aţi fi dorit cu adevărat să găsiţi adevărul, aţi fi reuşit demult. Îl mai puteţi găsi şi astăzi, dar nu doriţi aceasta”.

Ce conversaţie, nu-i aşa! Ea s-a reprodus cu mai multe persoane, dar nu vă mai spun ce s-a întâmplat după aceea…

Este suficient ca o persoană să spună: „Eu caut adevărul” pentru ca altele, care nu ştiu în ce categorie să claseze acest „căutător”, să holbeze ochii cu încântare: se află în faţa cuiva care caută adevărul… este ceva deosebit! Ele sunt uimite. Da, este foarte avantajos să pretinzi că te afli în căutarea adevărului. Chiar din punct de vedere material este avantajos. Unii au făcut un obicei din aşa ceva: ei vorbesc fără încetare în jurul lor despre căutările lor nereuşite, scriu nişte cărţi în care îşi expun speranţele şi dezamăgirile, iar când aceste cărţi apar, autorii lor sunt premiaţi în mod special, invitaţi în jurul unor bufete pline cu gustări de tot felul, li se oferă ceai, şampanie. Iată avantajele!

Mulţi alţii încep să caute adevărul, din cauza unei aşa-zise lipse de energie şi dinamism pentru a continua activităţile din tinereţe. Dacă li se spune că, pentru a găsi cu adevărat ceva, trebuie să consacre puţin timp unor anumite lecturi, rugăciunii, meditaţiei, câtorva exerciţii spirituale, ei răspund că nu pot, că sunt foarte ocupaţi. Şi totuşi ei

caută! Ei nu au niciun ideal înalt, nu vor să înţeleagă că există mai întâi ceva de schimbat în felul lor de a gândi, dar ei caută în continuare… Ei bine, a căuta în aceste condiţii nu foloseşte la nimic.

Oamenii se află cu toţi în căutarea unui lucru. În funcţie de caz, poartă denumirea de fericire, sensul vieţii, adevăr… Oare de ce nu găsesc ceea ce caută? Fiindcă îl aşteaptă mereu sub o formă ce corespunde ideii ce şi-o fac despre el. Chiar şi adevărul trebuie să se conformeze dorinţelor lor. Iar când frecventează un învăţământ spiritual, o fac cu speranţa de a găsi aici nişte teorii şi situaţii pe placul lor. De aceea, ei se plimbă dintr-un învăţământ în altul, fără să se ataşeze de vreunul. Nu le plac poate chipurile întâlnite… nu au fost bine primiţi… nu văd nişte avantaje materiale de obţinut… învăţământul ce le este oferit este prea exigent… sau Maestrul acestui învăţământ nu le face nişte promisiuni pe măsură…

Oamenii caută minciunile, iluziile, baloanele de săpun, şi de aceea se îndepărtează de un adevărat Maestru: tocmai fiindcă el nu este un vânzător de iluzii! Ei se simt tulburaţi, nefericiţi alături de el. Ei bine, este tocmai dovada că ei nu caută adevărul. Adevărul nu tulbură, el nu aduce nefericirea; dacă el îi distruge, înseamnă că oamenii nu doreau cu adevărat să îl găsească. Dacă ar fi dorit să îl găsească, ar fi fost atât de fericiţi! Nu, ei nu doresc să îl găsească şi continuă să se plimbe peste tot spunând: „Eu caut adevărul”. Ah, da, este formidabil! Ei se mândresc cu această frază, este ca o medalie.

De acum înainte, vor trebui să scoată această medalie şi să o pună în cutie: „Am găsit drumul cel bun, iar acum încep să lucrez!” Ah, nu, nu, ei continuă să caute, aşteptând ca Cerul, Dumnezeu însuşi să le facă pe plac, să îi satisfacă, şi rămân astfel încăpăţânaţi, exigenţi. Dar ei pot cere insistent oricât, într-o bună zi vor fi obligaţi să constate că nimic nu le vine aşa cum sperau. Fiindcă lumea divină nu poate fi agresată: adevărul se dezvăluie numai celor care au ştiut să găsească atitudinea potrivită.

Se caută adevărul aşa cum vreme de secole bărbaţii au căutat o femeie să se căsătorească: le trebuia o slujnică ca să le facă copii, să muncească la bucătărie, prin casă, să spele, să calce hainele şi să le suporte comportamentul. Iată însă că nu există un adevăr servitor. Discipolul trebuie să devină cavalerul servitor al adevărului. Pentru că adevărul este o prinţesă! „Iar eu vreau să fiu un prinţ”, veţi spune. Desigur, de ce nu? Trebuie însă să vă arătaţi demni să vă ridicaţi până

la ea, şi nu să încercaţi să o coborâţi la voi. În planul psihic se întâmplă ca în planul fizic: nu oricine poate pătrunde în palatul imperial pretinzând că se va căsători cu prinţesa, proclamându-se prinţ moştenitor. Aţi citit în poveşti câte încercări trebuia să străbată tânărul îndrăzneţ care voia să obţină de la rege mâna prinţesei, fiica sa! Dacă nu era capabil să se ridice până la înălţimea ambiţiilor ei, el murea. Ei bine, aceste poveşti sunt foarte profunde şi trebuie să vă pună pe gânduri. La fel se întâmplă şi cu adevărul. El este fiica Domnului: dacă vă prezentaţi în faţa sa fără să fiţi pregătiţi să o slujiţi arătându-i că sunteţi demni de a-i obţine mâna, vă situaţi într-o poziţie de orgoliu lipsit de sens şi ea vă va respinge. Exact ca în poveşti: adevărul este o fată a unui rege neînduplecat, niciodată nu se va adapta, nu va coborî la voi, iar dacă nu vă înclinaţi, nu numai că nu o veţi cuceri, dar veţi muri, din punct de vedere spiritual. Veţi spune că adevărul este crud? Da şi nu, totul depinde de atitudinea voastră.

Veţi găsi adevărul atunci când vă veţi decide să îl slujiţi. Nici mulţi spiritualişti nu îl vor găsi niciodată fiindcă aşteptau ca acesta să îi ajute să-şi realizeze dorinţele lor cele mai materiale. V-am spus deja: ei îl consideră ca o slujnică sau chiar un cont bancar ce le va aduce bunuri, putere, mijloacele de a seduce nişte femei etc. Or, adevărul este o prinţesă, şi atunci când vede că o siliţi la nişte corvezi umilitoare, se supără şi spune: „Drept cine mă ia acest om?" şi vă respinge cu dispreţ. Din nefericire, peste tot în societate, în şcoli, în familii, auzim numai nişte teorii şi vedem numai nişte exemple de oameni care cer fără încetare, vor să se impună, fără să se întrebe de ce această atitudine de lipsă de respect şi violenţă le va închide toate uşile.

Trebuie să fii umil ca să găseşti adevărul. Iar a fi umil, înseamnă mai întâi să încetezi să fii exigent în privinţa naturii, a oamenilor, a Creatorului. „Da, dar avem nişte nevoi!" Ei bine, să vorbim tocmai despre aceste nevoi. Studiaţi puţin cine cere în voi. De unde vine această voce care cere uşurinţa, bunăstarea, plăcerile şi refuză eforturile, constrângerile, obligaţiile? Este vocea naturii inferioare. Dar voi sunteţi cu adevărat această natură inferioară?... Nu.

Natura inferioară face parte din om, dar nu este omul însuşi. Ea este ca o materie asupra căreia trebuie să lucrăm pentru a hrăni natura sa superioară care este nemuritoare, veşnică. Cu această natură superioară trebuie să ne identificăm. Atât timp cât omul se va confunda cu natura sa inferioară, el îşi va spune: „Eu vreau una, eu

vreau alta, eu sunt rănit, eu sufăr.”… şi va continua să meargă peste tot afirmând: „Eu caut adevărul, eu caut, eu caut.”… şi nu îl va găsi. Pentru a cunoaşte adevărul, trebuie să ne identificăm cu lumina, cu nobleţea, cu acea corectitudine a naturii superioare.

Articol II. Cap. 2 – Adevărul, copil al înţelepciunii şi al iubirii

Cei mai mulţi oameni au o manieră ciudată de a povesti cum se aşteaptă să găsească adevărul. Ei vorbesc ca şi cum l-ar întâlni într-o zi în persoană şi le va spune: „Iată, eu sunt adevărul. În sfârşit, m-ai găsit. Ascultă-mă deci cu atenţie: de acum încolo vei gândi aşa, vei face astfel.”… Ei bine, nu, lucrurile nu se petrec astfel.

Pentru a înţelege bine cum se prezintă această problemă a adevărului, trebuie să începem prin a studia structura psihică a omului. Ea se bazează pe trei factori fundamentali: intelectul care îi permite să gândească, inima care îi permite să trăiască nişte sentimente şi voinţa care îi permite să acţioneze. Voinţa nu acţionează niciodată fără mobil, ci sub impulsul gândurilor şi al sentimentelor.

Observaţi-vă: voinţa voastră se pune sau nu în mişcare în funcţie de gândurile şi sentimentele ce le nutriţi faţă de lucruri şi fiinţe. Pentru a te decide să lucrezi bine, nu este suficient să gândeşti că este util să lucrezi, trebuie să şi iubeşti acea lucrare. Întâlniţi un om rănit sau aflat în mizerie; ca să vă decideţi să îl ajutaţi, trebuie să nutriţi şi un sentiment de simpatie în privinţa sa. Iar cel care se aruncă asupra vecinului său pentru a-l omorî, nu s-a mulţumit să gândească: „Este un prost, este rău”, a trebuit deopotrivă să ajungă la exasperare, la furie sau ură. Exemplele sunt nenumărate. Întreaga noastră viaţă zilnică este alcătuită din nişte fapte inspirate de gândurile şi sentimentele noastre. Factorul gând şi factorul sentiment intervin mai mult sau mai puţin în funcţie de caz, dar intervin întotdeauna.

Se poate deci afirma că faptele mărturisesc gândurile intelectului şi ale sentimentelor inimii, ele sunt copiii lor, şi în funcţie de calitatea acestor gânduri şi sentimente, acţiunile înfăptuite de voinţă sunt bune sau rele. Ele sunt bune atât timp cât intelectul este inspirat de înţelepciune, iar inima, de iubire. Intelectul are ca ideal manifestarea înţelepciunii, inima, cea de a exprima iubirea, iar voinţa ce decurge, de a spune adevărul. Ceea ce înseamnă că, atât timp cât gândurile intelectului vostru se vor îndrepta spre înţelepciune şi sentimentele inimii voastre spre iubire, tot atât de mult vă veţi afla în adevăr. Da, iată secretul adevărului, este simplu.

S-au dat tot felul de definiţii despre adevăr, dar acestea nu au reuşit decât să încurce problema. Este imposibil să spui ce este adevărul, fiindcă nu există în sine; există numai înţelepciunea şi iubirea. Mulţi oameni pretind că se află în adevăr! Este uşor să ai aceste pretenţii, dar când îi vedem acţionând, ai, ai, ai!… Fiindcă ceea ce ei numesc adevărul lor nu este inspirat de înţelepciune şi iubire. Comportamentul ne arată dacă o fiinţă se află în adevăr, nu teoriile şi elucubraţiile ce le prezintă altora. Este extraordinar că oamenii fac din adevăr un fel de abstracţie, în timp ce, dimpotrivă, el apare în mod concret în felul lor de a fi, de a se manifesta zi de zi.

De acum înainte, trebuie să încetaţi să povestiţi că sunteţi în căutarea adevărului şi nu îl găsiţi, fiindcă nu este nimic de căutat şi nimic de găsit: trebuie doar să progresaţi pe calea iubirii şi a înţelepciunii. Şi mai trebuie să încetaţi să pretindeţi că vă aflaţi în adevăr. Nici în acest caz nu este nimic de pretins: dacă posedaţi iubirea şi înţelepciunea, fără să spuneţi nimic, vă aflaţi în adevăr, şi întreaga lume o va simţi. Poate că această imagine vă va uimi, dar se poate spune că adevărul este comparabil cu o medalie ce are pe o faţă iubirea, iar pe cealaltă înţelepciunea. Nu veţi găsi niciodată adevărul ca un element izolat, pentru că nu poate fi conceput în mod independent de inimă şi de intelect. Iubirea şi înţelepciunea voastră vă vor arăta adevărul.

Dacă există acum atâtea „adevăruri" diferite şi contradictorii care circulă în lume, aceasta reflectă tocmai deformarea inimii şi a intelectului oamenilor. Atunci când cineva vă spune: „Pentru mine, adevărul este."… înseamnă că este adevărul său, iar acest adevăr vorbeşte despre inima şi intelectul său, care sunt nedezvoltate, deformate, sau dimpotrivă foarte dezvoltate. Dacă adevărul ar fi fost independent de activitatea inimii şi a intelectului, toată lumea ar fi trebuit să îl descopere pe acelaşi. Or, nu este cazul, o ştiţi bine, toată lumea descoperă nişte adevăruri diferite. Cu excepţia celor care posedă adevărata iubire şi adevărata înţelepciune. Ei au descoperit acelaşi adevăr, şi astfel vorbesc de fapt, cu toţi, acelaşi limbaj.

Totul depinde deci de dezvoltarea armonioasă a inimii şi a intelectului, şi mai departe, a sufletului şi a spiritului. Omul se va îndepărta de adevăr dacă nu este vigilent. El va scrie nişte cărţi să-şi exprime punctul de vedere, îi va antrena pe oameni, fiind desigur sincer, dar nu se va găsi în adevăr. Fiindcă sinceritatea este un lucru, şi

adevărul este un altul. Puteţi fi sinceri, împotmolindu-vă în cele mai mari greşeli, dar nu trebuie să luaţi sinceritatea ca pretext pentru a vă justifica.

Adevărul rămâne o problemă atât de obscură fiindcă este considerat ca o abstracţie. Or, adevărul este lumea în care suntem cufundaţi, suntem legaţi de ea, facem una cu ea, nu este posibil să ne separăm de ea. Trăim în adevăr, ne hrănim cu el, îl respirăm, şi trebuie deci să nu ne mai gândim că ne vine din exterior. Ceea ce ne vine din exterior sunt numai întâlnirile noastre: fiinţele, obiectele, cărţile, operele de artă al căror contact trezeşte în noi o intuiţie a adevărului. Atâta tot. Iată de ce a afirma: „Eu voi căuta adevărul" constituie cea mai bună manieră de a nu-l găsi. Fiindcă pe pământ nu îl putem găsi, iar cel care se aşteaptă să întâlnească ceva exterior despre care să spună: „Iată adevărul", se înşală. Ne putem apropia de adevăr numai studiind şi căutând să exprimăm iubirea şi înţelepciunea.

Acum, dacă m-aţi înţeles, trebuie să vă analizaţi: „Care este natura sentimentelor mele? Este adevărata iubire?... Dar gândul meu, cum vede lucrurile? Urmează el calea înţelepciunii? Nu s-a strecurat oare un element ce mă va induce în eroare?" De fiecare dată când introduceţi în gândurile şi sentimentele voastre elementele iubirii şi ale înţelepciunii, întâlniţi adevărul. De fiecare dată când atingeţi un anumit aspect, atingeţi deci un anumit grad al adevărului, iar aceste aspecte, aceste grade sunt infinite. Adevărul trebuie să îl găsiţi şi în acelaşi timp să continuaţi să îl căutaţi, adică să vă legaţi o dată pentru totdeauna de aceste două principii determinante ale iubirii şi înţelepciunii, şi în acelaşi timp trebuie să continuaţi mereu să căutaţi formele cele mai convenabile pentru a pune în aplicare aceste două principii.

Articol III. Cap. 3 – înţelepciunea şi iubirea: lumina şi căldura

Când înţelepciunea şi iubirea se unesc, ele dau naştere adevărului, adică unei vieţi mai pline, mai intense care, ca apa, va uda toţi germenii sufletului vostru pentru a produce un belşug de flori, de fructe: nişte gânduri luminoase, nişte sentimente călduroase.

Înţelepciunea reprezintă principiul masculin şi iubirea, principiul feminin. Iubirea tinde spre înţelepciune şi înţelepciunea tinde spre iubire. Înţelepciunea şi înţelepciunea se resping, iubirea şi iubirea se resping deopotrivă. Este o realitate de care trebuie să ţinem cont şi în relaţiile umane. Multe legături s-au desfăcut fiindcă

partenerii erau fie prea rezervaţi, fie prea înflăcăraţi. Pentru ca o legătură să devină durabilă, este de preferat ca partenerii să aibă nişte temperamente complementare.

În planul fizic, înţelepciunea şi iubirea sunt reprezentate de lumină şi căldură, având cu acestea mari similitudini. Asemenea luminii, înţelepciunea are capacitatea de a se concentra asupra unor puncte infime; şi asemenea căldurii, iubirea o are pe cea de a se dilata în spaţiu. Întâlniţi pe cineva pentru întâia oară: cum nu îl cunoaşteţi, nu aveţi niciun motiv să îl iubiţi, iar intelectul vostru reacţionează şi începe să îl privească cu atenţie: ochii săi, nasul său, gura sa, gesturile sale, profesia sa, câştigurile sale… În timp ce, pentru cineva pe care îl iubiţi, nu doriţi să analizaţi toate acestea; îl iubiţi aşa cum este, îi acceptaţi întreaga prezenţă, vibraţi la unison cu el. Chiar dacă el comite nişte fapte reprobabile, cum îl iubiţi, îl iertaţi; greşelile sale sunt nişte detalii la care nu vă opriţi. Dar în ziua în care nu îl mai iubiţi, cea mai mică greşeală este scoasă la iveală, subliniată, analizată.

Vreţi un exemplu? Un chimist sau un biolog lucrează în laborator; el se concentrează asupra câtorva molecule de gaz sau a câtorva celule prelevate dintr-o plantă sau un animal. Întreaga sa atenţie este absorbită de infime particule de materie. Dar acest cercetător eminent este îndrăgostit. Seara, când îşi părăseşte laboratorul, el se gândeşte că-şi va întâlni iubita, şi atunci cerul înstelat ce îl vede deasupra capului nu îi pare atât de mare pentru a-i conţine iubirea, toate florile nu sunt de ajuns pentru a dori să o împodobească, şi ar dori să îi ofere toate palatele şi comorile de pe pământ. Iată însă că într-o bună zi lucrurile se strică: sentimentul se pierde cu trecerea timpului şi iubita nu îi mai pare atât de încântătoare. Privirile sale se îndreaptă dintr-odată asupra celor mai mici gesturi şi fapte ale ei pentru a le critica. „Ai întârziat, nu mi-ai spălat cămaşa, mi-ai rătăcit butonii de la cămaşă, ai sărat prea mult supa, ai uitat să cumperi ziarul.”… S-ar spune că toate microscoapele din laboratorul său sunt acolo pentru a mări de sute de mii de ori cele mai nesemnificative detalii!

Astfel căldura care dilată inima a lăsat loc luminii care determină apariţia celor mai mici lucruri. Care lumină? în niciun caz lumina spirituală, ci lumina obişnuită ce este legată de electricitate. Nu se spune, atunci când o ceartă este gata să izbucnească, că există „electricitate în atmosferă”? Electricitatea controlată cu măsură poate

da lumina, dar electricitatea nu este lumina.

La fel cum electricitatea este legată de lumină, tot aşa şi magnetismul este legat de căldură. Căldura dilată şi magnetismul atrage: amândouă se manifestă printr-o dezvoltare, o creştere a volumelor şi a formelor. O persoană călduroasă şi magnetică produce o impresie de dilatare şi exercită o atracţie asupra tuturor celor care o înconjoară. În timp ce lumina şi electricitatea produc efecte inverse la o fiinţă. Cei mai mulţi oameni nu sunt atât de mult atraşi de cel care-l posedă lumina, cunoaşterea, fiindcă se simt în inferioritate, le este frică că vor fi judecaţi, preferă să stea la distanţă. Cât despre cel care este prea încărcat cu electricitate, el îi respinge de-a dreptul pe ceilalţi.

Depinde acum de voi să înţelegeţi cum; trebuie să folosiţi iubirea (căldura şi magnetismul) şi înţelepciunea (lumina şi electricitatea). Iubirea leagă şi înţelepciunea dezleagă, înţelepciunea vă permite să distingeţi binele de rău şi să respingeţi răul. Dar dacă veţi folosi mereu înţelepciunea, chiar şi prietenii voştri nul vor sta prea mult lângă voi. Desigur, înţelepciunea străluceşte, dar este rece, şi oamenilor nu le place să stea mult lângă o lumină rece. De aceea înţelepţii sunt deseori singuri, în timp ce oamenii mai puţin înţelepţi, dar călduroşi, sunt înconjuraţi de prieteni. Ce este de făcut?... Să ne decidem să neglijăm înţelepciunea, pentru a nu rămâne singuri? Nu, desigur, fiindcă şi în acest caz vă pândeşte un pericol: cel de a fi invadaţi şi legaţi. Dificultatea constă tocmai în a învăţa să armonizaţi cei doi curenţi în voi înşivă: să ştiţi când este de dorit să manifestaţi iubirea şi când înţelepciunea.

V-am explicat cum a rezolvat apa această problemă, ea care urcă şi coboară fără încetare între pământ şi cer. Ea urcă pentru a cultiva înţelepciunea, şi coboară pentru a manifesta iubirea. Ea urcă pentru a primi binecuvântările cerului, şi coboară pentru a transmite aceste binecuvântări pe pământ. A lua şi a da, a primi şi a transmite, iată adevărul, este împlinirea voinţei Domnului.

În primele trei versete din rugăciunea de duminică („*Ciclul apei*: *iubirea şi înţelepciunea*" în „*Destăinuirile focului şi ale apei*" (*Colecţia Izvor nr. 232*)) *Tatăl nostru*, *Care eşti în ceruri*, *sfinţească-se numele Tău*, *Vie împărăţia Ta*, *facă-se voia Ta*, *precum în cer şi pe pământ*, se regăseşte o aplicaţie despre ceea ce vă explic privind iubirea, înţelepciunea şi adevărul.

Sfinţească-se numele Tău – sfinţirea este un act legat de

înţelepciune, de lumină. Lumina este cea care sfinţeşte şi luminează operele Domnului. Dacă înţelegerea noastră este corectă, noi sfinţim tot ce atingem. Dar de ce trebuie să sfinţim numele Domnului? Pentru că numele este o sinteză a tuturor elementelor. Numele Domnului conţine, cuprinde toate formele, toate existenţele.

Vie împărăţia Ta – împărăţia Domnului, regatul său, este iubirea perfectă. Nu există un adevărat regat în afara iubirii: el asigură coeziunea tuturor părţilor. Un regat lipsit de iubire se dezmembrează. Pentru Iniţiaţi, iubirea nu este un sentiment trecător, ci o stare de conştiinţă stabilă, neîntreruptă, în care se simt în armonie cu tot ce există.

Facă-se voia Ta – cel care, datorită înţelepciunii, a reuşit să sfinţească numele Domnului în sinea sa, iar datorită iubirii, să îi zidească regatul, va îndeplini neapărat voia sa. A îndeplini i dorinţa Domnului înseamnă a te afla în adevăr.

Toţi creştinii spun această rugăciune, este cel mai des rostită, dar fără să îi fie înţeleasă mereu profunzimea. Măcar voi, atunci când o rostiţi, fiţi conştienţi de cele ce v-am spus.

Vă voi da chiar un exerciţiu de făcut. Aşezaţi-vă în linişte pe un scaun, punându-vă mâinile; pe genunchi: Inspiraţi şase secunde spunând: „Doamne, fie ca numele tău să fie sfinţit în mine. Reţineţi aerul (tot şase secunde), pronunţând: „Fie ca împărăţia ta să se instaleze în mine". Apoi, expirând (tot în şase secunde): „Fie ca voinţa ta să se împlinească prin mine". Repetaţi acest exerciţiu de patru sau cinci ori pe zi câteva săptămâni, şi veţi constata că s-a luminat, s-a lărgit, s-a uşurat ceva în voi. De două mii de ani, milioane şi miliarde de creştini au pronunţat această rugăciune, şi chiar dacă nu au fost conştienţi de semnificaţia ei, au făcut din ea în lumea invizibilă o formulă vie, un rezervor de forţe acumulate. Iar voi, repetând-o în mod conştient, vă legaţi de acest mare rezervor, atrăgându-vă toate energiile benefice pentru a vă continua mai bine lucrarea.

Meditaţi asupra înţelepciunii care se ocupă de lucrurile mărunte şi asupra iubirii care se ocupă de cele mari. Înţelepciunea atinge numai nişte particule infime în noi. Nu s-a observat niciodată că înţelepciunea ar fi produs mari schimbări în viaţa unei fiinţe. În timp ce iubirea transformă imediat comportamentul şi deseori aspectul fizic. Cele mai mari transformări în lume se pot face numai prin iubire, nu prin înţelepciune, înţelepciunea există numai pentru a ne orienta, dar

iubirea este cea care împlineşte.

Articol IV. Cap. 4 – Iubirea discipolului, înţelepciunea maestrului

Cunoaşterea o dobândim deseori în singurătate. Lectura, judecata, meditaţia, toate activităţile mentale în general nu impun prezenţa şi participarea altora, uneori constituind chiar un obstacol. În schimb, prezenţa altora ne îndeamnă să extragem din noi ceea ce ştim pentru a le transmite; tocmai această prezenţă trezeşte în noi dorinţa de a comunica.

Dar dorinţa de a comunica nu se poate realiza decât cel puţin cu o condiţie: ca acela care primeşte cunoaşterea să fie atent, receptiv, să manifeste încredere în privinţa celui care este Pregătit să îl instruiască. Mulţi profesori s-au răcit în dorinţa lor de a-şi transmite cunoştinţele din cauza atitudinii elevilor şi a studenţilor! Neatenţia acestora, privirile lor critice nu îi împiedică poate să-şi ţină cursurile, dar le taie gustul de a aprofunda subiectul tratat oferind ce au mai bun în ei. dimpotrivă, se poate întâmpla ca, după o noapte de insomnie, un profesor obosit şi plin de griji să fie prea puţin dispus să-şi ţină cursul, dar intrând în sală, el îi vede pe elevi atât de deschişi şi receptivi încât se simte însufleţit, stimulat, inspirat.

Toţi instructorii, profesorii, dar şi Maeştri: Spirituali au făcut aceste experienţe. Oricare ar fi buna dispoziţie a unui instructor, ea nu este decât jumătate din condiţia de îndeplinit pentru ca el să-şi poată comunica cunoştinţele. Cealaltă jumătate trebuie să o aducă studenţii, discipolii, atent să aibă o atitudine receptivă, călduroasă.

Vedeţi cum ne întâlnim încă odată cu inima şi cu intelectul. Inima este elevul sau discipolul care se deschide pentru a primi cunoaşterea instructorului, intelectul. Inima este anticamera intelectului, ea îl pregăteşte, îi oferă nişte condiţii propice şi ne introduce lângă el ca un servitor lângă stăpânul său. Trebuie deci să câştigăm inima înainte de a atinge intelectul. Ca să ai a întrevedere cu un personaj important, trebuie să fii introdus de secretarul său. Tot la fel, pentru a avea o întrevedere cu înţelepciunea, trebuie să fii introdus de iubire! Pentru a-ţi putea apropia marile mistere, trebuie să-ţi deschizi inima.

Intelectului nu îi plac săruturile şi mângâierile, el preferă discuţiile, obiecţiile, dezbaterile de idei, fiindcă acestea îl obligă să se dezvolte. Dacă încălziţi intelectul, în loc să lucreze, el adoarme, în timp ce frigul, surprizele şi obstacolele de depăşit îi convin. Dificultăţile,

încercările vă scutură şi vă obligă să reacţionaţi, aceasta este utilitatea lor: ele vă fac să judecaţi şi vă cresc înţelepciunea. Cât despre evenimentele plăcute, ele vă influenţează inima, predispunând-o să devină generoasă, iubitoare, călduroasă, fiindcă ceea ce este cald are tendinţa de a se dilata, a se deschide. Este important să fiţi bine dispuşi, iar inima vă va ajuta în acest sens. Trebuie deci să câştigaţi acordul inimii pentru a atinge intelectul; trebuie să posedaţi mai întâi iubirea pentru a vă îndrepta spre înţelepciune. Înţelepciunea se obţine cu ajutorul iubirii.

Când Maestrul dezvăluie discipolilor săi realităţile lumii spirituale, comorile, misterele sale, este ceva ce îşi smulge din sufletul său, din viaţa sa pentru a le oferi acestora. Iar dacă nu simte în asistenţă o aşteptare, un interes, un respect sau o încântare pentru această cunoaştere ce vrea să o transmită, ceva în el se închide.

Iubirea discipolului trebuie să se unească cu înţelepciunea Maestrului, iar din uniunea acestei iubiri şi a acestei înţelepciuni se va naşte adevărul. Maestrul nu are nevoie de înţelepciunea voastră – de altfel puteţi fi incapabili să i-o transmiteţi! – dar are nevoie de iubirea voastră. Rolul său nu este de a vă iubi, ci de a vă lumina, iar voi trebuie să îi oferiţi încrederea, iubirea voastră fiindcă acestea sunt cele mai bune condiţii pentru a-i primi înţelepciunea. Este simplu: discipolul îşi iubeşte Maestrul, iar Maestrul îl luminează pe discipol. Dacă ar fi invers, aţi rămâne prea mult timp în întuneric.

Îmi veţi replica că atunci când să vorbeşti despre Maeştrii Spirituali se subliniază mereu iubirea lor. Da, desigur, pentru a vrea să îi ajuţi şi instrui pe oameni, trebuie să îi iubeşti. Dar această iubire a Maestrului este de o altă natură. Este o iubire luminată de înţelepciunea sa, ceea ce deseori discipolul nu înţelege; el ar vrea ca Maestrul său să îi surâdă mereu şi să îi spună nişte cuvinte! frumoase. Iar când, pentru binele discipolului] Maestrul trebuie să se arate sever şi să îl scuture! acesta se întristează, se revoltă gândindu-se căii Maestrul său nu îl iubeşte; el nu înţelege cal iubirea Maestrului trebuie să fie însoţită de o anumită rigoare.

În viaţa unei fiinţe umane, a întâlni un adevărat Maestru şi a-i deveni discipol este o binecuvântare, dar numai găsind atitudinea corespunzătoare şi ştiinţa de a-l iubi. Fiindcă discipolul! îşi influenţează Maestrul prin iubirea sa. Dar toate fiinţele sunt legate şi se influenţează! reciproc. Maestrul îl influenţează pe discipol, dar şi

discipolul îl influenţează pe Maestrul său. Iubirea sinceră şi dezinteresată a discipolului face să crească înţelepciunea Maestrului său.

În orice şcoală, profesorul îşi instruieşte mai uşor elevii care au o mare dorinţă de a învăţa. Desigur, el se ocupă de toţi, dar elevii atenţi, însetaţi de cunoaştere, îl inspiră mai mult şi este stimulat de ei. Peste tot funcţionează aceeaşi lege: iubirea naşte înţelepciunea, iar înţelepciunea inspiră iubirea. Există o reciprocitate. Cele două sunt necesare pentru a atinge adevărul.

Articol V. Cap. 5 – Sâmburele adevărului

Luaţi un fruct şi observaţi cum lucrează natura…

Toate fructele au un înveliş mai subţire sau mai gros şi dur numit în funcţie de caz: pieliţă, coajă, cochilie… Uneori este consumat, dar în general se aruncă. După înveliş, întâlnim pulpa care se consumă, iar în centru sâmburele sau seminţele care deseori sunt aruncate, dar care plantate asigură reproducerea speciei. Fructul este construit astfel după modelul celulei: o celulă este formată dintr-o membrană ce limitează şi conţine un mic buzunar, materia lichidă, citoplasmă; iar în centru se află nucleul.

Peste tot unde vă îndreptaţi privirea, asupra naturii, a omului, a familiei, a societăţii, a universului, veţi constata această împărţire în trei. Infinitul mic şi infinitul mare sunt construite pe acelaşi model: cel al celulei. În mod simbolic, membrana corespunde planului fizic, citoplasmă corespunde planului astral al sentimentelor, iar nucleul, planului mental al gândului.

Să revenim la fruct şi să vedem cum putem interpreta aceste trei elemente: coaja, pulpa şi sâmburele. Coaja care înveleşte fructul şi îl protejează corespunde planului fizic; pulpa undei circulă curenţii vieţii corespunde lumii psihicei iar sâmburele care asigură înmulţirea fructului corespunde lumii spirituale. Să transpunem acum! aceste trei elemente în viaţa spirituală: coaja! fructului este înţelepciunea care ocroteşte, reţine! apără; pulpa fructului este iubirea, fiindcă iubire al este ceea ce se mănâncă şi întreţine viaţa. Cât! despre sâmburele plantat, el reprezintă adevărul! pentru că numai ce este adevărat este capabil de ai perpetua viaţa.

Vă arăt un fruct. Puteţi spune că îl cunoaşteţi? Până când nu aţi cercetat cele trei părţi! componente, nu îl cunoaşteţi. Ce trebuie să facă! atunci discipolul? După ce a îndepărtat coaja şi s-a hrănit cu

pulpa, el trebuie să planteze sâmburele (sau seminţele), şi astfel va avea posibilitatea de a cunoaşte adevărul.

Dacă veţi cere unui Iniţiat să vă dezvăluie adevărul, el nu vă va copleşi cu nişte explicaţii complicate şi abstracte. El vă va oferi un fruct şi vă va spune: „Luaţi, mâncaţi". Veţi mânca fructul dar ce veţi face cu sâmburele? îl veţi arunca. Tocmai sâmburele conţine adevărul! întreg fructul, întregul pom sunt condensate în acest sâmbure. Pentru a cunoaşte secretele sâmburelui, trebuie să îl plantaţi în pământ şi să aşteptaţi, observând cum soarele şi apa lucrează asupra lui pentru a determina creşterea frunzelor, a tijelor a ramurilor. Din acest mic sâmbure se va dezvolta un mare arbore. Numai atunci veţi şti ce adevăr conţinea el.

Cei mai mulţi oameni iau din viaţa numai coaja, pieliţa. Unii încearcă să îi guste conţinutul, dar nu este încă de ajuns: trebuie să plantezi sâmburele şi să vezi ce va ieşi. Adică, în faţa a tot ce vi se întâmplă, trebuie să judecaţi şi să vă întrebaţi: oare există în acest „fruct" primit ceva de aruncat?... ceva de mâncat?... ceva de plantat... n ziua în care veţi fi capabili să efectuaţi corect aceste trei operaţii, nu veţi mai face greşeli.

De exemplu, un bărbat sau o femeie va vorbeşte zilnic despre iubirea sa. Primiţi toate aceste cuvinte şi le absorbiţi, le înghiţiţi chiar fără discernământ, iar după puţin timp vă aflaţi în plină tragedie. De ce? Fiindcă nu aţi înţeles lecţia fructului. Desigur, acel bărbat sau acea femeie a exprimat nişte lucruri foarte bune şi frumoase prin iubire şi cuvinte, v-aţi putea hrăni chiar cu ele. Ar fi trebuit să ştiţi totuşi că, venind de la o fiinţă umană, aceste cuvinte conţineau neapărat nişte elemente omeneşti, prea omeneşti, ce trebuiau îndepărtate.

Da, iubirea este o problemă foarte complicată. În iubirea ce o întâlniţi, există mereu] unele elemente ce trebuie să le înlăturaţi, altele ce le puteţi lua şi unul, în sfârşit, ce trebuie să îl sădiţi în sufletul vostru. De aceea, dacă sunteţi înţelepţi, veţi spune acelei fiinţe care vă iubeşte: „Aşteptaţi puţin, înainte de a vă răspunde, trebuie mai întâi să sădesc sâmburele. Fructul este zemos, dar eu vreau să cunosc pomul care va ieşi din el". Când veţi cunoaşte natura exactă a acestei iubiri, vă veţi putea pronunţa fără niciun risc despre viitor.

Un alt exemplu. Un om de afaceri vă propune să vă asociaţi cu el: „Veţi face avere în scurt timp şi veţi deveni o persoană influentă". Sunteţi orbiţi de aceste promisiuni minunate şi înghiţiţi totul: coaja,

pulpa şi sâmburele, adică v-aţi angajat. Vă hrăniţi în continuare, dar iată că apar colicile: nişte insuccese, nişte pierderi de bani, chiar falimentul… Medicul – înţelepciunea divină – este nevoit să vă prescrie un purgativ eficient! De ce s-au întâmplat toate acestea? Din cauza ignoranţei voastre. Vi s-au oferit nişte minuni, dar ele ascundeau ceva otrăvitor. Trebuia mai întâi să fi plantat sâmburele pentru a vedea ce va ieşi din el.

Viaţa ne pune fără încetare în faţa acestei probleme: de ce natură este pomul al cărui sâmbure ce ne este propus îl conţine ca putere? Ce fel de fructe va face el? Trebuie să începeţi să judecaţi înainte de a înghiţi totul. Şi în acest caz se poate aplica preceptul lui Hermes Trismegistus: „Separă pământul de foc, subtilul de grosier, cu băgare de seama şi cu judecată". Este adevărat, acest precept se referă la nişte operaţii alchimice, dar nu numai. Este o regulă valabilă pentru întreaga existenţă. În tot ceea ce vedem, auzim, întâlnim, există mereu ceva de aruncat, ceva de luat şi ceva de semănat. Această regulă este valabilă şi pentru ceea ce vă spun eu. Da, chiar în ceea ce vă spun există nişte elemente de înlăturat, fiindcă ar fi indigeste deocamdată pentru voi, altele tocmai bune de hrană, şi altele de semănat. Concentrativă deci asupra a ceea ce înţelegeţi şi găsiţi sâmburele pe care să îl plantaţi. Unii vor spune: „Ne vorbiţi despre plantat! despre semănat, iar noi nu avem niciun loc! pentru aşa ceva!" Dar cu capul vostru ce faceţi?! Capul este un teren, un câmp minunat! Ce credeţi! că face un Maestru? El seamănă nişte seminţe în creierele discipolilor săi. Uneori aceşti discipoli! se plâng, ripostează. Maestrul le spune însă „Răbdare! în scurt timp va ieşi de aici un pom şi! vă veţi hrăni cu fructele sale; ele vă vor sătura, vă! vor răcori şi veţi fi fericiţi".

Articol VI. Cap. 6 – „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa".

Este spus în Facerea: „*Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, şi a pus acolo pe omul pe care-l zidise. Şi a făcut Domnul Dumnezeu să răsară din pământ tot soiul de pomi, plăcuţi la vedere şi cu roade bune de mâncat; iar în mijlocul raiului era pomul vieţii şi pomul cunoştinţei binelui şi răului. Şi din Eden ieşea un râu, care uda raiul, iar de acolo se împărţea în patru braţe*… „La ce corespund aceste patru braţe ale râului? Celor patru curenţi care împart universul. Ei stau la originea celor patru puncte cardinale ale noastre şi au o semnificaţie magică.

În mod simbolic, râul cu braţele şi afluenţii ce i se alătură

reprezintă curenţii vieţii. Spaţiul este străbătut de nişte curenţi de forţe şi energii, iar corpul nostru, asemenea pământului, este străbătut de nişte fluvii, râuri şi pârâuri care sunt arterele, venele, capilarele etc. Pentru a înţelege importanţa acestui simbol, nu trebuie să ne mulţumim să privim cum un fluviu străbate un oraş sau un peisaj. Trebuie să ne întrebăm de unde vine acest fluviu şi încotro se îndreaptă, trebuie să ne gândim la izvorul său şi la gura sa.

Iisus a dat întreaga dimensiune spirituală i simbolului fluviului atunci când spune în Evanghelii: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa". Nu înţelegeţi poate legătura dintre aceste câteva cuvinte şi imaginea fluviului. Pentru un Iniţiat este însă clar: „ascultând această frază, el vede un fluviu care coboară de la munte. „Calea" este albia fluviului; „Viaţa" este apa care curge în această albie; „Adevărul" este izvorul de unde ţâşneşte viaţa.

Să mai explicăm puţin: ce este această cale prin care se scurge viaţa şi ne permite să urcăm la izvor? Este înţelepciunea. Iar viaţa, adică apa care udă pietrele şi plantele, care potoleşte! setea animalelor şi oamenilor, este iubirea. Iată deci ce voia să spună Iisus: „Eu sunt calea înţelepciunii, eu sunt iubirea ce naşte viaţa divină şi sunt izvorul adevărului de unde ţâşneşte această viaţă". Apa este mereu simbolul vieţii, al iubirii. Toate energiile, toate forţele care circulă în natură sunt reprezentate ca o apă, un fluid ce udă, potoleşte setea, menţine viaţa. Imaginea izvorului şi a fluviului îşi are deci corespondenţa în viaţa spirituală. Este de asemenea şi întregul sens al învăţământului nostru bazat pe iubire (apa), înţelepciune (albia fluviului) şi adevăr (izvorul).

Aplicaţiile acestui simbol al fluviului se întind în toate domeniile existenţei. Cel care vrea să se îndrepte spre izvor, adevărul, trebuie să urmeze calea înţelepciunii. Dacă se întâmplă ca izvorul să sece, fluviul seacă şi el, dar albia rămâne ca o mărturie a ce a fost. Devine un vestigiu şi, aşa cum este, constituie o lecţie pentru noi, aparţine deci domeniului înţelepciunii. Cuvântul înţelepciune trebuie înţeles aici într-un sens foarte larg. Asemenea albiei fluviului, înţelepciunea rămâne fiindcă este o formă, iar forma este materială, ea se menţine în planul fizic sub forma vestigiilor, a monumentelor, a scrierilor. Chiar dacă iubirea, viaţa, au dispărut, forma mai persistă. Există case goale părăsite de locuitorii lor de multă vreme, dar ele există încă. Stâncile, munţii există şi ei, chiar dacă sufletul lor i-a părăsit, ei au rămas. Tot ceea ce durează şi rezistă corespunde domeniului înţelepciunii.

Înţelepciunea va rezista în veşnicie pentru a arăta ce a existat şi ce va exista.

Cel care vrea să se instruiască are toate posibilităţile de a consulta înţelepciunea ce supravieţuieşte tuturor accidentelor şi este înscrisă peste tot. Fiecare obiect este în mod obligatoriu i marcat de înţelepciune şi îi poartă pecetea, chiar atunci când este vorba despre nişte vestigii palide. Arheologii se străduiesc să restabilească istoria oamenilor adunând câteva resturi împrăştiate: e nişte oase, nişte lamele de silex, nişte cioburi de! oale; atunci când reuşesc, munca lor devine foarte! instructivă, există multe lucruri de învăţat şi de reflectat.

Dar dacă înţelepciunea nu-şi schimbă! locul, iubirea călătoreşte, nu se fixează în nişte! forme: ea este o fiinţă vie, mereu în mişcare, nu o putem fixa şi nu o regăsim niciodată în acelaşi! loc. Putem merge numai pe urmele ei străbătând! locurile pe unde a trecut şi a locuit un moment! întâlniţi un bărbat, o femeie, şi câteva minute cât! sunteţi împreună, privirea, expresia sa, surâsul! său, vă fac să călătoriţi în cer. Peste o săptămână! sau chiar o zi, întâlniţi din nou acea persoană şi sunt uimiţi că nu mai trăiţi nicio senzaţie! înseamnă că iubirea ce aţi simţit-o a plecat, nu mai este acolo.

Iubirea este o esenţă prea subtilă pentru a fi întemniţată, în timp ce înţelepciunea este stabilă, de nemişcat, iar dacă sunteţi în stare să îi descifraţi mesajele, o veţi găsi mereu. Veţi spune: „Dar am ars aceste obiecte, nu a mai rămas din ele decât o mână de cenuşă". Şi totuşi înţelepciunea este prezentă acolo. Luaţi cenuşa şi veţi putea reconstitui întreaga poveste.

Iubirea este o fiinţă vie care nu rămâne în morminte, nici în ruine. Veţi replica că în morminte şi ruine mai există viaţă. Da, este adevărat, nişte şerpi, nişte scorpioni, nişte lilieci şi tot soiul de vegetale… Eu nu vă vorbesc însă despre această viaţă. Eu vă vorbesc despre viaţa a cărei depozitară cea mai subtilă este iubirea.

Iubirea este apa care curge din izvorul numit adevăr. Deci, acolo unde nu există adevăr, nu există iubire. Pentru a găsi adevărul, trebuie să urmaţi calea înţelepciunii. Dar pentru a bea acest adevăr, pentru a-l trăi, trebuie să posedaţi iubirea. Puteţi urca până la izvor fără să beţi, urmând calea înţelepciunii. Datorită iubirii puteţi însă bea din izvorul adevăr fără să aveţi nevoie de înţelepciune.

Mulţi filosofi şi savanţi afirmă: „Eu am găsit adevărul!" Dar ei sunt uscaţi, ceea ce arată că nu l-au găsit cu adevărat. Poate că în

exterior, da, urmând calea înţelepciunii au găsit adevărul; dar cum izvorul lor nu mai curge, ei nu se află încă practic în adevăr. Cei care posedă adevărul l-au obţinut prin iubire mai mult decât prin înţelepciune. Veţi găsi adevărul cu ajutorul înţelepciunii, dar numai prin iubire îl veţi avea viu în voi. Această distincţie este foarte importantă, ea este extrasă din marea carte a naturii.

Eu nu inventez nimic, găsesc ceea ce văl spun în marea carte a naturii. Pentru a lucra cui înţelepciunea, nu sunteţi obligaţi să vă deplasaţi, puteţi rămâne într-o bibliotecă cu o carte. Pentru a lucra însă cu iubirea, trebuie să vă deplasaţi: ieşiţi la o întâlnire cu persoana iubită, ieşiţi pentru al privi soarele, florile, a asculta păsările, sau ajutându-i pe nişte sărmani, cumpărându-le ol bucată de pâine. Iubirea vă obligă să vă depăşiţi fiindcă ea însăşi se deplasează, ea are mobilitatea apei şi toţi cei care o caută trebuie să ajungă repede acolo unde se găseşte în acel moment.

Dacă studiem istoria omenirii, observăm că este comparabilă cu a pământului: iubirea se deplasează ca apa. Vreme de mii de ani apa acoperă un continent; când ea se retrage, pământul apare şi se acoperă de vegetaţie. Mereu, acolo unde apa se află din abundenţă, adică unde se manifestă iubirea, se naşte o nouă cultură, fiindcă spiritele luminii vor lucra totdeauna unde se găseşte iubirea. Atunci când apa părăseşte definitiv un pământ, acesta se usucă, moare, dar rămâne înţelepciunea, vestigiile ce vor oferi arheologilor] un material de studiu. Este cazul Saharei.

Acolo unde se află marile fluvii, există! multă iubire, adică o cultură, o civilizaţie. De aceea, dacă doriţi să atrageţi la voi spiritele luminoase, ca să lucreze asupra voastră, să nu rămâneţi uscaţi, pentru că acestea nu vor veni. Veţi spune: „Cum nu vor veni? Noi suntem totuşi nişte mari înţelepţi!” Da, este posibil, dar sunteţi numai nişte vestigii, nimic nu mai creşte. Lângă voi se va rosti: „A existat aici cândva o cultură, un mare centru iniţiatic, dar acum a dispărut, acest loc este acoperit de nisip”.

Putem regăsi mormântul lui Hristos şi să ne închinăm în faţa lui, dar nu ne va fi de mare folos, deoarece Hristos nu mai este acolo! Fluviul curge acolo unde se află iubirea. Mulţi ne vorbesc despre civilizaţiile dispărute; este foarte interesant, dar esenţialul nu se află aici. Esenţialul constă în viaţa care curge astăzi. De altfel, printre creştinii care au plecat pe urmele lui Iisus în Palestina, credeţi că mulţi

l-ar mai fi urmat, dacă ar fi revenit? Nu, numai că nu l-ar fi recunoscut, dar l-ar mai persecuta şi i-ar cere din nou moartea.

Este uşor să mergi pe albia uscată a unui fluviu. Este mai greu să cuprinzi infinita bogăţie de apă care este vie şi se înnoieşte fără încetare, dar trebuie să căutaţi ce este viu. Nu veţi găsi niciodată adevărul acolo unde se află moartea. Dacă vă bazaţi existenţa pe nişte valori ce s-au năruit, veţi fi voi înşivă antrenaţi spre descompunere şi ruină. Alegerea voastră vă determină destinul. Din punct de vedere magic, este periculos întotdeauna să te ataşezi de ceva ce s-a descompus şi a dispărut. Păşiţi dacă doriţi pe calea înţelepciunii pentru a ajunge la adevăr, dar beţi deopotrivă din apa care este vie. Ataşaţi-vă de tot ce se reînnoieşte zilnic, de ceea ce urcă, ce se măreşte, ce este veşnic tânăr şi nou. De aceea trebuie să aşezaţi în voi imaginea soarelui mereu viu. Veţi spune: „Am citit însă că soarele se va stinge într-o bună zi". Nu vă îngrijoraţi, ocupaţivă de acum încolo numai de a-l pune ca simbol în centrul vieţii voastre spirituale!

Zidiţi-vă dacă doriţi locuinţele cu materialele înţelepciunii, fiindcă sunt solide, dar puneţi şi un suflet viu în interior, altminteri veţi observa în curând mucegai pe pereţi. Atunci când o casă este locuită, ea nu se distruge ca în cazul când este goală. Prezenţa omului, activitatea lui, respiraţia sa o însufleţesc. Ea spune: „Fiindcă cineva s-a adăpostit la mine, trebuie să rămân în picioare". Dacă este însă părăsită, ea începe să se! distrugă. Aşa se întâmplă mereu. Construiţi-vă casa după nişte reguli, având înţelepciunea ca structură de rezistenţă, dar umpleţi-o cu iubire! pentru a o păstra, a o consolida. Dacă nu există viaţă care să circule prin ea, ea se va cufunda, Dovada: atunci când sufletul părăseşte corpul unui om, acesta se descompune treptat. Cine susţinea acea locuinţă? Viaţa care curgea înăuntru. Acum vă aflaţi în faţa unui cadavru: unde este adevărul cadavrului?...

Începeţi să înţelegeţi încet-încet profunzimea cuvintelor lui Iisus: „*Eu sunt Calea*, *Adevărul şi Viaţa*. „Hristos însuşi ne spune: „Eu sunt viaţa (iubirea) ce umple fluviul, şi sunt calea (înţelepciunea) prin care puteţi urca la izvor, la adevăr. Străduiţi-vă să beţi zilnic cu ajutorul gândului din acest fluviu care vine din înălţimi, să vă potoliţi setea la izvorul limpede şi pur al iubirii. Iubind, lăsaţi această apă a adevăratei vieţi să vă străbată şi toate binecuvântările Cerului vor coborî asupra voastră".

Articol VII. Cap. 7 – Raza albastră a adevărului

„Eu spre aceasta M-am născut şi pentru aceasta am venit spre în lume, ca să dau mărturie pentru adevăr”, i-a spus Iisus lui Pilat care îl interoga. *„Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.* „Pilat l-a întrebat: *Ce este adevărul*? Iisus nu a răspuns însă. Iar în ultima întâlnire avută cu discipolii săi, Iisus le-a spus*: „Încă multe am a vă spune, dar acum nu puteţi să le purtaţi. Iar când va veni Acela, Duhul Adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul”*.

Mulţi oameni speră că vor întâlni într-o zi un Iniţiat care le va revela adevărul! Ei îşi imaginează chiar scena într-un fel spectaculos, cu fulgere, tunete, pereţi ce se mişcă şi o voce supranaturală care le vorbeşte. În câteva secunde ei vor fi transformaţi şi vor păşi definitiv pe calea binelui. Oh, la, la, dacă ar fi atât de uşor! Adevăraţii Iniţiaţi nu fac niciodată nişte revelaţii spectaculoase, fiindcă ei ştiu nu numai cât de greu este de revelat adevărul, dar şi că foarte puţine persoane vor să îl audă. Chiar şi cei care doresc au rareori tăria să îl suporte.

Adevărul nu este ca o pastilă ce o dăm cuiva spunându-i: „Uite, ia-o” sau o formulă magică care îi va transforma imediat percepţia lucrurilor. Desigur, un Iniţiat revelă mereu adevărul, dar aceasta presupune mai întâi legile şi metodele ce îi permit omului să facă o întreagă lucrare asupra sa însuşi, fiindcă datorită acestei lucrări pregătitoare el va putea avea acces la adevăr. Altminteri, ce s-ar întâmpla? Există mai întâi cei care, orice li s-ar spune, nu pot să înţeleagă, şi este timp pierdut pentru Iniţiat. Apoi, există cei care înţeleg prost şi se folosesc în mod inconştient de acest adevăr pentru a face rău altora şi lor înşişi. În sfârşit, există cei care nu acceptă adevărul fiindcă îi deranjează: el se îndreaptă împotriva a ce ei consideră propriile interese.

În alte pasaje din Evanghelii Iisus a menţionat greutăţile întâlnite de cel care vrea să aducă adevărul oamenilor. De exemplu, în pilda semănătorului: *„Ieşit-a semănătorul să semene sămânţa sa. Şi semănând el, una a căzut lângă drum şi a fost călcată cu picioarele şi păsările cerului au mâncat-o. Şi alta a căzut pe piatră, şi, răsărind, s-a uscat, pentru că nu avea umezeală.*

Şi alta a căzut între spini şi spinii, crescând cu ea, au înăbuşit-o. Şi alta a căzut pe pământul cel bun şi, crescând, a făcut rod însutit. Acestea zicând, striga: Cine are urechi de auzit să audă… Iar pilda aceasta înseamnă: Sămânţa este cuvântul lui Dumnezeu. Iar cea de lângă drum sunt cei care aud, apoi vine diavolul şi ia cuvântul din inima lor, ca nu

cumva, crezând, să se mântuiască. Iar cea de pe piatră sunt aceia care, auzind cuvântul, îl primesc cu bucurie, dar aceştia nu au rădăcină; ei cred până la o vreme, iar la vreme de încercare se leapădă. Cea căzută între spini sunt cei care aud cuvântul, dar umblând cu grijile şi cu bogăţia şi cu plăcerile vieţii, se înăbuşă şi nu rodesc. Iar cea de pe pământ bun sunt cei ce, cu inima curată şi bună, aud cuvântul, îl păstrează şi rodesc întru răbdare".

În altă parte Iisus spune: „*Nu daţi cele sfinte câinilor, nici nu aruncaţi mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare şi întorcându-se, să vă sfâşie pe voi.* „Aceste mărgăritare sunt adevărurile pe care oamenii nu sunt încă pregătiţi să le primească. Dacă le arătaţi, nu numai că ei nu le vor aprecia, dar vă vor ataca. Cum să ne închipuim că este de ajuns ca un Iniţiat să le spună adevărul oamenilor, iar ei să îl accepte? Istoria ne-a prezentat mereu nişte cazuri în care cel care îndrăznea să aducă adevărul oamenilor era ameninţat, hărţuit, crucificat. De altfel, credeţi că dacă Iisus ar fi răspuns întrebării lui Pilat: „*Ce este adevărul*? acesta şi-ar fi schimbat decizia şi nu l-ar mai fi condamnat? Cu siguranţă, nu, fiindcă el nu era pregătit să accepte adevărul.

Nu trebuie deci să ne mirăm dacă Iisus, care a rămas numai trei ani împreună cu discipolii săi dându-le învăţătura sa şi înfăptuind nişte minuni în faţa lor, le-a spus la ultima întâlnirii „*încă multe am a vă spune, dar acum nu puteţi să le purtaţi*… „Aceasta dovedeşte că în perioada petrecută împreună, el i-a pregătit numai să primească Duhul Adevărului.

Să ne oprim însă o clipă asupra ultimelor cuvinte ale lui Iisus: „*Iar când va veni Acela, Duhul Adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul*. „Aţi remarcat că în această frază există o idee importantă? Pentru a găsi adevărul, trebuie să fim călăuziţi, dar desigur de nişte spirite superioare nouă, astfel ca ele să ne poată comunica experienţele lor şi să ne lege de adevăr, de Hristos, de Dumnezeu însuşi. Orientarea, cunoaşterea, adevărata experienţă vin din înalt. De la creaţia lumii, Iniţiaţii, Marii Maeştri îşi transmit mereu aceeaşi cunoaştere: ei ne învaţă că, de la atom şi până la arhangheli şi Dumnezeu, viaţa este o ierarhie neîntreruptă de fiinţe legate între ele, fiecare constituind o parte din acest imens organism viu care este universul. Ne găsim cu toţii înşiraţi undeva pe această scară a creaturilor. Deasupra noastră şi sub noi se găsesc nişte fiinţe legate de noi. Fie că dorim sau nu, această

legătură există, dar este esenţial să o conştientizăm şi să lucrăm pentru a intra în legătură cu fiinţele situate deasupra noastră care ne vor antrena mereu mai sus.

Cel care îşi închipuie că se poate limita la experienţa personală fără să se lege de ierarhia spiritelor luminii, va rămâne sărac în cunoştinţe adevărate. Dimpotrivă, cel care extrage din bibliotecile spiritului va deveni foarte bogat. Adevărurile ce ne vor salva sunt cele lăsate de alţii ca moştenire. Dacă nu am avea unii prieteni în înalt care să ne facă nişte cadouri din bogăţiile lor, am fi pierduţi. Acesta este şi sensul frazei lui Iisus. Adevărul ni se va revela în proporţie de iubirea ce o manifestăm faţă de aceste fiinţe de lumină. Dacă nu le iubim, nu le vom înţelege niciodată şi adevărul ne va ocoli. Adevărul se va manifesta în viaţa noastră în funcţie de iubirea şi înţelepciunea noastră.

„*Iar când va veni Acela*, *Duhul Adevărului*… „Cine este acest Duh al Adevărului? în realitate, există şapte Spirite care se află în faţa Tronului Domnului. Sunt Spiritele celor şapte lumini: Spiritul vieţii, al iubirii (lumina roşie), Spiritul sfinţeniei (lumina portocalie), Spiritul înţelepciunii (lumina galbenă), Spiritul veşniciei (lumina verde), Spiritul adevărului (lumina albastră), Spiritul forţei (lumina indigo), Spiritul iubirii divine, al sacrificiului (lumina violet). Sunt cele şapte Spirite ale virtuţilor divine. Când Spiritul adevărului a coborât în corpul spiritual al discipolilor, el este cel care a făcut nişte minuni în ei şi prin ei, alungând demonii, vindecând bolnavii şi înviind morţii.

Această promisiune făcută de Hristos discipolilor săi, ne-a fost făcută de el şi nouă. De aceea, dacă dorim să fim luminaţi şi puternici, trebuie să îi cerem Domnului: „Doamne, până acum am dorit să fiu independent, crezând că astfel voi deveni puternic şi bogat. Dimpotrivă, îmi dau seama însă că am slăbit şi am sărăcit. De acum încolo, nu mai vreau să fiu independent: trimite-mi Spiritul adevărului ca să mă călăuzească, ca să pot distinge ce este adevărat de ce este fals, evitând pericolele. Înscrie-mi numele în marea ta Carte ca să devin servitorul tău”.

În limba ebraică. În Cabală, Spiritul adevărului este numit Ruah ha Emet. Pentru a intra în legătură cu el, puteţi să vă concentraţi zilnic asupra luminii albastre. Imaginaţi-vă razele ei în jurul vostru, simţind că vă pătrund, că vă străbat. Veţi trăi încet-încet o senzaţie extraordinară de pace, fiindcă liniştea este deopotrivă legată de

culoarea albastră, în sânul acestei liniști profunde, pasiunile slăbesc, vă descotorosiți de prejudecățile voastre, de ideile preconcepute, iar lucrurile vă apar mai clare. Veți înainta astfel pe calea adevărului.

Pe măsură ce credința voastră în puterea culorilor va crește, veți obține cele mai bune rezultate. Am practicat eu însumi de-a lungul anilor această știință a culorilor și am înțeles cum cunoașterea și folosirea diferitelor raze este o știință superioară. Într-o bună zi, toți vor fi obligați să studieze această știință a luminii și a culorilor care era cea a vechilor hierofante. Este și cea a lui Hristos. Lumea a fost creată prin lumină, iar omul poate deveni creator cu ajutorul luminii. Chiar dacă toate științele ar trebui să dispară într-o bună zi, va rămâne știința luminii și a culorilor care sunt niște virtuți ale luminii.

De aceea trebuie să lucrați deopotrivă asupra razelor galbene ale înțelepciunii și a razelor roșii ale iubirii pentru a atrage în voi razele albastre ale adevărului.

Articol VIII. Cap. 8 – Adevărul gol-goluț

Este de ajuns ca un gând să le treacă prin cap pentru ca oamenii să creadă că este adevărul. Din nefericire, nu este de ajuns; și nebunii au niște idei ce le consideră drept adevăr. De altfel, nu veți întâlni oameni mai convinși ca nebunii că au găsit adevărul!

Cel care vrea cu adevărat să cunoască adevărul trebuie însă să caute să știe cum vede și înțelege Inteligența Cosmică lucrurile, el le va ști numai observând natura. Eu așa procedez. Atunci când natura a spus da, eu accept o idee ca adevăr. Dacă ea spune nu, eu o resping. Eu nu accept nimic fără a verifica în marea carte a naturii. Sunteți miraţi? Nu fiți miraţi prea mult timp, luați mai degrabă în serios această idee că trebuie să verificați în natură, adică să găsiți confirmarea a ceea ce gândiți în domeniile mineral, vegetal, animal, uman, și chiar în stele. Dacă natura vă confirmă punctul de vedere, într-o bună zi lumea întreagă va fi obligată să îl accepte, da, fiindcă natura se află în spatele vostru ca să vă sprijine. Iar când natura nu este de acord, chiar dacă pentru moment întreaga lume vă aplaudă teoriile, după o vreme ele vor dispărea, deoarece natura nu le confirmă.

Adevărul, care este o problemă filosofică, este și o problemă practică. De ce? Fiindcă el este incomplet atât timp cât este limitat la planul gândului. Pentru a fi complet, el trebuie să coboare în planul sentimentului, și chiar mai jos, în cel al acțiunii. Din punct de vedere teoretic, intelectual, suntem pregătiți mereu să acceptăm un adevăr,

fiindcă din această perspectivă totul este uşor, totul este posibil: atât timp cât este vorba numai despre teorie, nu ne implicăm cu nimic. De aceea un adevăr teoretic este insuficient: acest adevăr trebuie să coboare în planul sentimentului şi apoi în planul acţiunii, adică să fie pus în practică. Desigur, în acest caz lucrurile se complică. De exemplu, cele mai multe persoane admit în mod teoretic că toţi oamenii sunt fraţi. Este însă mult mai greu să nutreşti faţă de toţi oamenii nişte sentimente fraterne. Cât despre a acţiona în mod fratern, este lucrul cel mai dificil din lume, trebuie din nefericire să îl recunoaştem, este cel mai slab realizat.

Vedeţi deci… nu este de ajuns să recunoaştem că adevărul există în înalt ca principiu. Pentru ca un adevăr să devină realmente adevăr pentru noi, trebuie să îl cunoaştem în cele trei planuri mental, afectiv şi fizic. Numai astfel el devine un „adevăr gol-goluţ". Se poate ca într-o stare de iluminare să sesizaţi adevărul: cu rapiditatea fulgerului ceva vă străbate şi tulbură tot ce până atunci erau convingerile voastre, felul vostru de a vedea lucrurile. Da, chiar dacă simţiţi că întreaga voastră fiinţă a fost scuturată de o revelaţie, aceasta nu presupune că revelaţia a coborât îndeajuns în planul fizic pentru ca voi să puteţi exprima adevărul. Aţi fost orbiţi, aţi dezvăluit un mister, dar nu este suficient pentru a afirma că aţi înţeles adevărul. Tot felul de indicii din comportamentul vostru zilnic dovedesc contrariul. Numai atunci când veţi reuşi să realizaţi ceea ce înţelegeţi, aţi înţeles cu adevărat. Da, aţi înţeles de trei ori. Adică aţi înţeles în cele trei lumi. Trebuie să distingeţi bine aceste diferite nivele de înţelegere: intelectual, afectiv, fizic.

Am auzit multe persoane afirmând: „Eu am înţeles, am înţeles."… şi făceau apoi exact contrariul a ceea ce chipurile au înţeles. Să ştiţi că nu puteţi niciodată pretinde că aţi înţeles, atât timp cât vă mulţumiţi să acceptaţi nişte idei fără să lucraţi să le puneţi în practică. Acesta este un punct esenţial al învăţământului nostru: să acordăm întâietate realizării.

Adevărul trebuie mâncat, băut, respirat, pentru a deveni vizibil, concret prin faptele voastre. Orice adevăr ce nu a fost împlinit devine aproape inutil. La ce îţi foloseşte să ai nişte convingeri sublime dacă acţionezi ca un animal?

Atunci când hrăneşti cu adevărat în tine însuţi nişte gânduri curate, trebuie să simţi nevoia de a pune în acord faptele cu gândurile.

Dacă nu este cazul, înseamnă că în realitate nu eşti convins îndeajuns. Nu trebuie să jucăm teatru. Atât timp cât nu realizăm ceea ce ştim, înseamnă că lipseşte ceva în această cunoaştere. Este foarte nociv să întreţinem la oameni iluzia că nu este nimic atât de şocant dacă nu-şi pun în acord faptele cu gândurile. De aceea un adevărat învăţământ iniţiatic se preocupă de toate aspectele fiinţei umane şi diferitele activităţi ce le corespund. Căutarea adevărului care este sensul de existenţă al Iniţierii priveşte întreaga fiinţă, nu numai activităţile ei psihice, ci şi cele fizice: a mânca, a dormi, a te spăla, a merge etc.

Înţelegerea adevărului nu este treaba câtorva celule ale creierului. Intelectul nu este suficient pentru a cunoaşte adevărul: trebuie ca întreg corpul să participe, nu numai creierul, ci şi inima, plămânii, până chiar la picioare! Cele mai mici celule trebuie să contribuie la cunoaşterea adevărului, astfel ca spiritul, sufletul, să absoarbă elementele ce le vor transmite apoi creierului. Adevărul nu se poate sesiza decât cu întreaga fiinţă. Întreaga fiinţă trebuie să se trezească, să vibreze, să învie.

Unii îmi reproşează că am lăsat deoparte unele aspecte ale Ştiinţei Iniţiatice. Ei bine, să ştie că am făcut-o mai întâi pentru mine însumi. Iar dacă le-am lăsat de bunăvoie pentru mine, nu îi voi atrage pe alţii în aceste chestiuni. Da, am citit foarte multe cărţi în tinereţe şi chiar mai târziu. Nimic nu era mai important pentru mine decât să învăţ, să cunosc, să ştiu. Mă pasionau cele mai abstracte probleme de filosofie iniţiatică. Dar încet-încet, sub influenţa Maestrului meu, Peter Deunov, am înţeles că nu acesta era esenţialul. Lucrul cu adevărat important în viaţă este tocmai să trăieşti. Iar a trăi înseamnă să te exprimi în planul fizic, să ai nişte legături cu fiinţele şi lucrurile. Pentru aceasta nu este nevoie de nişte teorii atât de abstracte, ci de câteva cunoştinţe foarte simple de aplicat.

Cunoştinţele trebuie să le trăiţi astfel ca ele să rămână în voi pe veşnicie. Da, singurele lucruri ce nu se vor şterge şi le veţi putea lua chiar cu voi în lumea cealaltă sunt cunoştinţele ce le-aţi verificat voi înşivă prin viaţa voastră, şi care v-au devenit came şi os. De aceea Iniţiaţii încearcă să aleagă esenţialul şi să îl trăiască. Ei resping restul, ştiind chiar că, dacă nu o vor face în mod conştient şi benevol, vor fi oricum obligaţi să o facă părăsind pământul. Trebuie să înţelegeţi şi voi utilitatea de a vă trăi cunoaşterea, a o gusta, a o practica, până când o veţi simţi devenind propria chintesenţă. În acea clipă, nu numai că

nimeni nu vă va mai putea lua acea cunoaştere, dar când veţi reveni pe pământ, o veţi aduce cu voi.

Eu nu vreau să spun acum să nu mai citiţi, nici să studiaţi. Dimpotrivă, este necesar; chiar şi într-un învăţământ iniţiatic trebuie să începeţi prin a vă familiariza cu ideile. Cum nu puteţi încă simţi, gusta şi trăi adevărurile ce vă sunt prezentate, trebuie să începeţi prin a le cunoaşte, a le înţelege. Diferenţa constă în faptul că un Maestru Spiritual vă împinge mereu să puneţi accentul pe viaţă. Desigur, el vă dă oferă nişte materiale; numai că nu trebuie să păstraţi aceste materiale într-un loc din mintea voastră, trebuie să începeţi să construiţi ceva cu ele. Altminteri, veţi fi obligaţi să reluaţi veşnic aceleaşi studii şi nu veţi înainta niciodată. Este de altfel cea mai gravă greşeală ce o întâlnim la toţi oamenii cultivaţi: ei se folosesc de cunoştinţele lor pentru a vorbi, a scrie, a învăţa, dar nu pentru a se construi pe ei înşişi. De aceea, în ciuda acestor cunoştinţe, îi simţim atât de slabi, de ezitanţi!

Înţelegeţi acum de ce insist atât de mult să nu vă mulţumiţi numai cu înregistrarea unor idei? Trebuie să le şi simţiţi, să le gustaţi, şi nu numai să le gustaţi, dar să le practicaţi, să le realizaţi.

Articol IX. Cap. 9 – Să rămânem credincioşi adevărului

Trebuie să înţelegem unde se află adevărul şi, de îndată ce am înţeles, să îi rămânem credincioşi, să lucrăm asupra lui cu tenacitate, consecvenţă, răbdare. Altminteri, la ce ne-ar folosi? Nu este de ajuns să găseşti şi apoi să nu faci nimic, sau să te mulţumeşti să predici ce crezi că ai găsit, nu. A găsi este o nesfârşită lucrare, fiindcă în realitate nu încheiem niciodată aprofundarea domeniul adevărului.

Multe persoane, ascultând o muzică ce le-a impresionat, se decid să înveţe să cânte la un instrument! Ele se exersează câteva zile, apoi vreme de o săptămână, renunţă. După un timp ele reiau o zi sau două, apoi renunţă din nou. Şi continuă tot aşa până se opresc complet. Unde se află tenacitatea lor? Multe sunt încântate de adevăr aşa cum altele sunt de muzică, dar încântarea nu este de durată şi ele renunţă de îndată ce consideră că este prea dificil. Din nefericire, trebuie să o constatăm, constanţa şi stabilitatea nu sunt calităţile cele mai răspândite printre oameni. Dar în Iniţiere, tocmai aceste calităţi i se cer discipolului.

În vechiul Egipt, cea mai mare izbândă a Iniţiatului era de a putea rosti: „Eu sunt statornic, fiu al statorniciei, conceput şi născut pe

tărâmul statorniciei". Piatra cubică pe care vechii egipteni îşi reprezentau faraonii şi zeii era unul dintre simbolurile statorniciei, fiindcă prin cele şase feţe pătrate egale, cubul reprezintă tocmai volumul ce asigură cea mai stabilă fundaţie fizică. Această postură şezând pe un cub caracterizează spiritul culturii egiptene. Se poate observa diferenţa în comparaţie cu India, unde divinităţile şi înţelepţii sunt deseori reprezentaţi stând pe pământ, cu picioarele încrucişate în postura numită lotus ce exprimă, dimpotrivă, receptivitatea, sentimentul mistic. Egiptenii insistau mult mai mult pe voinţă, pe activitate, de aceea au ales această postură de şezut pe cub ce le oferea stabilitatea, îndemnându-i în acelaşi timp la acţiune. Atunci când te aşezi pe o piatră cubică, devii mai dinamic decât atunci când te aşezi pe pământ, cu picioarele încrucişate.

Să nu ne oprim însă prea mult asupra acestei probleme a simbolurilor, deoarece este un domeniu atât de vast şi complex încât poate fi studiat la nesfârşit. Să ne oprim puţin asupra acestei calităţi a stabilităţii ce constituie esenţa lui Dumnezeu însuşi. Prin esenţa sa, Dumnezeu este neschimbat, constant; El este Iubire absolută şi veşnică, înţelepciune absolută şi veşnică; manifestările şi formele sale sunt infinite, dar esenţa sa este una şi inalterabilă.

Pentru discipolul care a găsit calea binelui şi a adevărului, este esenţial să lucreze asupra acestei calităţi a stabilităţii. Înţelegeţi-mă însă bine, a fi statornic nu presupune a deveni rigid, înţepenit, încăpăţânat. Nu, trebuie să fii suplu, deschis în comportament, dar ferm în propriul ideal, în orientarea interioară. A fi stabil înseamnă a crede în convingerile personale, în iubire. Cel care îşi părăseşte sau îşi trădează idealul, pierde încrederea unor entităţi luminoase ale lumii invizibile. Aceste entităţi sunt gata mereu să ne susţină, să ne ajute, dar numai dacă nu vom renunţa la convingerile noastre. Cheia misterelor nu poate fi încredinţată celor şovăitori, ea este tocmai cheia ţinută de Iniţiatul egiptean şi a cărei formă este comparabilă cu simbolul lui Venus.

Nu vă place însă să auziţi vorbindu-se despre fidelitate, despre stabilitate, nu-i aşa? Este ceva plicticos, aveţi nevoie de o schimbare. Cine vă spune însă că stabilitatea şi fidelitatea sunt incompatibile cu schimbarea? Putem schimba orice dorim, mai puţin orientarea noastră. Şi mie îmi place schimbarea şi susţin schimbarea, diversitatea, dar nu oriunde şi oricum. Eu susţin diversitatea exterioară, dar numai

pentru unificarea interioară.

Trebuie să înţelegem unde se află adevărul, şi apoi să nu abatem niciodată de la el. Chiar dacă nu vă puteţi pune în acord imediat comportamentul cu acest adevăr, spuneţi-vă că nu este un motiv pentru a-l părăsi. Dacă această căutare a voastră este sinceră, oricare ar fi greutăţile, nu trebuie să cădeţi în capcana unor lucruri mai plăcute sau facile. Dacă sunteţi obligaţi într-o clipă să vă încetiniţi eforturile, să nu pierdeţi cel puţin din vedere orientarea corectă. Această oboseală sau slăbiciune trecătoare nu poate constitui un pretext pentru a vă schimba părerea. Există o scuză când sunteţi obosiţi, dar odihniţi-vă atunci, fără a vă schimba calea pe care păşiţi pe moment. Odihna nu presupune alegerea unei alte căi. Cel mai periculos lucru în viaţă este de a-ţi schimba filosofia sub pretext că nu eşti capabil să trăieşti constant o viaţă în acord cu ea.

De exemplu, cineva lucrează pentru un ideal de-a lungul anilor, ştie să se arate dezinteresat, generos, pregătit pentru orice sacrificiu. Ştim însă ce se întâmplă în aceste cazuri: există mereu nişte oameni care să abuzeze sau sunt ingraţi, şi vine clipa în care eşti tentat să-ţi spui: „Eu sunt un prost, trebuia să înţeleg dinainte că viaţa este o junglă, şi trebuia la rândul meu să fiu şmecher, să înşel, să n-am scrupule. Oh, cât am fost de prost! Acum însă s-a sfârşit, voi face ca alţii”. Iată cel mai prost raţionament ce există. Înţeleg că este dureros să-ţi pierzi iluziile, cui spuneţi aceasta?... Dar de ce să mai adăugaţi şi pierderea idealului vostru, adică pierderea singurului lucru ce poate da realmente un sens vieţii voastre? De acum înainte, când sunteţi decepţionaţi de oameni, plângeţi puţin dacă nu vă puteţi opri, dar să nu vă gândiţi niciodată că v-aţi înşelat urmând calea divină a bunătăţii, a generozităţii, a sacrificiului, fiindcă aceasta este calea adevărului şi nu trebuie să o părăsiţi niciodată.

Este adevărat, viaţa ne plasează uneori în nişte situaţii ce ne tulbură şi ne dezorientează. Nu mai ştim ce să facem... Aceasta nu înseamnă însă să părăsim ceea ce ştim că este adevărul. Dimpotrivă, tocmai în acea clipă trebuie să ne agăţăm de el cu toată forţa. Nu trebuie să ne facem nişte iluzii, niciodată viaţa din jurul nostru nu se va conforma dorinţelor şi nevoilor noastre; depinde de noi să adoptăm atitudinea potrivită ce ne va permite să găsim soluţia la greutăţile noastre, remediile la suferinţele noastre. A ne plânge mereu spunând: „De ce oamenii sunt aşa? De ce îmi cade acest sâmbure în cap? De ce

este existenţa atât de grea?” nu foloseşte la nimic. Nu trebuie să ne punem astfel de întrebări. În schimb, trebuie să ne întrebăm: „Cum să înţeleg ce mi s-a întâmplat? Cum pot să îl folosesc? Cum să îl transform pentru a-l folosi la propria evoluţie şi la binele altora?”

Iată întrebările ce trebuie să ni le punem, şi astfel înaintăm, ne întărim în toate circumstanţele. Este foarte important să avem această mentalitate. Trebuie să ne spunem mereu: „Dacă lumea invizibilă, dacă destinul meu m-a plasat în aceste condiţii, nu a făcut-o pentru a-mi pierde echilibrul, ci pentru a înţelege anumite realităţi, a dezvolta anumite virtuţi”.

Da, de îndată ce aţi înţeles unde se află adevărul, nimic nu trebuie să vă schimbe orientarea, opinia. Cerul nu vă va cere poate socoteală că nu v-aţi putut menţine zilnic în aceeaşi armonie, aceeaşi puritate, aceeaşi cinste. Dar dacă într-o bună zi vă veţi părăsi „prima dragoste”, dacă nu veţi mai crede în armonie, puritate, dreptate, atunci Cerul nu vă va ierta. Cerului îi plac fiinţele care, în faţa greutăţilor, sunt capabile să reziste şi să continue să înveţe, să înţeleagă, să folosească şi să învingă pentru a păşi mereu înainte. Iată, acesta este esenţialul: să ţinem capul sus şi să păşim înainte.

Articol X. Cap. 10 – Despre gusturi şi culori…

Invitaţi nişte prieteni pentru câteva zile într-o locuinţă minunată, şi acolo le oferiţi concerte, plimbări în parc, mese gustoase… Vă îndoiţi că fiecare, în funcţie de temperamentul său, de sensibilitatea sa, va fi atras mai mult de un aspect al acestui sejur, dar sunteţi siguri că toţi vor aprecia confortul, hrana variată şi proaspătă, muzica, culorile, aerul curat, lumina, compania unor oameni plăcuţi. Or, ce se întâmplă? în curând, auziţi tot felul de plângeri şi reclamaţii: ficatul meu, stomacul meu nu suportă o astfel de hrană, aerul mi-a provocat o răceală, lumina îmi irită ochii, compania celorlalţi mă oboseşte, muzica îmi dă nişte dureri de cap… Iată-vă cu adevărat stânjeniţi; aţi dorit să faceţi plăcere tuturor şi nu aţi reuşit, nu mai ştiţi ce să faceţi, nici ce să gândiţi. Ce să spuneţi despre aceşti oameni? Că fiecare este bolnav în felul său, atâta tot. Şi fiindcă sunt bolnavi, nu puteţi avea încredere în judecata lor.

Este o anecdotă ce vi-o dau ca exemplu, poate puţin exagerată. Dar nu foarte mult: în viaţa lor interioară în tot cazul, se poate spune că majoritatea oamenilor reacţionează astfel: înţelepciunea îi plictiseşte, răbdarea îi enervează, bunătatea le pare o prostie,

dreptatea cere prea multe eforturi, puritatea este fadă. Cât despre iubire, ea le spune ceva numai dacă ceilalţi îi iubesc şi fac pentru ei toate sacrificiile.

Desigur, ei vor refuza să recunoască, şi totuşi realitatea este că părerile oamenilor sunt deseori determinate de slăbiciunile lor fizice sau psihice, de nevoile lor inferioare, de pasiunile lor. Din nefericire, acest lucru este valabil şi pentru scriitori, gânditori, artişti. Deformările, viciile lor le determină modul de a vedea lucrurile. Ei îşi prezintă sistemul filosofic sau concepţia despre artă ca rezultatul unor îndelungi reflexii şi sunt cu adevărat sinceri; realitatea este însă că toate aceste teorii sunt expresia dispoziţiilor şi a tendinţelor lor mai mult sau mai puţin dăunătoare sau bolnave. Suntem chiar uimiţi constatând că oamenii cei mai convinşi să aibă nişte opinii obiective şi dezinteresate despre problemele vieţii sunt tocmai cei mai obsedaţi de tendinţele lor instinctive.

De altfel, această atitudine se manifestă încă din copilărie: când un copil consideră că mama sa este rea fiindcă nu îl lasă să mănânce toate bomboanele, dulceaţa şi prăjiturile dorite, el este convins că are dreptate. Cu trecerea anilor, şi până la bătrâneţe, chiar dacă dorinţele şi nevoile îşi schimbă natura, ele continuă să arate tendinţele instinctive ale omului. Am putea chiar afirma că majoritatea ideologiilor şi a sistemelor filosofice au la origine nevoile oamenilor, şi uneori chiar cele mai joase. Să luăm ca exemplu teoriile despre sexualitate: cum cei mai mulţi bărbaţi şi femei sunt incapabili să se stăpânească, aşa-zişii specialişti au prezentat unele teorii şi au elaborat nişte reguli ce nu au nicio valoare obiectivă în realitate; ele îi privesc pe oamenii slabi şi neştiutori care nu ştiu şi nu doresc să ştie că forţa sexuală, în loc să fie risipită în plăceri, poate contribui la evoluţia lor spirituală. La fel pentru tot restul. De aceea este atât de dificil să îi instruim pe oameni şi să îi facem să accepte adevărurile iniţiatice.

Veţi spune: „Cum se face că, dimpotrivă, adevărurile iniţiatice produc asupra anumitor persoane un efect imediat?” Din nefericire, acest caz nu este foarte frecvent, dar este adevărat: există unele persoane care, auzind pentru întâia oară nişte adevăruri din lumea sufletului şi a spiritului, au senzaţia că le-au cunoscut dintotdeauna, dar de fapt nu aveau nici cea mai mică idee cu o clipă înainte. Este un fenomen psihic foarte interesant asupra căruia merită să ne oprim, înainte de a-şi începe lunga sa călătorie departe de patria sa celestă,

fiinţa umană trăia în sânul Domnului. Din acest paradis, ea a păstrat nişte licăriri foarte îndepărtate. În realitate, această lumină nu este îndepărtată de el, ea se află în sinea sa, în planul cauzal. Coborând însă din ce în ce mai mult în materie, prin planurile mental, astral, eteric, fizic, unde a trăit de fiecare dată noi experienţe, ea a pierdut amintirea acestei lumini. Şi totuşi, de-a lungul încarnărilor lor succesive, oamenii nu au făcut toţi aceleaşi experienţe, iar în vreme ce alţii se rătăceau pe nişte căi întortocheate şi întunecoase, unii au păstrat în sinea lor o conştiinţă mai clară a originii lor divine. De aceea în faţa unor anumite revelaţii ale Ştiinţei Iniţiatice, ei îşi spun: „Ah, îl ştiu deja, este adevărul, nu poate fi altceva". În timp ce alţii, care s-au lăsat antrenaţi în dezordine şi haos, rămân închişi tuturor acestor revelaţii. Pentru a le accepta din nou, ei trebuie să reia calea spre înalt purificându-se, lucrând asupra calităţii gândurilor şi sentimentelor lor.

Am fost cu toţii plămădiţi în atelierele Domnului pentru a înţelege şi a trăi aceleaşi realităţi divine. Desigur, ceea ce observăm îndeosebi sunt dezacordurile, contradicţiile dintre fiinţe, ceea ce antrenează tot felul de neînţelegeri şi confruntări. Rămân desigur nişte nevoi fundamentale comune (a mânca, a bea, a dormi, a aduce copii pe lume etc) asupra cărora întreaga lume este de acord, dar pentru rest este tumul Babei. Cei mai mulţi sunt gata să se justifice spunând: „despre gusturi şi culori nu trebuie să discutăm", şi chiar pentru a apărea ca nişte mari învăţaţi pronunţă în limba latină: „De gustibus et coloribus non disputandum". Ceea ce înseamnă că fiecare este posedat de o nebunie specifică şi are dreptul de a urma toate aberaţiile inspirate de această nebunie.

În realitate, oamenii sunt împărţiţi între două tendinţe contradictorii: să îi imite pe alţii, şi să se arate diferiţi de ei. Deseori, ei îi imită acolo unde nu ar trebui şi li se opun unde, dimpotrivă, să caute o armonie. Ei bine, tocmai prin această atitudine contradictorie semănăm mai mult cu ceilalţi. Dacă doriţi cu adevărat să fiţi diferiţi de ceilalţi, trebuie să imitaţi o mică minoritate de înţelepţi care lucrează numai să introducă pacea şi armonia în ei şi în jurul lor. Este ceea ce face discipolul. El devine astfel foarte diferit de majoritatea oamenilor, ajungând în acelaşi timp să le înţeleagă suferinţele, bolile, frământările. În timp ce toţi aceşti oameni care se aseamănă nu se înţeleg deloc: ei suferă de aceleaşi boli, deşi s-au ocupat numai de problemele lor personale şi sunt incapabili să se pună în situaţia altora. De ce? Fiindcă

au imitat tocmai pe cine nu trebuia: pe oamenii capricioşi, egoişti.

Fiecare spune: „După cum cred, aşa ar fI. După părea mea, aşa stau lucrurile.”… Foarte bine, dar ar trebui să se gândească puţin şi la părerea celorlalţi. Fiecare are dreptate din punctul său de vedere, dar această dreptate a Fiecăruia produce o ceartă generală. „Aşa e viaţa”, îşi spune el, şi se îndreaptă din scandal în scandal.

Lucrul cel mai extraordinar este că oamenii regretă şi se plâng în acelaşi timp că nu pot aduce pacea. Ei sunt chiar uimiţi: „Cum se face că nu ajungem la o înţelegere?” Şi desigur, îi acuză pe ceilalţi. Ei nu înţeleg că totul vine din faptul că nu acceptă niciodată să se întrebe despre originea părerilor lor, să vadă dacă acestea se justifică cu adevărat. Totuşi, în viaţa curentă ocaziile nu le lipsesc să constate câte detalii mici le deformează percepţiile şi raţionamentele. O răceală le răpeşte mirosul şi gustul, o durere de dinţi îi face incapabili să judece, un pahar de alcool le tulbură vederea încât, dacă se urcă la volanul unei maşini, riscă să se omoare şi să omoare şi alte persoane.

Există astfel în viaţa zilnică mii de circumstanţe fizice, dar mai ales psihice, ce ne împiedică să avem o apreciere corectă a lucrurilor şi a situaţiilor. Ne credem obiectivi, imparţiali, când de fapt depindem de nişte condiţii: de ereditate, de educaţie, de poziţia socială, de legăturile familiale, de starea fizică sau psihică. Totul vă enervează dacă nu aţi dormit sau nu aţi mâncat bine. Dar primiţi o răsplată la serviciu şi viaţa devine frumoasă. Vă certaţi cu soţia sau soţul, şi întreaga lume vă apare în culori sumbre. Aveţi nişte dovezi că un om este rău, imoral, îl judecaţi greşit, dar iată că el vă face un cadou minunat: oare nu se va schimba părerea voastră despre el?… Este normal să fim siliţi la nişte judecăţi în funcţie de circumstanţe, dar trebuie să fim conştienţi de aceasta şi să nu cedăm fără să judecăm. Ce reprezintă un adevăr care depinde de nişte circumstanţe şi puncte de vedere atât de personale?

Desigur, suntem obligaţi să avem un adevăr personal, dar să nu pierdem niciodată din vedere că adevărul nu depinde nici de condiţii, nici de persoane. De exemplu, avem totodată tendinţa de a nu fi atenţi la cuvintele cuiva, ţinând cont de ele numai în funcţie de titlurile şi rangul persoanei. Dacă un sărac vă spune un adevăr, nu îl ascultaţi, în timp ce vă concentraţi întreaga atenţie la profesorul titrat care vă spune acelaşi adevăr, sau ceva mai puţin important. Şi totuşi adevărul îşi are propria valoare, ea trebuie apreciată, în loc să vă opriţi asupra formei sau a titlurilor şi a rangului celui care vă vorbeşte.

Un adevăr îşi păstrează valoarea în orice gură, ca o monedă de aur în orice buzunar. Desigur, dacă primiţi o monedă de aur din mâna unui rege, ea reprezintă pentru voi ceva în plus, fiindcă aţi fost impresionaţi. În realitate, ea nu conţine niciun miligram de aur în plus, dar puteţi spune: „Regele mi-a dat-o!" Şi se poate să o vindeţi mai scump. Aşa cum se vând de pildă mai scump obiectele şi mobilele ce au aparţinut unor personaje istorice sau celebre: Napoleon, Balzac sau Doamna de Staël este numai snobism, nimic altceva. Un adevăr ştiinţific sau filosofic îşi are valoarea sa, chiar dacă nu vine de la un Iniţiat. Dacă sunteţi destul de evoluaţi să nu vă opriţi1 aspra formei, veţi acorda aceeaşi atenţie adevărului ce vi-l spune un ţăran, cât şi celui spus de un rege.

Opriţi-vă din când în când şi întrebaţi-vă ce vă face să acceptaţi sau să respingeţi o idee, o părere. Încercaţi să vedeţi care sunt în voi tendinţele ce vă împiedică să vă pronunţaţi în mod imparţial şi nu fiţi mereu siguri că posedaţi adevărul. Atât timp cât oamenii nu se vor decide să judece astfel, să fie ceva mai modeşti, ei vor continua să se înfrunte pentru tot şi nimic. Ei trebuie să conştientizeze toate aceste tendinţe inferioare ce îi ţin ancoraţi în nişte păreri greşite, fiindcă aceasta îi împiedică să regăsească acea unitate originară în care toate fiinţele pot în sfârşit să se asculte şi să se înţeleagă.

Şi mai ales, nu vă mai ascundeţi în spatele acestei maxime după care „despre gusturi şi culori nu trebuie să discutăm". Desigur, aceasta nu înseamnă că, sub pretext de a obţine adevărurile ştiinţei iniţiatice, trebuie să deveniţi intoleranţi faţă de alţii şi să încercaţi să le impuneţi unele idei şi reguli. Lăsaţi-i pe ceilalţi în pace. În voi trebuie să dezvoltaţi această conştiinţă că există o normă pentru păreri şi gusturi. Ceea ce este bun şi frumos trebuie să fie bun şi frumos pentru toţi. Suntem liberi de a avea fiecare propriile gusturi numai la nivelul cantităţii, nu al calităţii: trebuie să alegem mereu ceea ce este pur, luminos, divin.

Există o mulţime de îngeri şi de arhangheli în univers şi nimeni nu vă va întreba de ce aţi ales un anumit înger şi nu altul, şi puteţi rămâne cu el cât timp doriţi. Dar dacă aţi ales un demon, pentru a schimba puţin, fiindcă este ceva mai original şi mai picant, atunci Cerul vă va reproşa.

Articol XI. Cap. 11 – Lume obiectivă şi lume subiectivă

Ne închipuim în general că obiectele lumii materiale sunt

percepute într-o manieră identică de toată lumea. În faţa unui pepene verde, nimeni nu spune desigur că vede o pisică sau un pian, dar asupra culorii se poate înfiripa deja o discuţie (fără a-i aminti pe daltonişti care confundă roşul şi verdele) şi în funcţie de fizicul oamenilor, el le va părea mai mare sau mai greu. Pentru a obţine un adevăr obiectiv, avem nevoie de nişte instrumente: un metru pentru a măsura, o balanţă pentru a cântări etc, dar fiinţa umană nu poate fi complet obiectivă.

Când cineva vă povesteşte un eveniment la care a asistat, vă aşteptaţi să vă facă o descriere precisă: să vă spună numai ce a văzut şi a auzit fără a-şi relata impresiile personale. Dintr-un anumit punct de vedere aveţi dreptate, dacă ar începe să-şi exprime propriile puncte de vedere, sentimente, impresii etc, nu aţi putea şti ce s-a întâmplat cu adevărat. Dorind însă să vă relateze numai nişte fapte materiale: cuvinte, gesturi, momentul desfăşurării, durata, locul, distanţele, ca şi cum toate acestea ar fi fost înregistrate de o cameră video, îi cereţi să vorbească numai despre un aspect al lucrurilor. Nu este deci ceva complet şi nu sunteţi pe deplin lămuriţi asupra realităţii.

Adevărul nu se găseşte numai în formă, în elementele planului fizic ce le putem observa. El se află deopotrivă în interiorul fiinţei noastre şi în tot ce ne înconjoară, în această viaţă imaterială, ascunsă, ce emană lucruri şi fiinţe, circulă, se propagă… Dacă nu puteţi vedea, nici simţi nimic din această viaţă pentru a o prezenta şi explica, nu vă veţi găsi exact în adevăr afirmând: eu sunt obiectiv.

Ce înseamnă însă „obiectiv”, şi de ce avem atât de puţină încredere în subiectivitate?

Punând în opoziţie obiectivitatea cu subiectivitatea, opunem lumea exterioară lumii interioare, ca şi cum una ar trebui să o excludă automat pe cealaltă. Să privim o imagine pentru a ne fi mai clar: să ne închipuim o sferă mare în care se află un om în interior şi un altul în exteriorul ei. Dacă se va cere fiecăruia să se pronunţe asupra formei sferei, cel care se află în exterior afirmă desigur că ea este convexă, iar cel care se află în interior susţine că este concavă. Să interpretăm această imagine: cel care se află în exterior este intelectul, care studiază lumea obiectivă. Cel care se găseşte în interior este inima care acordă importanţă lumii subiective. Cine se află de fapt în adevăr? Ei bine, amândoi, în proporţie de 50% fiecare; dar cum niciunul nu se străduieşte să înţeleagă punctul de vedere al celuilalt, discuţiile şi

certurile devin interminabile. Până când intervine un al treilea principiu ce le explică: atenţie, fiecare dintre voi s-a situat într-o poziţie din care nu poate cunoaşte decât jumătate de adevăr. Pentru a cunoaşte întregul adevăr, trebuie să vă situaţi deodată în exterior şi în interior.

Veţi spune: „Care este însă acel principiu capabil să aibă în vedere o asemenea situaţie? Este imposibil să te afli în acelaşi timp în afară şi înăuntru". Da, este foarte dificil, dar nu imposibil. Această însuşire este acordată intuiţiei. Intuiţia este în acelaşi timp înţelegere şi senzaţie, pătrunde realitatea dintr-o străfulgerare. Ea este în stare să reunească intelectul şi inima, gândul şi sentimentul, înţelepciunea şi iubirea, pentru cunoaşterea adevărului.

Opoziţia dintre inimă şi intelect o regăsim în luptele ce se desfăşoară de secole între religie şi ştiinţă. Domeniul ştiinţei este cel exterior, obiectiv, iar cel al religiei, lumea interioară, subiectivă. Prin „religie" nu trebuie să înţelegem acea mulţime de doctrine şi rituri, mai mult sau mai puţin echilibrate, ce s-au dorit impuse oamenilor, ameninţându-i cu nişte pedepse cumplite dacă nu se supuneau. Nu, într-un sens mai larg al termenului, religia este sentimentul mistic autentic ce conferă unora siguranţa că numai viaţa interioară este adevărata viaţă.

Desigur, trebuie să ştim acum că explorarea lumii interioare este dificilă şi nu se face fără riscuri. În acest caz Ştiinţa Iniţiatică este atât de necesară, fiindcă ne învaţă că înainte de a ajunge la regiunile celeste limpezi şi luminoase ale intuiţiei, discipolul trebuie să străbată regiunile obscure ale planurilor astral şi mental inferioare unde se află iluziile şi rătăcirile. V-am vorbit deseori despre aceste regiuni" explicându-vă că ele sunt ca nişte zone de ceaţă şi praf. Ceaţa reprezintă toate emoţiile primitive ale inimii, iar praful, toate rătăcirile intelectului. Pericolul constă deci în a rămâne acolo, fiindcă praful, asemenea ceţii, împiedică o viziune clară. Numai cel care se străduieşte să străbată aceste regiuni nesigure reuşeşte să atingă vârful muntelui spiritual, planul cauzal (*A se vedea în Incursiune în invizibil* (*Col. Izvor nr. 228*) *capitolul*: „*Accesul la lumea invizibilă*: *de la Iesod la Tiferet*").

Un învăţământ iniţiatic nu vă instruieşte numai asupra existenţei diferitelor lumi, el vă dă nişte criterii pentru a discerne calitatea stărilor voastre de conştiinţă, a emoţiilor şi gândurilor voastre; el vă oferă nişte metode pentru dezvoltarea organelor

spirituale datorită cărora veţi putea străbate zona percepţiilor iluzorii pentru a atinge regiunile sufletului şi ale spiritului. Prin eforturi repetate, prin exerciţii, va veni o zi în care veţi vedea lucrurile din lumea psihică cu aceeaşi claritate, aceeaşi exactitudine şi precizie ca în planul fizic. Atunci veţi contempla adevărata viaţă, veţi aveţi o viziune completă a lucrurilor şi când va trebui să le explicaţi sau descrie, veţi prezenta exact realitatea, fiindcă nu veţi povesti numai nişte istorii personale şi nu vă veţi mai opri nici asupra aspectului sau aparenţei lucrurilor.

Când vă vorbesc despre importanţa ce trebuie acordată lumii subiective, eu nu spun că trebuie să părăsim realitatea obiectivă pentru a ne lăsa convinşi de tot ce ne trece prin cap. Nu, este chiar contrariul. Ca şi voi, eu ştiu că pentru oameni subiectivitatea este în general sinonimă unor opinii personale bazate pe nişte idei preconcepute, pe nişte iluzii, şi că sunt posibile cele mai îngrozitoare aberaţii. Pentru o fiinţă care nu a înfăptuit nicio lucrare asupra sa însăşi pentru a-şi stăpâni gândurile şi sentimentele, lumea subiectivă este o pădure încâlcită în care se pierd. Dar pentru cel care, printr-o lucrare tenace, a ştiut să-şi depăşească această zonă din sinea sa, lumea subiectivă este dimpotrivă contrară celei a clarităţii, a certitudinii. Trebuie deci să fiţi foarte vigilenţi şi să vă obişnuiţi să vă examinaţi gândurile şi sentimentele pentru a nu vă rătăci.

Cei mai mulţi oameni nu cunosc nimic din lumea psihică şi structurile ei. Ei sunt străbătuţi de nişte sentimente, senzaţii, gânduri, dorinţe pe care le acceptă aşa cum vin, fără a-şi pune prea multe întrebări; ei nu-şi imaginează că aceste fenomene psihice pot corespunde unor regiuni ai căror locuitori şi mesageri ei sunt într-un anumit fel. Cu atât mai mult, ei nu ştiu că au o întreagă lucrare de înfăptuit în acest domeniu. Astfel unii devin victimele iluziilor lor, iar alţii, pentru a fi la adăpost, se agaţă de „lumea obiectivă”. Săraci nefericiţi, nu aşa vor reuşi să vadă mai limpede! Nu, fiindcă limpezimea nu se află în lumea obiectivă. Sau mai degrabă există aici atât timp cât omul este în stare să proiecteze el însuşi lumina. Dacă nu are în sine această lumină, acest far, acest proiector al lumii sale subiective, el nu va obţine nicio adevărată clarificare asupra lumii obiective. Lumii obiective nu îi este dat să aibă lumina. Dacă nu există niciun fascicol de lumină care să vină din voi, lumea obiectivă va rămâne indescifrabilă ochilor voştri.

Da, trebuie să judecaţi: fără viaţa psihică, fără viaţa subiectivă a gândurilor şi a sentimentelor, ce vă poate rămâne ca obiectivitate? Nimic, nici chiar lumea obiectivă nu mai există pentru voi. Această viaţă obiectivă de care sunteţi atât de mândri poate încă exista tocmai datorită vieţii voastre subiective. Suprimaţi-o, şi veţi muri… iar pentru morţi nu mai există nimic obiectiv, nici subiectiv, totul s-a sfârşit. Numai pentru cei vii există ceva numit lumea obiectivă, cu soarele, stelele, pomii, munţii, datorită vieţii subiective. Concentrându-vă deci asupra lumii obiective pentru a vă pune la adăpost, vă îndepărtaţi de lumină, vă îndepărtaţi de viaţă şi nu veţi găsi niciodată adevărul.

Este imposibil să fiţi complet obiectivi, fiindcă lumea obiectivă rămâne mereu ceva exterior vouă. Dacă spuneţi cuiva: „Fiţi complet obiectiv", este ca şi cum i-aţi cere să nu mai fie el şi nu este posibil: nu poţi să nu mai fi tu însuţi, deci eşti mereu subiectiv. Nu le puteţi cere oamenilor să fie obiectivi, le puteţi cere numai să părăsească subiectivitatea inferioară pentru a ajunge la subiectivitatea superioară.

Sunteţi liberi acum să vă agăţaţi de lumea obiectivă. Şi aici veţi găsi o formă de adevăr, dar una limitată. Fiindcă dincolo de ceea ce vedem şi auzim, se produc multe alte fenomene pentru care este nevoie să ne dezvoltăm nişte urechi, nişte ochi şi un creier superioare.

Există un adevăr viu, bogat, pentru cel care este în stare să simtă lucrurile dincolo de aparenţe, şi un adevăr sărac pentru cel care nu simte nimic. El şi-a închis în sine uşile şi ferestrele, iar adevărul său este la fel: închis, baricadat. Adevărul este adevărul nostru! Veţi spune: „Dar când vorbim despre adevăr, facem aluzie la o realitate obiectivă ce există independent de noi". De acord, dar pentru a fi percepută, cunoscută, această realitate obiectivă trece neapărat prin subiectivitatea noastră, noi o lucrăm şi o modelăm adăugându-i sau retrăgându-i nişte elemente ce ne sunt specifice: nu există decât nişte adevăruri subiective.

De exemplu, cum se face că savanţii nu s-au înţeles în problema existenţei Domnului? Da, este extraordinar: iată bărbaţi care au aceeaşi formaţie ştiinţifică, aceeaşi inteligenţă, aceleaşi posibilităţi materiale pentru a se pronunţa… şi se pronunţă în mod diferit? În bogăţia, armonia, organizarea minunată a materiei, unii simt prezenţa unui Creator pe care îl respectă şi îl adoră, în timp ce alţii văd numai o mecanică bine pusă la punct ce o atribuie hazardului. Aceasta dovedeşte tocmai că realitatea materială, obiectivă, trece neapărat prin

subiectivitatea indivizilor.

Veţi spune: „Dar savanţii materialişti sunt cel puţin cinstiţi, ei nu se pronunţă despre ceea ce nu văd!" Numiţi aceasta cinste, dacă doriţi, dar eu aş numi-o mai degrabă limitare, mărginire spirituală fiindcă aşa ceva înseamnă a nu te pronunţa decât asupra aparenţelor. Oamenii de ştiinţă sunt totuşi primii care ştiu cât de înşelătoare sunt aparenţele. Exemplul cel mai cunoscut este cel al soarelui şi al stelelor ce dau impresia că răsar şi apun. Mulţi oameni sunt convinşi şi astăzi că soarele este cel care se roteşte în jurul pământului! Iar de-a lungul secolelor, a fost chiar periculos pentru oamenii de ştiinţă să afirme contrariul: ei îşi riscau viaţa. Amintiţi-vă de Galilei…

Pentru a vedea adevărul, nu trebuie să rămânem ataşaţi de ceea ce ni se prezintă în faţa ochilor, ci să ne deplasăm şi să ne schimbăm punctul de vedere, să părăsim punctul de vedere al materiei pentru a-l urma pe cel al spiritului. Filosofia materialistă ce se bazează pe cunoaşterea pe care fiinţa umană o poate avea despre materie prin cele cinci simţuri nu se află în adevăr, deoarece este filosofia aparenţelor. Desigur, aparenţele îşi au motivaţia lor de a exista, dar nu trebuie să ne lăsăm înşelaţi de ele. Aparenţele există pentru a ne determina să judecăm, pentru a ne oferi mijloacele de a regăsi firul Ariadnei ce ne va conduce la adevăr. Trebuie deci să lucrăm cu aparenţele, dar fără să ne lăsăm înghiţiţi de ele, fiindcă aceasta este moartea spirituală.

Iată ceea ce ne învaţă Iniţiaţii: cu cât omul se ridică în această lume subiectivă care este lumea spirituală, cu atât mai mult privirea sa se limpezeşte şi descoperă mai mult adevărata natură a lucrurilor. El devine de o asemenea puritate, de o asemenea transparenţă încât străbătând lumea sa psihică, realitatea nu suferă nicio deformare. Subiectivitatea sa şi universul obiectiv se confundă, şi în acea clipă el cunoaşte adevărul. Putem cunoaşte adevărul numai dacă ne descotorosim de toate elementele ce acţionează în noi ca nişte prisme care deformează. Progresele noastre interioare sunt deci cele ce ne permit să descoperim încet-încet adevărul. Numai cel care a atins perfecţiunea poate cunoaşte adevărul absolut. Până acolo, ne împotmolim în nişte greşeli şi nişte aproximaţii. Orice cunoaştere trece neapărat însă prin subiectivitatea omului: subiectivitatea sa luminează sau întunecă realitatea.

Articol XII. Cap. 12 – Întâietatea lumii subiective

Corpul nostru se poate dezvolta deoarece viaţa din noi îl străbate şi îl însufleţeşte. Desigur, apare un moment în care nu mai creştem, dar corpul nostru se modifică până la sfârşitul existenţei noastre, fiindcă principiul vieţii din noi continuă să îl descopere. Omul îşi formează corpul şi rămâne legat de el prin tot felul de legături subtile ce îi dau puterea de a acţiona asupra lui. Fiindcă putem realmente acţiona numai asupra a ceea ce pricepem, iată o lege ce nu trebuie niciodată pierdută din vedere. Şi fiindcă omul nu a învăţat să descopere obiectele din jurul său, aşa cum îşi descoperă corpul, el nu poate acţiona asupra lor, nu are legături cu ele.

Această legătură strânsă dintre viaţa din noi şi corpul nostru fizic ne apare mai limpede în ceea ce numim fenomenele psihosomatice. O mustrare ce i se face cuiva sau un sentiment trăit îl poate determina să roşească, să pălească, să se îngălbenească sau chiar să se facă verde la faţă. Judecaţi efectele fizice ce se pot produce asupra sa în anumite cazuri, când este anunţat de un eveniment tragic sau prea fericit. Chiar dacă nu vede nimic din ceea ce i se anunţă, el poate trăi o asemenea emoţie încât poate fi doborât, îşi poate pierde cunoştinţa. Totuşi, ce este o ştire? Cum se face că acest lucru imaterial este capabil să tulbure pe cineva până când îl îmbolnăveşte, îl înnebuneşte, chiar îl omoară… sau dimpotrivă produce o vindecare spectaculoasă?

O mamă este paralizată de ani de zile. Într-o noapte se declanşează un incendiu în casa sa. Copilul ei doarme într-o altă cameră. Şocul produs asupra sa de gândul că fiul ei poate arde de viu este atât de puternic încât ea se avântă să îl prindă şi să îl pună la adăpost. Da, sub efectul iubirii sale, contactul dintre sistemul nervos şi muşchi s-a restabilit. Desigur, sunt cazuri foarte rare, dar au existat. De ce să nu studiem atunci aceste fenomene? îmi veţi replica că le cunoaşteţi de mult timp. Poate, dar nu le-aţi studiat îndelung pentru a vedea cum să le folosiţi să ameliorați anumite stări fizice sau psihice.

Să revenim însă la această idee că vom putem acţiona numai asupra a ceea ce descoperim. Fiindcă aici se află misterul creaţiei lumii. Se spune că Dumnezeu a creat lumea din nimic. În realitate, El a retras, a emanat ceva din El însuşi, o chintesenţă ce a proiectat-o în afară. Această chintesenţă s-a condensat încet-încet formând ce denumim acum materie. În acest proces al creaţiei regăsim problema lumii obiective şi a lumii subiective. Folosindu-ne mereu de aceleaşi cuvinte,

le-am uitat sensul originar; or, subiectivul se referă la ceea priveşte subiectul, iar obiectivul, la ceea ce se referă la obiect. Iar omul, creat după chipul Domnului, este şi el un subiect care lucrează asupra materiei pentru a o modela, a-i da o formă. Desigur, el nu creează materia, dar îşi creează condiţiile existenţei sale în materie.

Eu ştiu că vă va foarte greu să admiteţi acest adevăr deoarece, pentru cei mai mulţi oameni, condiţiile materiale sunt predominante. Vă închipuiţi că latura obiectivă determină latura subiectivă, adică stările voastre psihice au la origine nişte elemente şi condiţii materiale. În aparenţă, este adevărat; numeroase circumstanţe ar putea dovedi acest adevăr fiindcă v-aţi oprit asupra consecinţelor şi luaţi în considerare numai sfârşitul procesului. Pentru a avea o viziune clară asupra realităţii, trebuie să faceţi cale întoarsă şi să urcaţi din nou la Izvor, pentru că de la Izvor vin toate.

Omul a coborât pe pământ pătrunzând în nişte învelişuri succesive din ce în ce mai dense, pe care Ştiinţa Iniţiatică le-a numit corpuri. De la cel mai subtil la cel mai dens, ele sunt: corpul atmic, corpul budic, corpul cauzal, corpul mental, corpul astral şi corpul fizic. Corpul fizic este deci ultimul dintre aceste învelişuri. Coborând în materie, spiritul s-a limitat din ce în ce mai mult, dar el este cel care a acceptat limitele impuse. Dacă, în coborâre, omul ar fi ştiut să menţină legătura cu regiunile superioare, el nu ar fi fost atât de handicapat, atât de lovit. El se plânge că aceste condiţii materiale impun situaţia, dar de fapt latura subiectivă a cedat locul şi acum îi mai rămâne, aşa cum se spune, să mănânce ce şi-a gătit, să doarmă aşa cum şi-a aşternut…

Când nu ştim să vedem adevărata origine a lucrurilor, tragem numai nişte concluzii greşite. Dacă voi, care primiţi acum aceste cunoştinţe, aveţi realmente dorinţa de a vă transforma, veţi constata că latura subiectivă, spiritul vostru, sufletul vostru, gândul vostru, voinţa voastră pot modela latura obiectivă, adică să amelioreze toate condiţiile vieţii voastre. Vă veţi regăsi încet-încet primele voastre puteri, cele ce le posedaţi înainte de a coborî în materie. Aceasta este speranţa, aceasta este mântuirea. De ce să nu înţelegeţi?

Aveţi interes să acceptaţi această filosofie. Chiar dacă ea nu este completă, ea valorează mai mult decât toate teoriile prosteşti ale ştiinţei materialiste ce s-au bazat numai pe aparenţa lucrurilor. Voltaire a spus că dacă Dumnezeu nu exista, ar fi trebuit inventat! Ei bine, eu vă spun că, şi dacă această filosofie a supremaţiei spiritului ar

fi fost falsă, aţi fi avut de milioane de ori interesul să o adoptaţi. Datorită ei vă veţi învinge slăbiciunile, veţi înlătura greutăţile. Aş putea să vă dau multe exemple, dar unul singur este de ajuns.

Un om cumsecade şi-a construit undeva o baracă mizeră din chirpici, aceasta este sărăcăcioasă şi el suferă. Care este cauza stării sale: latura obiectivă, baraca, sau latura subiectivă, el însuşi care s-a pus într-o asemenea situaţie? Desigur, el însuşi, deoarece, prin lene, prin neputinţă sau alt motiv, el nu a ştiut să-şi procure mijloacele de trai în nişte condiţii mai bune. „Da, veţi spune, dar dacă este atât de limitat, este pentru că s-a născut într-o familie săracă, nu a primit nicio educaţie, deci latura obiectivă este determinantă". Nu, este numai o aparenţă, iar dacă s-a încarnat în acea familie înseamnă că nu a făcut nimic într-o încarnare precedentă pentru a merita mai mult. Suntem mereu obligaţi să constatăm că latura subiectivă este cea care domină şi orientează. Cineva se însoară: după un timp se plânge că situaţia este de nesuportat. S-ar spune că latura obiectivă îl face să sufere: soţul sau soţia, soacra etc. Ah, nu, este latura subiectivă, el însuşi care a creat această situaţie.

Aţi văzut cum arată cimentul? Este un praf ce se poate spulbera la cea mai mică bătaie de vânt. se adaugă apă (ce poate fi mai fluid ca apa?), amestecul formează o pastă foarte moale, dar dacă puneţi acolo piciorul, peste câteva momente veţi fi blocaţi; pentru a vi-l retrage, trebuie să spargeţi totul, şi cine ştie dacă nu vă veţi răni? Ei bine, aşa se întâmplă şi cu destinul nostru. Toate condiţiile întâlnite din viaţa noastră nu sunt decât materializarea vieţii noastre psihice, a gândurilor, a sentimentelor noastre; iar acum, dacă suntem prizonieri, cu picioarele în ciment, a cui este vina? Omul şi-a creat destinul şi de îndată ce l-a creat, el trăieşte înăuntrul său, depinde de el, i se supune. Dar adevărul nu este aici, şi nu fiindcă el nu-şi poate retrage piciorul din ciment se poate concluziona că cimentul a creat piciorul!

Întreaga viaţă ne arată unde se află adevărul, dar nu l-am văzut, nici descifrat încă, şi continuăm să facem confuzie între cauze şi consecinţe. Desigur, anumite consecinţe pot deveni cauzele altor evenimente. Nu trebuie însă să pierdem niciodată din vedere că adevărata origine a lucrurilor nu este niciodată materială, ea se află în însuşi spiritul omului. De aceea, în loc să acuzăm mereu împrejurările, familia, societatea, guvernul, trebuie să ne spunem: „Sărman bătrân, dacă erai mai inteligent, nu ai fi ajuns aici. În tine trebuie să cauţi cauza

fericirii, a nefericirii, a succesului, a insuccesului, şi nu în afară".

Poate că nu aţi determinat cauzele greutăţilor voastre actuale în această încarnare, ci în alta. Puţin contează, esenţialul este să înţelegeţi că voi sunteţi mereu factorul determinant. Atât timp cât refuzaţi realitatea responsabilităţii voastre, lucraţi pentru falimentul vostru, totul vă scapă. În clipa în care conştientizaţi însă cu adevărat că totul depinde de voi, aveţi în mână frâiele destinului vostru.

Articol XIII. Cap. 13 – Progres ştiinţific şi progres moral

Putem înţelege atracţia ce o poate exercita lumea fizică. Natura este atât de bogată! De la pietre şi până la stele, există o infinitate de lucruri de observat, de examinat, de disecat, mai ales acum cu aparatele atât de perfecţionate ce au fost puse la punct. Putem petrece zile şi nopţi cu aşa ceva, mii şi milioane de savanţi au o ocupaţie până la sfârşitul lumii! Dar Creatorul care a dăruit omului cele cinci simţuri pentru a face nişte investigaţii în lumea fizică, i-a dat şi altele pentru explorarea lumii interioare. El posedă aceste două categorii de instrumente fiindcă are nevoie de ele pentru a avea o viziune completă a realităţii. îi rămâne numai să le adapteze în el.

Bineînţeles, lumea fizică este mai uşor de studiat decât lumea interioară. Putem cântări, măsura, desena contururile fiecărui element, şi întreaga lume cade repede de acord asupra cifrelor şi a formelor. În timp ce, pentru a întocmi hărţile lumii sufletului şi a spiritului, a măsura şi a cântări stările de conştiinţă sau a desena contururile gândurilor şi a sentimentelor!... Dar avantajul lumii interioare constă tocmai în a se afla la adăpost de atacurile exterioare fiindcă nu are nimic material. Nimeni nu vă poate influenţa gândurile, sentimentele, crezurile. Chiar dacă sunteţi lipsiţi de cărţile voastre, de laboratoarele voastre etc... şi sunteţi închişi într-o închisoare, nu puteţi fi împiedicaţi să vă simţiţi bogaţi, liberi, să continuaţi să gândiţi, să faceţi nişte experienţe în laboratoarele voastre interioare.

Veţi spune: „Dar progresul ştiinţific reprezintă totuşi ceva!" Desigur, progresul ştiinţific a adus mai mult confort, mai multă siguranţă, mai multe facilităţi pentru deplasare şi comunicare, mai multe medicamente, un echipament performant în case, şcoli, uzine, spitale... Judecaţi însă şi veţi vedea că tot acest progres se referă numai la planul material, slăbindu-l şi anesteziindu-l în realitate pe om dacă nu există o activitate spirituală pentru a restabili echilibrul.

Îmi aduc aminte că, la câţiva ani după cel de-al doilea război

mondial, un grup de preoţi tibetani a sosit la Paris; cum ei veneau dintr-o ţară considerată foarte înapoiată din punct de vedere tehnic, s-a dorit să li se prezinte ultimele creaţii occidentale considerându-se că vor fi încântaţi.

Spre marea uimire a însoţitorilor lor, ei nu s-au mirat deloc, nu au fost impresionaţi. Atunci când li s-a cerut părerea, ei au răspuns că nu au de ce să fie atât de încântaţi, fiindcă acele maşini, departe de a-l elibera pe om, îl vor aservi. De altfel, este o chestiune ce îi preocupă din ce în ce mai mult pe oamenii care judecă, fiindcă nu există un real progres decât într-un sens: ştiinţific, tehnic, adică material. Or, nu numai că progresul ştiinţific nu antrenează cu el şi progresul moral, dar într-un numit fel îl dă înapoi pe om, pentru că el s-a avântat pe această cale de explorare şi exploatare a lumii fizice fără a-şi lua nişte măsuri de prevedere.

Da, există o lege ce trebuie cunoscută, aceea că o schimbare într-un domeniu antrenează nişte modificări în alte domenii. Iar dacă nu se iau nişte măsuri de prevedere, în timp ce într-o parte există progres, în alta există regres. S-a dorit ca ştiinţa să înlocuiască religia; este foarte bine, dar trebuia acordată ştiinţei o altă dimensiune, lărgindu-i-se câmpul de investigaţie. Nimic nu împiedica ca ştiinţa şi religia să fie cele două faţete ale aceleiaşi realităţi, una având ca obiect lumea exterioară, iar cealaltă, lumea interioară, fiindcă omul este făcut pentru a trăi simultan în aceste două lumi. Ar mai fi trebuit conştientizat acest dublu aspect al realităţii şi nu dorinţa de a privilegia unul pe seama celuilalt. Or, este tocmai ceea ce au făcut oamenii de-a lungul veacurilor: fie au refuzat ştiinţa în numele religiei, sau au refuzat religia în numele ştiinţei. Ei nu au înţeles că adevărul se afla în adaptarea armonioasă a celor două, deoarece universul este o unitate.

Acum, trebuie să precizez că atunci când mă refer la descoperirile ştiinţifice, nu este vorba numai despre cele făcute în ultimul secol. Este adevărat că am asistat la nişte transformări uriaşe, dar toate acestea erau cunoscute de multă vreme, iar în anumite civilizaţii ştiinţa era chiar mult mai avansată decât astăzi. Ea i-a antrenat deja pe oameni spre pierzanie şi aceleaşi pericole îi pândesc din nou.

Istoria omenirii nu ascultă de un program de dezvoltare constant şi continuu. Mai întâi, trebuie ştiut că au existat mai multe

omeniri care, pe parcursul istoriei lor, au cunoscut nişte întreruperi în dezvoltarea lor. Anumite fenomene ştiinţifice sau tehnice ce făceau deja obiectul unei ştiinţe la un moment dat au căzut apoi în uitare. Nu voi intra însă în detalii… De exemplu, vă voi spune numai că anumite civilizaţii străvechi ştiau că pământul este rotund şi se învârte în jurul soarelui, apoi această cunoaştere s-a pierdut şi s-au scurs veacuri ca să se impună din nou.

Acum ne aflăm din nou într-o perioadă de mari descoperiri ştiinţifice şi tehnice, dar oricare ar fi aceste descoperiri, nu trebuie să ne bazăm pe ele pentru a aduce definitiv fericirea oamenilor. Chiar şi cercetătorii, oricât de excepţionali ar fi, nu vor găsi sensul vieţii mulţumindu-se cu explorarea materiei. Fiindcă domeniul în care îşi efectuează cercetările, la fel ca şi instrumentele, laboratoarele lor, obiectele lor de studiu rămân în exteriorul lor. Au existat nişte cercetători care au făcut nişte descoperiri fantastice sau au primit chiar premiul Nobel, iar în interior au luat-o razna. Dacă ar fi cunoscut filosofia Iniţiaţilor şi le-ar fi aplicat metodele, descoperirile ce le-au făcut i-ar fi întărit, luminat şi în interior. Păcat pentru ei! Ce sens are să faci nişte descoperiri ce uşurează viaţa altora când tu însuţi rămâi într-o dezordine interioară?

De aceea eu le spun cercetătorilor: „Este foarte bine, continuaţi, avem nevoie de descoperirile voastre, ne aduceţi multe lucruri, fie ca Domnul să vă binecuvânteze, dar atât timp cât nu vă veţi schimba viziunea despre lucruri, toate descoperirile ce le-aţi putea face nu vă vor satisface”.

Este însă mai grav faptul că ei antrenează întreaga societate în erorile lor. Iată trista realitate. Într-un anumit fel, se poate spune că oamenii de ştiinţă împiedică omenirea să evolueze, pentru că s-au concentrat numai pe progresul material, tehnic, şi au abandonat progresul psihic, ameliorarea caracterului omului, înnobilarea sa. Adevăratul progres este progresul moral pe care Iniţiaţii îl caută, iar oamenii de ştiinţă l-au lăsat deoparte. De aceea ei vor fi consideraţi într-o bună zi ca nişte duşmani ai adevăratului progres. Da, tocmai, ei au avut o responsabilitate imensă şi nu s-au aflat la înălţimea sarcinii lor.

Există realmente la ce să ne gândim şi ce întrebări să ne punem asupra tuturor acestor succese de care oamenii de ştiinţă sunt acum atât de mândri. Oare adevăratul progres constă în a trimite nişte

aparate pe alte planete? Ce să facem în final? Să exploatăm resursele şi să introducem şi acolo aceeaşi dezordine ca pe pământ? De ce să tulburăm întreg universul? Desigur, nu este rău în sine să doreşti să explorezi cosmosul, dar nu înainte de a înţelege anumite lucruri. Oamenii nu respectă nimic, se consideră stăpânii creaţiei, ei tulbură, răvăşesc, fără să ştie că această violenţă o vor plăti foarte scump într-o zi. Atât timp cât oamenii de ştiinţă vor avea ca scop numai să se arunce asupra naturii pentru a o scotoci, a o exploata tară nicio consideraţie pentru pagubele ce le-ar putea pricinui, ei vor rămâne în afara adevărului descoperit de Iniţiaţi.

Veţi spune: „Dar ce ar trebui să facă ca să găsească acest adevăr?" în realitate, Iniţiatul nu studiază altceva ca savantul, realitatea este pentru el ca aceeaşi pentru toţi. Diferenţa esenţială constă în faptul că el nu se opreşte la lumea fizică; el ştie că fiecare proces din natură comportă trei aspecte: fizic, psihic şi spiritual, şi se străduieşte deci să regăsească în viaţa interioară aceleaşi manifestări şi corespondenţe ca în planul fizic. Dacă ar aprofunda puţin legile ce guvernează universul, oamenii de ştiinţă ar înţelege că în realitate toate elementele, toate obiectele, toate fenomenele ce le studiază, le vorbesc despre o lume mai vastă, mai bogată. Progresul ştiinţific nu a antrenat progresul moral fiindcă ei nu au înţeles cum funcţionează aceste legi.

De exemplu, atunci când fizicienii au început să descopere existenţa undelor, ar fi trebuit să meargă mai departe: ei ar fi descoperit că nu este un fenomen unic, izolat, ci există şi în alte planuri, cele ale sentimentului şi gândului. Şi nu s-ar fi mulţumit să ofere elementele ce au permis fabricarea aparatelor de radio, ei ar fi descoperit cum creierul este un aparat ce emite şi captează nişte unde şi există deci o întreagă lucrare de făcut în acest sens. Desigur, telepatia este recunoscută acum de unii, dar nu de toţi, şi nimeni nu a tras încă toate consecinţele privind educarea şi stăpânirea gândului. Dar nu este tot: atunci când au făcut această descoperire că undele nu cunosc frontierele, ei ar fi trebuit să lucreze imediat la înlăturarea tuturor frontierelor pentru a fi în acord cu descoperirile ce le făceau. Este drept că în acest caz a existat puţin progres, dar lucrurile sunt atât de lente!

Vedeţi deci că oamenii de ştiinţă fac nişte descoperiri, dar nu le înţeleg întreaga semnificaţie. Telefonul, fotografia, fonograful, radarul,

laserul etc, toate descoperirile ştiinţifice şi tehnice trebuie transpuse în planul psihic şi spiritual pentru a fi complete. Este adevărat nu numai în cazul fizicii, dar şi al chimiei, astronomiei, biologiei etc. De exemplu, chiar şi în tabelul periodic al elementelor al lui Mendeleev, fiecare element este mesagerul unei realităţi mai subtile.

Savanţii vor poseda adevărata ştiinţă atunci când vor şti să privească dincolo de aspectul material al realităţii. Este atât de dorit să o facă! Fiindcă adevărata ştiinţă nu aduce numai cunoaşterea şi înţelegerea, ea constituie şi o sursă de echilibru, de libertate, de linişte interioară. În vreme ce, pentru moment, ştiinţa actuală aduce tot soiul de chestii şi maşini ce uşurează viaţa, desigur, nu putem nega, dar din cauza manierei ei limitate de a înţelege lucrurile, oamenii sunt mai stânjeniţi şi uneori chiar mai bolnavi şi mai nefericiţi.

Ştiinţa contemporană se află deocamdată în afară, despărţită de adevărata ştiinţă. Cercetătorii lucrează fără să ştie că ţin cu adevărat în mâinile lor bazele adevăratei ştiinţe. Mulţi sunt uimiţi că progresul tehnic nu schimbă deloc lumea şi se întreabă ce pot face pentru a contribui la progresul moral al omenirii. Ei bine, iată răspunsul: dincolo de legile lumii fizice, ei trebuie să lucreze în acelaşi timp să descopere legile lumii morale.

Articol XIV. Cap. 14 – Adevăr ştiinţific şi adevăr al vieţii

Pentru a ne face o idee despre o clădire, trebuie să o vizităm. La fel, pentru a avea o idee exactă despre o situaţie, trebuie să o cunoaştem. Ce-ar mai trebui să facem? Refuzăm să ne deplasăm un centimetru şi rămânem pe loc gesticulând şi strigând: „Eu am dreptate, eu mă aflu în adevăr.” … Nu, ne aflăm încă departe de adevăr atât timp cât ne limităm la un aspect al realităţii.

Pentru a afla adevărul, nu trebuie niciodată să izolăm un crâmpei de timp sau de spaţiu. De exemplu, dacă ne referim la o scurtă perioadă de timp, o viaţă de om, nu vom înţelege nimic din desfăşurarea evenimentelor, pentru că această viaţă nu este decât o za dintr-un lung lanţ. Pentru a înţelege ceea ce trăieşte o fiinţă pe parcursul încarnărilor sale, nu trebuie să considerăm în mod izolat actuala încarnare, ci să o legăm de toate încarnările trecute, de secole şi milenii, şi în acelaşi timp să ştim că această existenţă se va continua în viitor. Ne înşelăm mereu asupra semnificaţiei acordate prezentului dacă nu îl situăm în această continuitate care se derulează din trecut spre viitor.

Fiecare eveniment este consecinţa unui eveniment precedent, de aceea nu veţi şti să interpretaţi corect ceea ce se întâmplă în prezent dacă nu aruncaţi o privire asupra trecutului. Dar nu este totul: aveţi posibilitatea de a lucra asupra acestui prezent care este consecinţa trecutului pentru ca viitorul să fie exact cum vă doriţi. Pentru a înţelege bine viaţa unui om, nu numai că trebuie să o considerăm ca o consecinţă a trecutului îndepărtat, dar şi ca punctul de plecare pentru o nouă existenţă. Cel care studiază o viaţă umană, fără a ţine cont de faptul că ea este legată la nişte vieţi trecute şi de nişte vieţi viitoare, nu poate avea despre ea o apreciere exactă.

Această regulă nu este valabilă numai pentru timp, ea este valabilă şi pentru spaţiu. De aceea, toţi cei care studiază ca specialişti obiectele sau creaturile fără a le situa în ansamblul vieţii, nu vor găsi adevărul. Iată un subiect la care oamenii de ştiinţă şi cercetătorii să se gândească, oricare le-ar fi domeniul, fiindcă toţi au o prea mare tendinţă de a se specializa.

Ceea ce este bun la specialişti, este că îşi cunosc bine domeniul, dar îl cunosc foarte rar pe cel al specialistului vecin. Cel mai surprinzător este cazul medicinii, unde există din ce în ce mai mulţi specialişti şi din ce în ce mai puţini generalişti. Veţi spune că aceste specializări corespund celor întâlnite în organism, unde fiecare organ (ficat, splină, inimă, plămâni, rinichi etc) are o funcţie bine determinată. Da, desigur, dar aceşti specialişti, organele sunt toate legate unele de altele şi formează o adevărată fraternitate, ele lucrează pentru această unitate care este omul.

Nu se poate nega că specializarea stă la originea unor progrese fantastice. Pentru a-şi aprofunda cunoştinţele într-un domeniu, oamenii de ştiinţă trebuie să-şi limiteze câmpul lor de investigaţie. Da, dar este important apoi să ştie să vadă legăturile existente între subiectul studiat şi totalitatea creaţiei. Or, ce fac ei? Ei scot o mică scoarţă din Arborele Cosmic, şi după ce au cântărit-o şi curăţat-o cu atenţie, scriu nişte cărţi despre ea şi adună câteva sute de persoane, colegii lor, studenţii lor, organizează o conferinţă pentru a le-o prezenta. Aceasta numesc ei „ştiinţă”. De îndată ce această bucată a fost însă tăiată, înseamnă că ea este moartă într-un anumit fel! Ea este moartă fiindcă a fost tăiată de la viaţa universală. Poate că nu este moartă în mod fizic, dar este moartă din punct de vedere al vieţii cosmice.

De aceea într-o zi, când oamenii de ştiinţă vor începe să aprofundeze această problemă, îşi vor da seama că, prin maniera lor de a proceda, ei au contribuit enorm la înţelegerea greşită a acestui ansamblu care este viaţa şi le va fi ruşine. Când înşiruie caracteristicile unui mineral, ale unei plante sau animal, nu le putem reproşa nimic, tot ceea ce spun este adevărat, totul este adevărat… dar acest adevăr este incomplet. Pentru a fi complet, ei trebuie să stabilească nişte legături între obiectul studiului lor şi viaţa cosmică care ţâşneşte, vibrează, străluceşte. Desprinse de această viaţă, planta, piatra, animalul au pierdut esenţialul. De aceea, atât timp cât specialiştii din diferite discipline vor continua pe acest drum, ceea ce ei numesc adevăr ştiinţific va fi un adevăr incomplet, mutilat.

Înţelegeţi-mă bine, nu este cazul să criticăm sau să negăm descoperirile ştiinţifice; problema se află în altă parte, în mintea cercetătorilor, în atitudinea lor faţă de viaţă, în incapacitatea lor de a stabili nişte legături între obiectele de studiu şi ansamblul vieţii. Ei pun prea mult accentul pe analiză şi neglijează sinteza. Cel mai greu este însă că metodele de investigaţie utilizate pentru a studia materia (descompunere, dezmembrare, dezagregare) au fost aplicate fiinţei umane. Ei încearcă să o cunoască sfâşiind-o, tăind-o în bucăţi. De altfel, această tendinţă spre disecare este atât de răspândită, întărită şi susţinută peste tot în ştiinţă, încât a antrenat şi unele schimbări în viaţa socială, morală, spirituală: fiecare vrea să se separe, să se izoleze de ceilalţi, şi apar astfel ostilităţile, părerile preconcepute, războiul… Iată rezultatul analizei!

De exemplu, chiar la nivelul unor ţări, patriotismul, naţionalismul constituie deseori numai nişte manifestări ale acestei filosofii a separativităţii universale. Nu voi menţiona nicio ţară, deoarece misiunea mea nu constă să mă ocup de politică. Eu observ numai ce se întâmplă şi explic aceste principii în lumina Ştiinţei Iniţiatice. În întreaga lume, chiar în ţările occidentale, apar tot soiul de mişcări ce predică scindarea. Devenim din ce în ce mai mult nişte analişti, iar dacă vom continua astfel, veţi vedea că în scurt timp întreaga lume va fi foarte bine „analizată”. Da, în nişte bucăţi!… A venit vremea să ne preocupăm de sinteză. Eu nu vreau să spun că ţările trebuie să renunţe la libertate sau la autonomie, ci numai să se simtă membre ale aceluiaşi organism, ansamblu, ale unei unităţi mai vaste, pentru că numai în acea clipă viaţa va circula în mod armonios. Sinteza

înseamnă viaţa, veşnicia, nemurirea. Eu ştiu că foarte puţini mă vor înţelege, deoarece mentalităţile sunt falsificate de toate teoriile propagate de ziare, de cărţi, de filme… În care este mereu cazul să elimini ceva, să tai, să stârpeşti…

Toţi susţin analiza: să divizeze, să separe, să descompună, să sfâşie. Chiar în familii, fiecare a devenit atât de analist încât nimeni nu se mai suportă; dintr-un nimic, se separă. Trebuie să studiaţi acum sinteza, fiindcă sinteza înseamnă iubire, acord, înţelegere. Veţi spune: „Dar pentru că sinteza este iubirea, analiza este înţelepciunea!" Evident, există multe lucruri de precizat aici. În mod simbolic, putem afirma că sinteza este iubirea, fiindcă inima adună, reuneşte, iar analiza este înţelepciunea, fiindcă dimpotrivă intelectul sustrage, taie, divizează. Trebuie însă să recunoaştem că nu toate sintezele şi analizele sunt minunate. Este deci necesar să ştim să jonglăm cu aceste noţiuni.

Se poate spune că, în felul lor de a iubi, unii fac mai degrabă nişte analize decât nişte sinteze. De exemplu, cei care se mulţumesc să iubească un bărbat sau o femeie sunt nişte analişti. Ei îi uită pe ceilalţi, nu doresc să îi cunoască, nu se bucură de existenţa lor, se concentrează asupra unei singure persoane, şi de aceea întâlnesc numai decepţii, suferinţe. Şi ei trebuie să înveţe sinteza, pentru a uni întreaga lume în gândurile lor, în iubirea lor.

Să ne întoarcem însă la ştiinţă. Ea se limitează prea mult la domeniul faptelor şi asistăm acum la o asemenea dispersie: nu mai ştim cum să stăpânim această acumulare de descoperiri făcute zilnic, suntem pierduţi. Eu nu spun că trebuie să ne oprim din studiu şi descoperiri, dar când nu ştim să studiem faptele şi să le legăm de un ansamblu mai vast, în loc să vedem mai limpede, avem din contră o viziune din ce în ce mai împrăştiată şi mai confuză.

Nimic nu este mai important decât o idee călăuzitoare, ca o minte care dirijează. Dar oamenii de ştiinţă nu au înţeles, îngrămădesc totul vraişte, şi devine o sarcină distrugătoare. Veţi spune că ştiinţa se mulţumeşte să studieze ceea ce există, că este necesar să cunoaştem insectele, microbii, bacilii, viruşii cu specificul şi modul lor de propagare pentru a ne putea proteja. Nu este atât de sigur. Dacă oamenii ar învăţa să trăiască în sinteză, adică în armonie, unitate, iubire, ei ar fi sănătoşi şi nu ar avea nevoie să studieze într-atât toate gângăniile în laboratoare sau în corp. De ce facem tot timpul nişte

analize: analizele sângelui, analizele urinei sau mai ştiu eu ce?... Am devenit atât de analizaţi încât nu ne putem lipsi de analize. Trăiţi în sinteză şi nu veţi mai avea nevoie de analize! Nu veţi şti poate niciodată cum este urina voastră, dar nu aveţi nevoie, fiindcă veţi fi sănătoşi.

Eu recunosc că oamenii de ştiinţă sunt obligaţi în lucrările lor să nu se limiteze la specialitatea lor, ci să facă apel şi la altele. De exemplu, când trebuie să construiască un satelit, ei trebuie să recurgă la multe discipline, de la matematică la astrofizică! Da, dar metoda lor este suficientă pentru a construi o maşină şi insuficientă pentru a pătrunde secretele vieţii.

Separând fiinţele şi lucrurile de viaţa universală, nu putem şti cum vibrează, palpită şi se manifestă viaţa în ele: fiindcă le-am tăiat de arbore! Izolăm o creangă, o frunză, un fruct pentru studiu. Nu, fructul trebuie studiat pe pom, pentru a înţelege cum el reprezintă rezultatul tuturor energiilor care circulă.

Auzim mereu proslăvindu-se „adevărul ştiinţific". Ei bine, mai important ca adevărul ştiinţific este adevărul vieţii. Iar adevărul vieţii înseamnă a învăţa să legi cele mai mici detalii cu o idee centrală, situându-le în edificiul cosmic pentru a vedea cum vibrează în armonie şi participă la viaţa întregului. Astfel, fiecare fapt studiat este plasat ca un element ce contribuie la menţinerea edificiului.

Asemenea oamenilor de ştiinţă, trebuie deci să observăm, să studiem cu exactitate, cu precizie, dar să mergem mai departe învăţând să adaptăm elementele astfel ca să circule între ele ceva ce ele nu posedau separat, iar acest ceva este viaţa. Adevărata cunoaştere se află în viaţă. Separaţi elementele şi viaţa dispare. Nu este esenţial să ştim că un anumit element are o anumită proprietate, un anumit miros, gust sau culoare, fiindcă luat în mod izolat el nu participă la viaţă. Legaţi-l însă de celelalte elemente şi viaţa apare. Puteţi cunoaşte toate proprietăţile elementelor, dar dacă nu cunoaşteţi cum circulă viaţa între ele, nu posedaţi adevărata cunoaştere.

Înţelegeţi-mă bine. Eu repet, nu spun să nu vă specializaţi, nu sunt atât de mărginit; îmi dau bine seama că în majoritatea cazurilor ar însemna să nu mai aveţi nicio meserie, fiindcă orice meserie este o specializare. Eu vreau numai să spun că nu trebuie să vă situaţi specialitatea în centrul preocupărilor voastre; în centrul preocupărilor voastre trebuie să existe viaţa în dimensiunea ei cea mai vastă, cea mai

înaltă. Şi de îndată ce sunteţi astfel ancoraţi în esenţial, vă puteţi permite apoi să exploraţi tot ce doriţi.

Veţi poseda o bună filosofie a vieţii atunci când veţi avea nişte noţiuni clare despre structura universului, fiinţele care îl locuiesc şi curenţii de care este străbătut. Esenţialul constă însă a studia ce reprezintă omul însuşi, care este locul său în lume şi predestinarea sa, şi care sunt factorii din el care îi vor permite să le împlinească. Apoi, vă puteţi ocupa de cristalografie, de botanică, de zoologie, de astronomie etc, de ce nu? Iar în măsura în care aţi lucrat asupra esenţialului, toate celelalte ştiinţe vor beneficia de o nouă lumină şi vor lua pentru voi o altă dimensiune.

Marea greşeală a oamenilor de ştiinţă este de a crede că metodele ce le folosesc în studiul lumii fizice au o semnificaţie universală şi pot fi aplicate în toate domeniile existenţei. Şi cum nu l-au văzut pe Domnul, nici Inteligenţa Cosmică la capătul microscoapelor sau al telescoapelor lor, ei îi resping. Studiile lor le arată fără încetare că o Inteligenţă sublimă guvernează mişcările tuturor corpurilor cereşti, succesiunea anotimpurilor, funcţionarea organismelor vii: plante, animale, oameni etc, dar cum nu l-au întâlnit pe Creator pentru a discuta cu El, ei îi neagă existenţa şi consideră creaţia ca un fapt al hazardului. Ei bine, toţi aceşti savanţi trebuie să ştie că inteligenţa nu lipseşte din natură, ci din mintea lor. Da, ei nu ştiu să judece şi să tragă nişte concluzii din observaţiile lor: ei decupează universul în bucăţi şi judecă acele bucăţi. Iată de ce ei nu vor descoperi niciodată adevărul.

Pentru a descoperi adevărul, trebuie să vă înălţaţi până la o altă înţelegere a vieţii. Veţi ajunge astfel nu numai la o mai bună cunoaştere a lucrurilor cu ajutorul intelectului, dar în acelaşi timp un întreg proces de regenerare se va declanşa în profunzimea fiinţei voastre fiindcă aţi intrat din nou în legătură cu Totul: vă legaţi de curenţii subtili ai universului, v-aţi cufundat în sânul vieţii cosmice, sunteţi în legătură cu toate creaturile vizibile şi invizibile şi orizontul conştiinţei voastre se lărgeşte.

Această înţelegere mai vastă a ştiinţei este deopotrivă adevărata religie. La ce le foloseşte oamenilor să repete că acest cuvânt religie vine din latină „religere”: a lega din nou, dacă în mintea lor ei fac numai nişte separaţii? Veţi spune: „Dar legătura despre care ei vorbesc este legătura cu Dumnezeu”. Ar fi bine, numai că, ce semnificaţie are o legătură cu Domnul însoţită de o separare de tot restul?... Aceeaşi

legătură ce îl leagă pe Creator de creaturi trebuie să lege şi toate creaturile între ele, precum şi toate elementele creaţiei. Înţelegerea acestei legături constituie adevărata religie. Adevărata religie subînţelege deci o ştiinţă. Această separare dintre ştiinţă şi religie de care unii sunt foarte mândri nu rimează cu nimic. Dacă separăm religia de ştiinţă, înseamnă că suntem foarte limitaţi, nu am înţeles-o cu adevărat nici pe una, nici pe alta. Este limpede acum?…

Studiul lumii fizice nu trebuie să ne îndepărteze de Dumnezeu, ci să ne apropie de El. De aceea adevăraţii Iniţiaţi nu resping lumea, ei o consideră ca laboratorul lor şi se folosesc de toate elementele ce le conţine; ei ştiu că datorită acestor elemente vor reuşi într-o zi să fabrice piatra filosofală. Cei care vor să taie orice legătură cu lumea nu se află în adevăr. Dumnezeu a pus în lume o bogăţie nemaipomenită, dar noi avem nevoie de lumina Ştiinţei Iniţiatice pentru a învăţa să folosim această bogăţie în loc să cădem sub povara ei. Problema constă în a avea lumina şi a nu ne desprinde de lume; cel care se desprinde de lume îşi semnează sentinţa la moarte.

Am putea afirma că demersul omului de ştiinţă şi cel al Iniţiatului sunt complementare: omul de ştiinţă lucrează după metodele analizei care studiază detaliile, iar Iniţiatul după cele ale sintezei care îmbrăţişează întregul. Idealul este de a putea să le uneşti pe amândouă. Deci, de acum înainte, tot ceea ce puteţi vedea, auzi sau atinge, gândiţi-vă să îi găsiţi un loc în întreg, nu-l lăsaţi în afară, împrăştiat, separat de Pomul Vieţii. Această atitudine, acest fel de a înţelege lucrurile va trezi încet-încet în voi toţi centrii subtili. Mistica hindusă denumeşte aceşti centri chakre. Au fost date multe metode pentru a-i dezvolta, iar unele sunt foarte periculoase. Cea mai bună metodă, cea care v-o dau, este de a lucra să realizaţi în voi unitatea vieţii.

Chiar dacă, pe parcursul istoriei, nu toţi Iniţiaţii s-au prezentat la fel, unii s-au manifestat ca Maeştri ai iubirii, alţii ca Maeştri ai purităţii, alţii ca Maeştri ai înţelepciunii, toţi adevăraţii Iniţiaţi au fost obligaţi să atingă un punct de unde îmbrăţişau totalitatea lucrurilor, a fiinţelor şi a activităţilor. Chiar dacă fiecare Iniţiat a primit o misiune precisă, el nu se specializează, ci se străduieşte să trăiască împlinirea vieţii.

Un Maestru, un Iniţiat este deci o fiinţă care se ocupă de viaţă în întregul ei. El nu pierde din vedere detaliile, dar pentru el esenţialul

constă în viaţă: cum să o ocrotească, să o îmbogăţească, să o purifice, deoarece viaţa este unica realitate ce le conţine pe toate celelalte. Iar pentru a putea simţi viaţa în întregul ei, trebuie să urci spre Cauza Primordială, spre Izvor, Dumnezeu însuşi. Vegheaţi deci să păstraţi mereu legătura cu această Cauză a tuturor cauzelor, Izvorul Divin.

Articol XV. Cap. 15 – Să privim totul ca întâia oară

Dacă pentru cei mai mulţi oameni viaţa pare atât de monotonă şi lipsită de conţinut, înseamnă că ei au o înţelegere prea limitată şi superficială a realităţii. Ei se pronunţă despre fiinţe şi lucruri în funcţie de aparenţe şi îşi închipuie că această cunoaştere le este de ajuns în viaţa zilnică.

Să privim numai modul în care bărbaţii şi femeile obişnuiesc să se considere reciproc. Deoarece se cunosc de o anumită vreme, ei cred că nu mai au nimic de descoperit unii la alţii, şi de aceea nu mai descoperă de fapt nimic, se plictisesc, devin blazaţi. Pentru ei este deja o poveste veche, ei se îndepărtează, se separă. Nu îşi dau seama că această stare de fapt provine din faptul că întreaga latură subtilă a fiinţelor, sufletul lor, spiritul lor, le-a scăpat. Iar cel mai grav este faptul că, acţionând astfel, ei îşi închipuie că sunt consideraţi nişte oameni experimentaţi ce nu mai pot fi uimiţi de nicio manifestare a celorlalţi, crezând că prestigiul le va creşte. Îşi vor creşte poate prestigiul în faţa unor orbi ca ei, dar se vor scleroza, deoarece se închid curenţilor vieţii. Fiinţele sunt vii, natura deopotrivă, dar pentru a intra în contact cu această viaţă trebuie să-ţi însuşeşti anumite capacităţi de percepţie. Este posibil cu unele metode foarte simple.

De exemplu, încercaţi să faceţi acest exerciţiu. Ieşiţi din casă dimineaţa şi priviţi cerul, soarele: gândiţi-vă că le vedeţi pentru întâia oară. În acea clipă veţi descoperi o întreagă viaţă subtilă ce nu aţi întrezărit-o până atunci, fiindcă aţi permis să se ridice în voi un ecran întunecat. Atât timp cât nu îl veţi înlătura, nu veţi poseda niciodată adevărata inteligenţă a lucrurilor.

Adevărata inteligenţă este ca un izvor, mereu proaspătă, refăcută, fermecătoare, adevărata inteligenţă se află într-o veşnică stare de încântare. Să nu vă mulţumiţi să aveţi această atitudine numai faţă de natură, învăţaţi să o dezvoltaţi şi faţă de oameni, veţi face nişte descoperiri nebănuite, iar voi veţi fi mai interesanţi şi mai simpatici faţă de alţii.

Lucrul cel mai important este de a împărtăşi viaţa. Puteţi

cunoaşte tot ce se află pe pământ şi în cer, pietrele, plantele, animalele, stelele şi oamenii cu limbajele, culturile lor şi toate particularităţile modului lor de existenţă… dar vă va lipsi mereu ceva, o insatisfacţie şi chiar o plictiseală, atât timp cât nu aţi învăţat să intraţi contact cu acei curenţi subtili ai vieţii care circulă în ei.

Veţi spune: „Ceea ce ne cereţi este foarte greu şi nu ştim cum să îl facem". Nu, nu este dificil, şi vă voi da o metodă foarte simplă: încercaţi mereu să priviţi lucrurile şi obiectele ca întâia oară. Scopul acestei metode este de a ne obliga să devenim creatori, şi tocmai această capacitate a creaţiei dă un sens vieţii noastre. Cum vă închipuiţi că unii muzicieni pot interpreta de sute de ori aceeaşi partitură şi unii actori aceeaşi piesă producând de fiecare dată nişte efecte puternice asupra publicului? Fiindcă ei sunt capabili să interpreteze în fiecare seară ca şi cum ar fi fost întâia oară. Artiştii, chiar dacă sunt nişte executanţi, sunt totuşi nişte creatori: deoarece ei redau de fiecare dată viaţa. De ce nu procedaţi şi voi la fel? Puteţi deveni şi voi nişte creatori în fiecare clipă dând viaţă la tot ce faceţi, la tot ce priviţi, la tot ce ascultaţi… Singura condiţie este să o faceţi ca întâia oară.

Eu vă spun astăzi un mare secret pe care puţini oameni l-au descoperit şi îl practică. Ei trăiesc ani în şir şi fac din ce în ce mai multe automatisme: mănâncă, beau, dorm, se plimbă etc, dar mereu în mod automat şi de aceea ei nu sunt fericiţi. Am descoperit atâtea lucruri cu ajutorul acestei metode ce care o aplic în mod conştient, de a face lucrurile ca întâia oară! Şi astfel totul îmi apare mereu nou. De altfel, aceasta este realitatea; priviţi, nimic nu este mereu la fel: fiinţele şi lucrurile sunt vii, ele emit zilnic noi radiaţii. Chiar şi metalul dintr-un colier, un inel sau un ceas ce le purtaţi, vibrează în mod diferit în fiecare dimineaţă faţă de ziua precedentă. Dacă aţi fi cu adevărat sensibili, aţi simţi diferenţa în mişcarea electronilor. Aceasta se explică prin faptul că obiectele respective sunt în legătură cu acei curenţi mereu noi din cosmos, dar cum voi nu simţiţi nimic, vă închipuiţi că este mereu la fel.

În realitate, nimic, nicăieri, nu este niciodată la fel. Şi mai ales soarele, dimineaţa, la răsărit, este mereu nou. De altfel, astronomii o confirmă. De pe pământ, cu ochiul liber, se poate să nu observăm nicio schimbare, dar datorită aparatelor lor, astrofizicienii observă o viaţă pe soare: nişte curenţi, nişte proiecţii, nişte erupţii… Iar dacă se

produc unele schimbări pe soare, de ce nu s-ar repercuta aceste schimbări în întreg sistemul solar, asupra oamenilor, animalelor, plantelor, pietrelor şi a metalelor?…

De acum înainte, dacă vreţi să descoperiţi un adevăr ce va da de fiecare dată un sens nou vieţii voastre, încercaţi să faceţi lucrurile ca întâia oară. În fiecare dimineaţă, când vă treziţi, gândiţi-vă că puteţi redescoperi lumea: mâncaţi o bucată de pâine, priviţi focul sau apa sau un copac, un munte… ascultaţi o piesă muzicală, întâlniţi-vă cu familia voastră, cu prietenii, ca şi cum ar fi pentru întâia oară… şi veţi simţi că existenţa voastră devine zi de zi mai bogată şi mai frumoasă.

Articol XVI. Cap. 16 – Vis şi realitate

Nu este foarte important ceea ce se petrece în afara voastră sau în jurul vostru, ci înăuntrul vostru. Este real este ceea ce simţiţi, ceea ce trăiţi.

Câte exemple din viaţă ne arată că realitatea obiectivă contează mai puţin decât realitatea subiectivă! în faţa aceloraşi evenimente, anumite persoane se bucură, altele se întristează, altele se revoltă. Iar mulţi oameni trăiesc deopotrivă cu nişte impresii ce nu au nicio legătură cu realitatea! Unii se cred urmăriţi de nişte răufăcători şi sunt neliniştiţi: desigur, nu există aşa ceva, dar ei îi văd pe aceşti răufăcători strecurându-se noaptea lângă un zid şi îi aud apropiindu-se şi şoptind între ei… Alte persoane îşi închipuie că simpla lor prezenţă naşte unele pasiuni în inimi; ele văd în tot felul de semne manifestările acestei pasiuni: un gest, un surâs, un cuvânt în care întrevăd tot felul de subînţelesuri, şi chiar indiferenţa, toate acestea fiind interpretate ca nişte declaraţii de dragoste…

Există nenumărate exemple de oameni care, în tot felul de domenii, trăiesc într-o realitate ce şi-au confecţionat-o, şi se bucură, se îngrijorează, se agită faţă de lucrurile ce nu există sau le interpretează în felul lor. S-a încercat în zadar să li se arate greşelile, au fost imposibil de convins, ei revin mereu la fantasmagoriile lor. Nu realitatea obiectivă este cea care le influenţează subiectivitatea, ci subiectivitatea lor creează pentru ei realitatea obiectivă.

Aceste fenomene devin mai tulburătoare în vise. Visaţi că vă prăbuşiţi într-o prăpastie şi sunteţi îngroziţi, dar vă treziţi şi conştientizaţi faptul că frica trăită a fost o aparenţă înşelătoare, lotuşi, atunci când aţi visat, nu v-aţi îndoit că este realitatea. Anumite persoane afirmă că visează în mod conştient, dar acest caz este foarte

rar. Foarte puţini oameni sunt conştienţi că visează şi trăiesc cu adevărat aceleaşi emoţii ca şi cum ar fi trăit nişte evenimente reale. Iar la trezire, este o adevărată dezamăgire să pierzi fiinţa iubită alături de care te-ai plimbat într-un parc mare plin de fiori şi de cântecul păsărilor! Sau dimpotrivă, ce uşurare să te afli în pat, ferit de pericole!

Veţi replica că nu vă învăţ nimic şi că sunteţi la curent cu toate aceste fenomene. Nu mă îndoiesc, dar cum folosiţi această cunoaştere pentru a pune ordine în viaţa voastră interioară? Fiindcă tocmai aici se află utilitatea cunoaşterii: să poţi face apoi ceva cu obiectul cunoaşterii.

Observaţi-vă, şi când vedeţi că sunteţi gata să consideraţi lucrurile mai grave sau mai dramatice decât sunt, sau dimpotrivă să le minimalizaţi valoarea sau frumuseţea, încercaţi să remediaţi această atitudine. Fiindcă subiectivitatea noastră deformează fără încetare realitatea obiectivă, de ce să nu lucrăm să o orientăm în sensul cel mai constructiv?

Apoi, cine ne spune că realitatea ce o trăim este adevărata realitate? Există numeroşi Iniţiaţi şi înţelepţi care ne învaţă că viaţa este un vis şi că străbatem de fapt o lume de aparenţe din care ne vom trezi într-o zi. Va trebui să încercaţi să lucraţi cu această idee. De exemplu, când traversaţi o perioadă dificilă, spuneţi-vă: „Sufăr, sunt bolnav, sunt persecutat. Da, dar este o iluzie, încă visez şi când mă voi trezi, nu va mai rămâne nicio urmă din toate acestea. Sau: „Toate aceste încercări nu mă privesc. Nu ştiu cine le trăieşte… poate corpul meu, dar în niciun caz eu. Eu mă aflu în afara acestor lucruri, sunt un spectator, sunt invulnerabil".

Veţi spune că aşteptarea nu vă împiedică suferinţa. Da, bineînţeles, ca aceia care au coşmaruri: strigă, transpiră. Sentimentele, emoţiile noastre corespund unei anumite realităţi, dar nu sunt realitatea. Viaţa este un vis, da, şi din moment ce viaţa este un vis, toate fiinţele umane sunt visătoare. Diferenţa dintre Iniţiaţi şi oamenii obişnuiţi este însă că ei ştiu să lucreze cu aceste noţiuni de vis şi de realitate. Atunci, învăţaţi şi voi. Spuneţi-vă că viaţa este un vis şi că adevărata realitate este tocmai aceea pe care oamenii o numesc vis; şi încercaţi să trăiţi în această realitate: opriţi-vă din când în când şi concentrativă asupra luminii, a frumuseţii, a purităţii, imaginându-vă că v-aţi cufundat în această lume minunată, că trăiţi în ea. Este un vis, bineînţeles, dar de ce acest vis nu ar fi el adevărata realitate? De altfel, gândindu-vă că este realitatea, veţi contribui la împlinirea acestui vis.

Încercaţi şi veţi vedea că avansaţi enorm.

Acum, înţelegeţi-mă bine, există vise şi vise. Toate persoanele visează, dar adesea este vorba despre vise incoerente, pline de dorinţe arzătoare. Trebuie să visăm, dar în mod conştient, pentru ca aceste vise să fie dirijate de o cunoaştere, de o voinţă dreaptă şi fără a uita această realitate iluzorie care este viaţa. Fiindcă nu este recomandabil nici să fugim de viaţa zilnică sub pretextul că ea este o iluzie. Trebuie găsit un echilibru între cele două: senzaţia de a visa şi cea de a ne afla în realitate. Din moment ce suntem pe pământ, aici trebuie să lucrăm, dar fără a uita că suntem cufundaţi într-un somn din care ne vom trezi într-o bună zi. În ochii oamenilor obişnuiţi, Iniţiaţii trec drept nişte visători care cred în lucruri irealizabile, imposibile, în timp ce ei, bineînţeles, sunt treji. Ei nu ştiu că în realitate dorm, chiar sforăie!… Idealul este ca visele noastre să întâlnească adevărata realitate, cea care este dincolo de aparenţe.

Atunci, reţineţi bine ce vă spun acum: nu luaţi niciodată prea în serios dificultăţile şi nefericirile existenţei, altminteri veţi fi zdrobiţi şi veţi pierde gustul de a trăi. În faţa încercărilor, spuneţi-vă: „Bineînţeles, ceea ce mi se întâmplă este adevărat, nu pot nega, dar nu mi se întâmplă mie. Eu sunt un spirit nemuritor, veşnic”. Aceasta vă va dărui mereu curajul şi speranţa.

Articol XVII. Cap. 17 – Adevărul, dincolo de bine şi rău

Pentru cei mai mulţi oameni, adevărul înseamnă binele, şi fiindcă asimilează adevărul cu binele, răul nu aparţine după părerea lor domeniului adevărului. Iată încă o chestiune ce nu a fost îndeajuns aprofundată. În această medalie ce reprezintă adevărul, putem deopotrivă afirma că binele este o faţă, iar răul o alta. Evident, trebuie ca binele să învingă; numai că nu trebuie să ne închipuim că îl vom face să biruiască căutând să eliminăm răul.

Întreaga viaţă ne stă la dispoziţie pentru a ne instrui. Să luăm pur şi simplu exemplul fiinţei umane, să privim cum este ea construită. Partea superioară este destinată unor activităţi nobile: a vedea, a auzi, a vorbi, a gândi, în timp ce partea inferioară digeră, elimină, evacuează, funcţii desigur mai primitive. Dar aceste activităţi nobile şi primitive se desfăşoară la aceeaşi fiinţă umană, iar dacă ea vrea să nu accepte clipele sub pretext că nu sunt remarcabile, ea va muri. Nu putem separa partea de sus de cea de jos.

Însuşirile superioare îşi extrag nişte energii din funcţiile

inferioare: acestea sunt ca rădăcinile necesare pentru ca acest pom care este omul să reuşească să-şi extragă elementele ce le va transforma şi distribui apoi sub forma unor flori şi fructe. În loc să ne dorim să tulburăm ordinea lucrurilor stabilită de înţelepciunea divină, trebuie deci să studiem şi să înţelegem. Toţi cei care se avântă într-o luptă împotriva răului pentru a-l elimina, a-l zdrobi, mutilează realitatea, exact ca acela care voia să-şi elimine stomacul, intestinele, sexul etc.

Să luăm un alt exemplu: cel al circulaţiei sângelui. Sângele este intermediarul între aer şi celulele ţesuturilor noastre. Atunci când sângele este viciat, oare natura a prevăzut să îl evacueze în afara corpului pentru a-l înlocui? Nu, el este purificat datorită oxigenului din aerul pe care plămânii noştri îl primesc prin respiraţie. Fiindcă natura a găsit un sistem pentru a transforma în noi răul în bine. Priviţi deopotrivă cum forţele naturii au fost îmblânzite de-a lungul secolelor: vântul pentru a pune în mişcare morile, torenţii pentru a fabrica electricitatea etc. Desigur, îi putem lăuda pe toţi acei oameni care au dorit să lupte împotriva răului, pentru elanul, spiritul lor de sacrificiu, pentru iubirea lor faţă de Domnul, dar suntem obligaţi să spunem că erau departe de problemă. Fiindcă orice am face, ne aflăm neîncetat în faţa acestei duble realităţi: binele şi răul, lumina şi întunericul, viaţa şi moartea, şi în niciun caz vreunul reuşeşte să îl învingă pe celălalt. Ne referim desigur la condiţiile aflate pe pământ. Dacă reuşiţi să vă înălţaţi până la lumea divină, veţi descoperi alte condiţii, dar până atunci, deoarece vă aflaţi pe pământ, este mai înţelept să studiaţi şi să înţelegeţi sensul acestor manifestări ale răului în viaţa voastră: boala, obstacolele, duşmanii, şi deopotrivă sensul slăbiciunilor ce le constataţi în voi.

Desigur, adevărul nu se găseşte în rău, dar nu se găseşte nici complet în bine, el se află în acelaşi timp în bine şi în rău, sau mai degrabă într-un principiu superior binelui şi răului care ştie să lucreze cu amândouă. Iar dacă nu mergem mai departe să vedem care este acest principiu superior ce le dirijează, nu vom înţelege niciodată schimburile dintre ele, jocurile, luptele lor. Binele şi răul sunt nişte artişti angajaţi să joace în piesa vieţii. Pentru că binele nu va face poate nimic în lipsa răului, va adormi. Răul este cel care îl stimulează.

Oamenii îşi doresc binele din toată inima. Dar cum ei cad foarte rar de acord asupra a ceea ce trebuie numit „bine”, toate aceste lucruri

bune contradictorii ajung să producă răul. Iată trista realitate: fiecare este atât de ocupat să-şi afirme „propriul" bine, care nu este binele celorlalţi, încât aceasta atitudine aduce numai răul. Şi la fel, în cazul în care acest bine atât de aşteptat se iveşte, după un timp oamenii se plictisesc şi se întâmplă uneori să-şi piardă plăcerea de a trăi. Da, fiindcă se simţeau foarte bine; ei au fost uitaţi de rău, iar a fi uitat complet de rău nu este deopotrivă ceva extraordinar.

Răul se aseamănă cu anumite personaje din piesele de teatru. Totul se întâmplă datorită lor: tragedii, comedii, drame… Existenţa pare calmă, dar iată că apare cineva care, prin ambiţiile sale, prin iubirea, lăcomia sa, orgoliul său, gelozia sau prostia sa etc… aduce necazul într-o familie, sau la un loc de muncă, şi toţi sunt nevoiţi să treacă prin nişte peripeţii, să lupte, să se apere şi să găsească nişte soluţii pentru a depăşi această criză. La sfârşitul piesei, unii mor, alţii se îmbolnăvesc sau înnebunesc, alţii au dobândit dimpotrivă o înţelepciune deoarece au ştiut să folosească aceste condiţii dificile. Nu ar fi existat niciodată vreo piesă de teatru dacă niciun element de tulburare nu ar fi apărut pentru a declanşa acţiunea! Şi poate că fără rău, viaţa nu ar înainta nici ea.

Aceste explicaţii nu vor fi poate pe placul filosofilor sau teologilor care au nişte teorii foarte complicate despre bine şi rău. Teoriile complicate nu rezolvă însă problema răului. Problema răului se rezolvă prin acţiune, învăţând să îl transformăm. Altfel, nu facem decât să îl alimentăm prin ignoranţa şi slăbiciunea noastră. Adevărul nu este binele, sau mai degrabă este binele celui care a ştiut să transforme răul.

Adevărata izbândă nu înseamnă deci să ne distrugem duşmanii. Adevărata izbândă presupune să reuşim să ne transformăm duşmanii în prieteni. Astfel, în loc să fim înconjuraţi de nişte oameni care se gândesc numai cum să ne facă rău, suntem înconjuraţi de nişte oameni care se gândesc numai cum să ne ajute. Desigur, este dificil. Este uşor să-ţi dobori duşmanul cu un foc de revolver, să îi verşi în pahar câteva picături de otravă, să pui nişte exploziv sau să deschizi gazul pentru a-i arunca casa în aer; în timp ce, este foarte dificil să reuşeşti să lucrezi asupra ta însuţi şi asupra lui pentru a-l transforma într-un prieten, dar merită efortul şi dovedeşte că te afli în adevăr.

Numai Marii Iniţiaţi au înţeles cu adevărat problema răului. Ei nu se mulţumesc să cunoască binele şi să lucreze cu el, ei explorează

deopotrivă răul. De aceea se spune despre unii dintre ei, de exemplu despre Iisus, că „au coborât în Infern”.

Ei îşi iau nişte măsuri de prevedere, îşi iau nişte arme, şi astfel bine protejaţi coboară până în Infern pentru a studia acele regiuni şi locuitorii lor. Pentru ei a fost dată formula: „a şti, a vrea, a îndrăzni, a tăcea”. Vă spuneam într-o zi că în această formulă, „a îndrăzni” este cuvântul cel mai misterios. De ce? Pentru că a îndrăzni înseamnă a avea curajul de a coborî în Infern pentru a vedea, a înţelege, a cunoaşte şi a învinge. Iar apoi a tăcea, fiindcă nu trebuie să vorbeşti niciodată despre Infern celor care nu sunt pregătiţi.

Veţi spune că nu aţi auzit niciodată vorbindu-se despre Infern ca despre o regiune în care poţi merge să îi studiezi locuitorii. Eu ştiu, este momentul să lăsaţi deoparte toate fantasmagoriile ce v-au fost povestite despre Infern, pentru a avea despre el noţiunile cele mai veridice. Veţi întreba: „Dar ce este Infernul?” Este un loc foarte necesar unde se varsă tot ce este rău şi vicios în univers; este uşor de înţeles. Ce fac oamenii? Ei nu trăiesc în mijlocul mizeriilor şi al murdăriilor, le pun în nişte saci de plastic, apoi le duc la gropile de gunoi sau le ard în nişte incineratoare. Dacă oamenii au găsit deci soluţii pentru a se descotorosi de murdării, cum să ne închipuim că Inteligenţa Cosmică nu a putut găsi nimic? Ei bine, da, ea a găsit acest loc numit de creştini Infern. Infernul este depozitul tuturor materialelor de rebut, dar ceea ce trebuie ştiut, este că marile Spirite din înalt se folosesc de toate aceste substanţe pentru nişte realizări formidabile. Da, Infernul este un depozit, un laborator, fiindcă natura nu lasă nimic nefolosit, ea îl trimite la „staţia de epurare”, aşa cum obişnuiţi să spuneţi. Iar această materie curăţată de impurităţile ei foloseşte la alte creaţii.

Chiar şi Infernul este util, chiar şi Infernul foloseşte în economia cosmică. Îmi dau seama că mulţi clerici nu vor accepta această idee, ei sunt convinşi că Infernul va exista veşnic, plin de nefericiţii condamnaţi gata să ardă sau să sufere cele mai îngrozitoare chinuri. Ei bine, se înşală. Mai întâi, fiindcă această credinţă contrazice iubirea lui Dumnezeu: niciodată Dumnezeu nu poate respinge definitiv nicio creatură. Mai contrazice şi înţelepciunea sa: fiindcă Dumnezeu este înţelept, El nu lasă nimic să se piardă, totul este folositor şi totul este folosit, dar după ce a fost în prealabil transformat.

Toate elementele impure din planul psihic sunt deci aruncate în Infern, iar acolo alte forţe, alte spirite le iau în primire pentru a le

transforma. Astfel apar în lumea cealaltă nişte curenţi, nişte râuri de energie pură. Contrar celor crezute de cei mai mulţi oameni, Infernul nu este un loc îngrădit în care ceea ce intră nu mai iese. Există nişte tubulaturi, nişte canalizări prin care ies elementele ce au fost transformate. Sunteţi uimiţi? Nu, nu trebuie; Infernul nu este o fundătură ce nu duce la nimic. Curenţii răului se reîntorc pe nişte căi determinate ca să alimenteze, să ude, să fertilizeze alte regiuni încă necunoscute.

Ne închipuim că există mereu aceleaşi elemente impure ce se acumulează şi stagnează în locul numit Infern. Deloc. Ajung fără încetare deşeuri noi care le înlocuiesc pe cele tratate. Spiritele luminoase nu tolerează elementele ce nu vibrează la unison cu armonia cosmică şi le proiectează în „întunericul cel mai din afară", aşa cum se spune. Ei bine, acesta este Infernul: un loc deconectat de la lumina divină, dar de unde materialele ies din nou pentru a fi repuse în circuitele vieţii.

Biserica nu obişnuieşte să transmită credincioşilor acest fel de cunoştinţe. De ce? Nu voi aborda acest subiect. Dar cel care studiază Ştiinţa Iniţiatică este obligat să întâlnească această chestiune, să o studieze şi să cunoască adevărul pentru a lucra mai bine. Noţiunile date de Biserică despre Infern nu i-au ajutat prea mult pe creştini să se transforme. De-a lungul veacurilor, ele le-au provocat frică, oare frica este mereu un bun instructor? Nu cred. Vine apoi o clipă în care oamenilor nu le mai este frică, şi atunci ei glumesc pentru a ridiculiza credinţele ce le-au fost inoculate. Câte anecdote umoristice circulă despre acest subiect! îmi aduc aminte de cele care circulau în tinereţea mea în Bulgaria. De exemplu, un turc bătrân îi spune fiului său: „Ascultă, Ali, opreşte-te cu băutura, altfel vei ajunge în Infern, iar ca pedeapsă ţi se vor agăţa nişte butoaie în jurul gâtului.

— Ah? a spus Ali, deodată interesat, oare aceste butoaie vor fi pline?" Iar alţii care sunt friguroşi şi le-a fost frig întreaga viaţă se gândesc că acolo cel puţin le va fi cald. Da, ameninţările Infernului nu impresionează prea multă lume.

Se povestea tot în acea vreme istoria unui preot ortodox care, în clipa morţii, şi-a luat rămas bun de la soţie dându-i întâlnire în Paradis. El se considera un om drept şi locul său era desigur în Paradis. Despre locul soţiei sale el era mai puţin sigur, dar totuşi, cum era soţia sa, ea nu putea decât să se sfinţească lângă el în timpul vieţii. După câţiva ani

a murit şi ea şi a ajuns în Paradis. A început prin a-şi căuta soţul. S-a îndreptat la dreapta, la stânga, a întrebat peste tot de soţul ei drag: nimeni nu îl cunoştea! La sfârşit, ea s-a prezentat în faţa sfântului Petru pentru a-i cere sprijinul. Sfântul Petru s-a uitat în cartea sa mare şi i-a spus: „Draga mea, nu găsesc pe nimeni în Cer cu numele soţului tău. Să vedem dacă este în Purgatoriu". El a căutat, a răsfoit paginile, dar nu l-a găsit nici în Purgatoriu. Mai rămăsese un singur loc: Infernul. „Infernul? Este imposibil, strigă credincioasa soţie. Soţul meu nu se poate afla în Infern". Dar iată că tocmai acolo se găsea. Sfântul Petru i-a arătat numele în registrul său voluminos. „Atunci trebuie să merg să îl întâlnesc, a spus ea, ne-am dat întâlnire după moartea mea". Sfântul Petru i-a explicat mult şi bine că în lumea cealaltă nu puteai ajunge oricum, să faci o vizită cuiva, dar nu era nimic de făcut, ea plângea şi îl implora atât de mult încât el i-a dat un permis de trecere. Ajunsă în Infern, ea şi-a început din nou căutările… Dar ce vede dintr-odată? într-un cazan mare fumegând se afla soţul ei cufundat până la gât! „Oh sărmanul meu soţ, exclamă ea, când mă gândesc că mi-ai dat întâlnire în Paradis! Mi-e milă de tine, trebuie să fii foarte nefericit!

— Nu chiar atât, spuse soţul, să ştii că sunt privilegiat: mă găsesc pe umerii cardinalului!" Iată cât de serios poate fi Infernul în ochii creştinilor.

Să nu uitaţi deci că adevărul are două aspecte: purul şi impurul, lumina şi întunericul, binele şi răul… Iar adevărata cunoaştere trebuie să le cuprindă pe amândouă. Desigur, dacă eşti slab şi ignorant, este mai bine să nu explorezi Infernul, şi nu vă sfătuiesc să o faceţi. Vă spun numai că cei mai mari Iniţiaţi sunt cei care au fost capabili să îl înfrunte, fiindcă în acel moment ei posedau cunoaşterea completă.

Articol XVIII. Cap. 18 – Adevărul vă va face liberi

Nu înţelegeţi încă binecuvântările ce vi le poate aduce adevărul, vă gândiţi că reuşiţi să trăiţi foarte bine şi fără el. Da, desigur, dar fără adevăr nu puteţi fi liberi. Numai adevărul aduce libertatea. Iisus a spus: „Adevărul vă va face liberi". Ce îţi poţi dori mai mult decât să fii liber?

Fiecare calitate, fiecare virtute posedă nişte însuşiri specifice: specificul iubirii este de a aduce căldura, cel al înţelepciunii, de a aduce lumina, iar cel al adevărului de a ne da libertatea, pentru că libertatea are o legătură cu voinţa, cu forţa. Am văzut însă că adevărul posedă diferite grade de manifestare şi libertatea noastră depinde de nivelul la

care ne găsim în raport cu el.

Veţi înţelege mai uşor dacă vă voi oferi câteva imagini luate din natură. Cârtiţele trăiesc sub pământ, departe de lumină, şi pentru a se deplasa ele sunt obligate să sape în pământ nişte galerii lungi pe care plugul ţăranului le distruge uneori; această viaţă întunecată şi limitată le convine fără îndoială, ele sunt cârtiţe, nu îşi pot închipui o alta. Viaţa peştilor este mai liberă decât a cârtiţelor: spaţiul în care ei se mişcă este mai vast, mai luminos. Şi mai liberă este însă viaţa păsărilor: întreg spaţiul le aparţine şi ele cântă şi se bucură în lumina soarelui. Cârtiţa, peştele, pasărea reprezintă aici nişte simboluri; fiecare corespunde unui nivel de conştiinţă, iar nivelul de conştiinţă determină destinul.

Să luăm acum imaginea unui copac. Un copac este format din rădăcini, un trunchi şi nişte ramuri de care sunt prinse frunzele, florile şi fructele. Rădăcinile sunt îngropate în pământ, ele se găsesc în cea mai mare obscuritate, absorb elementele conţinute în pământ pentru a fabrica seva brută ce se va ridica în trunchiul copacului. Departe de aer şi de lumină, ele îndeplinesc o lucrare dificilă şi neplăcută ce conţine numai obstacole, constrângeri, îngrădiri. Trunchiul se înalţă spre cer, o viaţă intensă circulă prin el: în centru sunt canalele ascendente ale sevei brute, la periferie există canalele descendente ale sevei elaborate. Pe măsură ce trunchiul se înalţă şi se întăreşte, el se îmbogăţeşte cu ramuri noi ce sunt bucuroase să se legene în bătaia vântului şi a luminii şi să ofere tuturor viaţa şi frumuseţea frunzelor lor, a florilor şi a fructelor lor.

Rădăcinile absorb elementele pământului şi frunzele absorb lumina solară care transformă seva brută în sevă elaborată. Florile colorate şi parfumate se pregătesc să devină fructe. Cât despre fructe, ele constituie nu numai o hrană pentru animale şi oameni, dar închid în ele germenii ce vor da naştere altor copaci. Rădăcinile, trunchiul şi ramurile îşi au deci utilitatea şi frumuseţea lor. Oare cine nu preferă să trăiască în ramurile copacului cu frunzele, florile şi fructele care se deschid luminii şi căldurii soarelui?

Universul este comparabil cu un arbore. De altfel, în numeroase tradiţii religioase, Arborele Cosmic este simbolul creaţiei. În funcţie de gradul lor de evoluţie, în funcţie de progresele înfăptuite pe calea adevărului, fiinţele se situează în rădăcini, în trunchi sau în ramuri. Cele plasate în rădăcini se simt zdrobite de condiţiile de viaţă, ele sunt

limitate şi cufundate într-o asemenea obscuritate încât nu pot face nimic pentru a-şi schimba destinul. Nici ajutorul celor mai înalte Spirite nu le poate salva; orice ar face să le instruiască, ele nu vor înţelege nimic. Ele nu sunt respinse, contrar celor predicate de anumite religii care resping creaturile decăzute în „întunericul cel mai din afară"; pentru că adevărul îmbrăţişează totalitatea creaţiei. Dar aceste fiinţe care nu au reuşit să se descotorosească de adevărul cârtiţelor şi al rădăcinilor sunt situate din anumite motive în nişte condiţii foarte rele de evoluţie.

Cei care trăiesc în trunchiul arborelui cosmic sunt mai liberi fiindcă sunt mai luminaţi decât cei precedenţi; dar lumina nu este încă suficientă pentru ca tot adevărul să le fie dezvăluit. Ei trebuie să urce până în frunze, flori şi fructe. Acolo vor poseda cu adevărat lumina şi libertatea.

Funcţia rădăcinilor este identică ce aceea a stomacului care, asemenea lor, absoarbe hrana. Oamenii pentru care adevărul se limitează la necesitatea de a bea şi a mânca – ce reprezintă aici simbolul nevoilor planului fizic – se găsesc în stomac, în rădăcini. Şi chiar dacă posibilitatea de a-şi satisface aceste nevoi le procură câteva mulţumiri, nu trebuie să ne uimim dacă ei se simt dintr-odată la ananghie sau dărâmaţi.

La fel cum există o corespondenţă între rădăcini şi stomac, există o alta între trunchiul arborelui şi cutia noastră toracică. În cutia toracică se află inima şi plămânii, prin intermediul cărora se produc nişte fenomene analoge celor ale transformării sevei brute în sevă elaborată. Inima trimite în plămâni sângele viciat care, datorită oxigenului, se purifică şi poate continua să alimenteze organismul. Asemenea sevei brute, sângele viciat urcă, şi asemenea sevei elaborate, sângele purificat coboară. Această regiune a inimii şi a plămânilor corespunde planului astral al sentimentelor şi al emoţiilor. Cei care se situează în această regiune sunt supuşi variaţiilor; dispoziţia lor urcă şi coboară mereu.

Ramurile cu frunzele, florile şi fructele corespund capului. Cei care trăiesc în cap, adică în planul mental, sunt mai luminaţi şi mai liberi şi au mai multe posibilităţi de a crea.

Aceste trei stadii de evoluţie se definesc în raport cu acele trei principii constituente ale psihismului uman: intelectul, inima, voinţa. Intelectul are nevoie de lumină; inima are nevoie de bucurie, de

dilatare; voinţa are nevoie de libertate pentru a acţiona. Este evident că în rădăcini nu există nici lumină, nici dilatare, nici libertate. Lumina, bucuria şi libertatea se găsesc numai în vârful Arborelui Cosmic.

Libertatea depinde deci de gradul nostru de evoluţie. De aceea libertatea absolută nu există pentru fiinţa umană şi nici pentru vreo altă creatură. Cel cu adevărat liber este numai Domnul, Creatorul. Chiar îngerii şi arhanghelii, chiar heruvimii şi serafimii nu sunt liberi pe deplin. Toate fiinţele create sunt dependente de Creator şi sunt libere numai în funcţie de nivelul la care se situează în imensa ierarhie a fiinţelor.

Să luăm acum nişte exemple din cosmos. În general, în astronomie se disting trei feluri de corpuri celeste: cometele, planetele şi sorii. O cometă străbate spaţiul ca un cap cu părul zbârlit, ea se apropie de soare şi îşi spune: „Eu am găsit adevărul, mi-am găsit Maestrul", şi primeşte puţin din căldura sa. Îşi reia însă repede traseul prin spaţiu, pentru a întâlni un alt soare pe care îl va părăsi din nou.

Spre deosebire de comete, planetele se rotesc constant în jurul unui soare de la care primesc căldura şi lumina, dar în această rotaţie ele suportă alternanţa zilelor şi nopţilor, a căldurii şi a frigului: atunci când o latură este luminată, cealaltă este cufundată în întuneric. Nimic nu poate opri însă călătoria lor răbdătoare în jurul soarelui.

Cât despre sori, ei sunt nişte surse inepuizabile de lumină şi căldură ce îşi distribuie binefacerile tuturor creaturilor.

Cometele, planetele şi sorii se regăsesc la oameni. Cometele sunt nişte fiinţe care rătăcesc în existenţă fără să se stabilească niciodată, duc o viaţă haotică lipsită de orientare, lipsită de un ideal. Planetele au un centru în jurul căruia se rotesc, ele simt că nu trebuie să se îndepărteze de acest izvor de căldură şi lumină care este idealul lor spiritual. Ele străbat suişuri şi coborâşuri, dar perseverează pe calea cea bună. Sorii sunt marii Maeştri, Iniţiaţii, care au ajuns atât de departe pe calea iubirii şi a înţelepciunii încât nimic nu îi poate întoarce de la idealul lor, ei rămân în centru şi luminează, încălzesc creaturile în jurul lor.

Cârtiţele, peştii şi păsările; rădăcinile, trunchiul şi ramurile; cometele, planetele şi sorii… toate aceste imagini luate din natură ne vorbesc despre trei categorii de fiinţe, şi fiecare dintre aceste categorii este guvernată de o lege: prima, de legea necesităţii; a doua, de legea voinţei libere, iar a treia, de legea atotputerniciei divine.

Fiinţele primitive sunt supuse legii necesităţii, ele caută de multe reîncarnări numai satisfacţia nevoilor lor cele mai grosiere. Ele s-au cufundat într-atât în materie încât nu mai dispun de nicio libertate de mişcare, trebuie să-şi suporte condiţiile de existenţă. Nu au nicio posibilitate de alegere, şi pentru ele există numai o cale de urmat, foarte dură, pe care sunt constrânse să păşească.

Legea voinţei libere guvernează fiinţele mai evoluate care, în vieţile lor anterioare, au gândit şi au acţionat în aşa fel încât le este permis acum să-şi decidă orientarea. Desigur, libertatea le este limitată, dar ele au mereu posibilitatea de a alege cel puţin între două direcţii. Acestei categorii îi aparţin discipolii tuturor învăţăturilor spirituale, artiştii, savanţii, filosofii, toţi cei care caută să progreseze.

Cât despre legea atotputerniciei divine, ea îi guvernează pe marii Maeştri şi marii Iniţiaţi. Lor le sunt propuse nenumărate căi pentru care pot opta. În faţa ochilor lor, viaţa este luminoasă şi splendidă, deoarece ei sunt nişte sori, ei poartă în sinea lor lumina.

Fiinţele care reprezintă cometele se supun legii necesităţii ce nu le oferă nicio alegere. Aceste fiinţe sunt în permanenţă victimele propriei orbiri, a instinctelor lor inferioare. Orice am încerca să facem pentru ele, acestea nu pot scăpa de destinul lor. Este bine să încercăm să le ajutăm sperând că vom aprinde în ele o luminiţă, dar nu trebuie să ne facem iluzii. Săracele, ele trebuie să mai sufere încă, să primească nişte lovituri ale destinului înainte de a putea să se smulgă din aceste condiţii jalnice.

Cei care reprezintă planetele se supun legii voinţei libere, şi depinde de ei să progreseze mereu mai mult pe calea binelui. Drumul lor este presărat deopotrivă cu obstacole, dar dacă cad, ei se pot ridica. Ei trebuie să-şi asculte mereu urechea interioară pentru a nu face o alegere proastă, fiindcă de îndată ce alegerea a fost făcută, ei vor trebui să-şi asume consecinţele până la capăt. Dacă vă aflaţi pe acoperişul unei case, sunteţi liberi să coborâţi pe scară sau să vă aruncaţi în gol. Dacă vă hotărâţi să săriţi, vă aflaţi imediat sub influenţa legii greutăţii şi veţi fi zdrobiţi la pământ. Sunteţi liberi numai înainte de a vă arunca în gol; apoi, s-a sfârşit, căderi. Desigur, aţi luat o decizie greşită şi vă prăbuşiţi, vă puteţi ridica, dar câte eforturi trebuie să faceţi din nou!

Viaţa sorilor este guvernată de legea atotputerniciei divine: ei sunt liberi, pot urma nişte direcţii încă necunoscute majorităţii oamenilor, în lumea cu trei dimensiuni ne putem deplasa la stânga sau

la dreapta, sus sau jos, înainte sau înapoi. Dar în lumile cu patru, cinci dimensiuni sau mai multe în care se mişcă spiritul, căile sunt infinite Aceste fiinţe sunt libere datorită prezenţei Domnului a cărui supremă libertate se manifestă în ei.

Numai spiritul care este pură scânteie divină este liber în noi. Pentru a fi liberi, trebuie să ne identificăm deci cu spiritul nostru. Pe măsură ce această identificare se produce, noi ne întărim şi scăpăm de influenţa condiţiilor înconjurătoare.

Pentru a mai folosi o imagine, putem spune că identificarea cu spiritul însemnă să urcaţi dincolo de nori. Atât timp cât rămâneţi sub nori, sunteţi dependenţi: pentru a vedea soarele, vă aflaţi la bunul plac al norilor, şi aşteptând sunteţi expuşi întunericului, frigului, ceţii, ploii. Cum nu realizaţi că voi înşivă v-aţi plasat într-o asemenea situaţie, vă plângeţi: „Soarele s-a ascuns, Domnul m-a uitat". Nu este adevărat, în realitate aceste impresii provin din faptul că rămâneţi sub nori. Dacă aţi şti să vă înălţaţi conştiinţa şi să o menţineţi în mod constant deasupra norilor, veţi obţine imediat lumina. Soarele străluceşte totdeauna deasupra straturilor de nori.

Fiinţele supuse legii necesităţii nu se află numai sub nori, ele trăiesc sub pământ, asemenea cârtiţelor sau viermilor a căror lucrare este de a pregăti pământul pentru cei care vor veni mai târziu. Pe pământ trăiesc fiinţele supuse legii voinţei libere, dar ele depind de bunăvoinţa norilor. În timp ce, acelea supuse legii atotputerniciei divine se găsesc mereu deasupra norilor, iar cerul pur şi soarele nu le părăsesc niciodată – simbolic vorbind.

Cei mai mulţi oameni trăiesc sub nori şi aici, desigur, viaţa este dificilă uneori, dar ei nu trebuie să se plângă. Nu vă foloseşte la nimic să vă plângeţi şi în orice caz nu a folosit niciodată la depăşirea dificultăţilor. Din contră, unicul mod de a schimba lucrurile este să cultivaţi mulţumirea, fiindcă astfel vă dilataţi. În timp ce, prin nemulţumire vă crispaţi şi nu veţi putea îndrepta astfel lucrurile, pătrundeţi în domeniul unde guvernează legea necesităţii: alegerea se reduce, calea se îngustează din ce în ce mai mult şi în organism ţesuturile îşi pierd din suplеţe. Cel care persistă în această stare de spirit negativă nu are nicio şansă să-şi amelioreze situaţia. Lucrurile se vor aranja numai dacă veţi reuşi să găsiţi atitudinea corectă.

Nu este scris nicăieri că trebuie să fiţi distruşi iremediabil de destin. Fatalitatea există numai pentru cel care taie legătura cu spiritul.

Orice vi s-ar întâmpla, puteţi deci să vă spuneţi: „Eu sunt un spirit şi îmi pot schimba destinul”. Desigur, la început veţi putea schimba foarte puţine lucruri şi vă veţi îndepărta cu o sutime de grad de starea voastră primară. Dacă vă veţi continua strădaniile în această direcţie, veţi putea însă într-o bună zi să aşezaţi un întreg sistem solar între fatalitate şi voi. Ceea ce este important este de a putea să vă schimbaţi direcţia. Imediat ce aţi înţeles că aţi luat-o pe o cale greşită, trebuie să schimbaţi direcţia şi să continuaţi să mergeţi.

Destinul vostru va fi complet transformat într-o bună zi.

Discipolul are o cunoaştere exactă a legilor destinului. El ştie că încercările ce le are de înfruntat în timpul vieţii sunt consecinţele unor încălcări ale legilor comise în precedentele sale încarnări. Acum el trebuie să plătească, să repare şi să înveţe. Pentru aceasta, el trebuie să accepte toate condiţiile pe care Justiţia Divină le-a decis pentru el. Nimic nu poate contracara aceste decizii. Nu veţi scăpa dacă trebuie să aveţi un eşec, să suferiţi de o boală sau să aveţi o întâlnire nefericită. În planul fizic nu sunteţi liberi. Dacă vreţi să fiţi liberi, trebuie să vă înălţaţi în planul spiritual. Cu ajutorul rugăciunii, al meditaţiei, veţi stabili nişte legături cu lumea divină, lucraţi să creşteţi în voi lumina, forţa, puritatea, iubirea, şi datorită acestor virtuţi vă transformaţi încercările. Dar nu veţi scăpa de ele.

Închipuiţi-vă pe cineva care şi-ar închipui că poate lupta împotriva iernii sau a apariţiei ei. El va fi obligat într-o bună zi să admită că iarna este mai puternică decât el şi va trebui să o suporte. Ei bine, iată comportamentul celor mai mulţi oameni în faţa evenimentelor vieţii: ei îşi închipuie că vor fi mai puternici… şi devin nişte victime! în timp ce discipolul ştie că iarna va veni şi îşi spune: „Îmi voi face nişte provizii de lemne, de cărbune, de haine, şi voi întâmpina cum trebuie iama!” Astfel iarna şi discipolul sunt mulţumiţi. Putem rezolva problema neluptând împotriva încercărilor la care ne supune destinul, dar făcându-ne nişte provizii de cărbune, de haine, de hrană, adică de înţelepciune şi iubire pentru a înfrunta greutăţile cu luciditate şi curaj.

Iată unde se află puterea noastră, libertatea noastră. Dacă am venit pământ cu multe datorii de plătit, trebuie să lucrăm să câştigăm mult înainte ca evenimentele să apară, înainte de a fi ajutaţi în acea clipă. Se poate întâmpla să evitaţi o încercare în clipa în care vă apare, dar să ştiţi că ea va veni de două ori mai dificilă după câţiva ani sau

într-o altă încarnare… Şi cine ştie dacă veţi avea atunci aceleaşi condiţii să o înfruntaţi? Trebuie deci să încercaţi să vă lichidaţi toate datoriile imediat în această viaţă.

Iar cea mai bună metodă pentru a vă plăti datoriile este să vă puneţi în slujba Domnului, lucrând pentru venirea împărăţiei sale. Lucrând pentru binele omenirii într-o manieră impersonală înseamnă a pătrunde în bogăţia Fraternităţii Albe Universale care se află în înalt. În acel moment, toţi fraţii şi surorile din lumea divină încep să preia fiecare o parte din datoriile voastre: ei vă ajută să suportaţi suferinţele. Da, dar înţelegeţi bine că toate acestea se petrec în conştiinţă. Nu veţi fi ajutaţi în planul fizic, în cel material, ci în planul spiritual. Lucraţi deci pentru împărăţia lui Dumnezeu. Dacă lucraţi numai pentru voi înşivă, vă veţi suporta destinul.

II.

Se poate spune că, încă de la naşterea sa, omul pleacă în căutarea destinului său. La câteva luni deja, bebeluşul începe să exploreze lumea: el priveşte în jurul său, ascultă zgomotele, atinge obiectele, le pune în gură… Imediat ce învaţă să vorbească, el pune fără încetare tot felul de întrebări, iar într-o bună zi părinţii săi îl trimit la şcoală pentru a se educa. Acest proces de educaţie durează ani în şir, dar vine şi clipa în care el vrea să se simtă independent şi liber. Înainte, părinţii şi profesorii săi au fost nişte modele pe care le respecta, dar acum el le respinge şi decide să se bazeze numai pe el însuşi, pe experienţele ce le va face pentru a-şi găsi „adevărul”. Este foarte bine, este normal, dar când cineva spune că face nişte experienţe, se întâmplă mereu ca acest cuvânt „experienţă” să presupună nişte aventuri riscante: libertinajul, alcoolul, drogul etc… De ce „a face nişte experienţe” nu înseamnă niciodată să încerci să păşeşti pe calea luminii şi a virtuţilor divine?…

Vrem să ieşim din banalitatea cotidiană pentru a gusta ceva nou, nemaipomenit. Dar tocmai în viaţa spirituală există cele mai multe experienţe noi de făcut! Când pretindem că am încercat totul, de ce nu încercăm deopotrivă să medităm, să ne rugăm, să ne legăm de lumea luminii, să progresăm pe calea iubirii şi a înţelepciunii sub conducerea Iniţiaţilor şi a marilor Maeştri? Eu sunt de acord că într-o bună zi consideraţi lecţiile profesorilor sau ale părinţilor ca insuficiente, dar acesta nu este un motiv să vă aruncaţi orbeşte în tot felul de aventuri, conduşi numai de propria dorinţa de independenţă.

Cel care decide să se dezică de experienţa predecesorilor săi dă dovadă de o independenţă prost înţeleasă. De altfel, fie că recunoaşte sau nu, el este obligat să ţină cont de ea. Ce face un romancier, un poet, un filosof, un muzician, un pictor? îşi trăieşte viaţa şi în acelaşi timp creează o operă ce nu poate fi decât o reflectare a experienţelor sale; el transmite apoi această operă oamenilor care se hrănesc din ea. Veac după veac, s-a constituit încet-încet o întreagă moştenire de gânduri şi sensibilităţi pe care le primim, să spunem aşa, încă de la naştere. Realitatea este că suntem invadaţi de viaţa altora, de gândurile, sentimentele, descoperirile, uimirile lor, dar şi de greşelile şi neliniştile lor. Atunci, despre ce libertate vorbim? Nu putem trăi fără să primim nişte influenţe.

Influenţa este legea vieţii. Tot ceea ce privim, ascultăm, gustăm, atingem, respirăm, mâncăm, ne influenţează în permanenţă. Şi deseori, dacă ne închipuim că suntem atât de liberi, este pur şi simplu pentru că nu ştim sub ce influenţe acţionăm. Este bine deci că unii primesc câteva influenţe bune fără să ştie, fiindcă dacă ar fi fost conştienţi, în dorinţa lor de independenţă ridicolă, ar fi fost în stare să le respingă.

Dacă vă doriţi cu adevărat mântuirea, trebuie să înţelegeţi cât de important este să fiţi orientaţi de marile spirite care trăiesc sau au trăit pe pământ. Aceste fiinţe care au făcut mult mai multe experienţe ca noi, care au rezolvat o mulţime de probleme, sunt ca nişte cărţi vii care ne comunică cunoştinţele ce le posedă. Noi trăim, acţionăm, şi datorită lor altceva se alătură experienţelor noastre, ceva superior, mai bogat ca noi şi care ne ajută.

Oamenii reproduc de fiecare dată greşeala lui Adam şi a Evei, respingând orice autoritate spirituală sau morală şi făcând totul după capul lor. Este spus în Facerea că Dumnezeu, care i-a aşezat pe Adam şi Eva în grădina Edenului, le-a interzis să se hrănească cu fructele Pomului Cunoaşterii binelui şi răului. Dar ei nu au ascultat şi au fost alungaţi din grădină.

Misterul care înconjoară Pomul cunoaşterii binelui şi răului se referă la forţele ce acţionează în natură. Omul ocupă un anumit loc în univers; acestui loc îi corespunde o stare de conştiinţă determinată ce nu îi permite să cunoască şi să experimenteze totul. Chiar dacă putem considera curiozitatea ca unul dintre principalele motoare ale evoluţiei umane, există unele experienţe pentru care oamenii nu sunt încă pregătiţi, iar dacă le fac prematur, ei se expun la mari pericole. Eu v-am

vorbit deja destul de mult despre Pomul Cunoaşterii binelui şi răului. În mod simbolic, se poate afirma că, înainte de a greşi, primii oameni trăiau în florile Pomului Cosmic dar că, dorind să-şi lărgească orizontul de investigaţie, ei au coborât până în rădăcini unde există destul de multe lucruri de descoperit… Dar au descoperit aici deopotrivă îngrădirea şi moartea.

Pentru a ne redobândi libertatea, nu avem alte posibilităţi decât să ne reluăm calea spre înălţimi. Cum? Străduindu-ne să îndeplinim voinţa Creatorului. Libertatea nu există în afară de supunerea în faţa Domnului, a Celui pe care Psalmii îl numesc Cel Prea înalt şi care este Putere, înţelepciune, Iubire. Separându-se de Creator, în mod inconştient sau nu, omul devine sclavul unor entităţi inferioare care au interesul să îl seducă, aşa cum a făcut şarpele care i-a dus pe Adam şi Eva în afara Paradisului. Fiindcă ceea ce Facerea numeşte „şarpe" este o expresie simbolică pentru a desemna o întreagă categorie de fiinţe răufăcătoare care, revoltându-se împotriva Domnului, au dorit să îi antreneze şi pe oameni în rebeliunea lor. De aceea, pentru a ne regăsi acum libertatea, trebuie să ne legăm de entităţile luminoase care au rămas fidele Domnului.

Numai în planul cel mai înalt, în planul divin, cuvântul „libertate" îşi capătă întregul sens. Atunci când îi îndeplinim voinţa, Dumnezeu se manifestă în noi, şi fiindcă El este liber, ne simţim şi noi liberi din cauza prezenţei sale în noi: noi suntem liberi din libertatea sa. Dumnezeu acţionează în noi, şi noi trăim din acţiunea sa liberă.

Toţi cei care caută libertatea părăsindu-şi responsabilităţile sau lăsându-se pradă pasiunilor, celor mai joase instincte, sunt sclavii unor spirite inferioare cărora sunt gata să le deschidă uşile. Acolo unde nu intră Domnul, pătrund diavolii. Atât timp cât nu îl lăsăm să pătrundă pe Domnul în noi ca să ne umple sufletul şi spiritul din libertatea, lumina şi forţa ce El le posedă, locul va deveni liber pentru duşmanii noştri.

Libertatea nu există acolo unde o căutăm, nici sub forma pe care ne-o imaginăm. Mulţi îşi spun: „Eu nu voi lucra, nu mă voi căsători, nu voi avea copii, nu vreau să am nicio obligaţie. Libertatea îmi aparţine!" Credeţi oare că ei sunt liberi? Nu, în interior ei sunt mai limitaţi decât alţii, fiindcă această voinţă de eliberare nu le-a fost inspirată de un ideal nobil şi dezinteresat.

„Adevărul vă va face liberi" spunea Iisus. Acest adevăr ce ne

eliberează este cel al iubirii şi al înţelepciunii şi este adevărul tuturor Iniţiaţilor. De aceea Maestrul Peter Deunov a compus cântecul: „Kaji mi ti istinata": „Spune-mi adevărul ce aduce libertate sufletului meu" spune discipolul. Iar Maestrul răspunde: „Conştientizează, iubeşte, seamănă, construieşte, dă totul".

Adevărul nu poate deci subjuga. Deoarece cei mai mulţi oameni nu au înţeles încă adevărul ca rod al înţelepciunii şi al iubirii, îi vedem lucrând să îi subjuge pe alţii în numele adevărului lor. Cel care se impune astfel trebuie să ştie că nu este un bun slujbaş al adevărului, pentru că în violenţă nu există nici iubire, nici înţelepciune. Veţi spune: „Dar dacă unii refuză adevărul, nu trebuie să îl impunem?" Nu. Adevărul nu trebuie impus. De altfel nu foloseşte la nimic. Trebuie să ştiţi că adevărul nu poate fi primit de toţi, fiindcă mulţi oameni sunt încă foarte departe de iubire şi de înţelepciune, iar Cerul interzice să le fie impus adevărul prin violenţă. De aceea învăţământul marilor Maeştri este făcut pentru nişte fiinţe deja pregătite, nişte fiinţe care, făcând deja anumite experienţe, au înţeles că adevărata viaţă se află în progresul spiritual. Cei care nu au înţeles aceasta, trebuie din nefericire să aştepte ca evenimentele vieţii să vină să bată peste ei cu nişte ciocane mari.

Adevăratul Maestrul posedă numai nişte ciocane mici: el nu le poate folosi să lucreze asupra unor mari blocuri de piatră. El îşi păstrează instrumentele pentru unele lucrări mai subtile. Atunci când vede o formă deja constituită, el ştie că acolo este ceva de făcut: prin mici lovituri, subţiază detaliile pentru a da acestei forme mai multă armonie, mai multă expresivitate: el se străduieşte să facă să apară pe acel chip trăsăturile originare ale chipului Domnului…

Trebuie să căutăm libertatea supunându-ne Creatorului. În primele versete ale rugăciunii de duminică: „Sfinţească-se numele Tău, Vie împărăţia Ta; facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ." … Iisus a exprimat minunat în ce constă această supunere. El spunea deopotrivă: „… este să fac voia Celui ce M-a trimis pe Mine şi să săvârşesc lucrul Lui". Dacă dorim să pătrundem în domeniul Voinţei Divine, şi noi trebuie să devenim nişte lucrători pe câmpia Domnului. Astfel, atunci când creditorii noştri – legile lumii spirituale pe care le-am încălcat – vor veni să ne caute, cerându-ne să ne plătim datoriile, altminteri ne vor băga în puşcărie, Domnul le va răspunde: „Lăsaţi-l în pace, el este slujbaşul meu.

— Da, dar are nişte datorii!

— Care? Câte?

— El a comis o anume greşeală, a încălcat o anumită regulă.

— De acord, dar el este slujbaşul meu, el lucrează pentru mine, mergeţi liniştiţi, Eu îi voi plăti datoriile". Cum Domnul este drept, el nu îi alungă pe creditorii care îşi cer drepturile, El le spune pur şi simplu: „Eu voi plăti pentru el, puteţi pleca liniştiţi". De aceea avem interes să devenim nişte lucrători ai Domnului. Creditorii noştri sunt numeroşi, şi pentru a-i mulţumi ar trebui să posedăm nişte bogăţii imense ce nu le-am putea dobândi nici uşor, nici repede. Când Domnul vede că îi consacrăm gândurile noastre, lucrarea, iubirea noastră, El ne plăteşte datoriile.

Nu ne foloseşte la nimic să le spunem creditorilor noştri: „Eu aparţin unei familii distinse. Eu sunt un mare erudit". Ei vor răspunde că nu îi interesează şi că trebuie să le plătim, şi vom simţi tot felul de tracasări în inima şi mintea noastră că nu ne-am plătit aceste datorii. În ziua în care ne vom afla în adevăr, creditorii nu ne vor mai vizita; dacă vin, înseamnă că ne aflăm încă pe trunchiul copacului, acolo unde trebuie să suferim mereu anumite îngrădiri. Pentru a regăsi libertatea, trebuie să urcăm din nou în vârful copacului.

Există în cartea „O mie şi una de nopţi" o povestire foarte interesantă din punct de vedere al Ştiinţei Iniţiatice. Regele Solomon poseda nişte cunoştinţe magice datorită cărora el comanda spiritelor naturii. El le trimitea în străfundurile pământului sau pe fundul oceanelor să caute materiale preţioase de care avea nevoie pentru construcţia templului din Ierusalim. Oare este adevărat? Eu nu ştiu. De altfel, nu acest aspect este interesant, ci lecţia ce o putem trage din această poveste: „Într-o zi, un duh foarte puternic a refuzat să asculte de Solomon care l-a pedepsit, l-a închis într-un vas cu un capac de plumb, l-a pecetluit şi l-a aruncat în mare. Trei veacuri a petrecut duhul pe fundul mării. În timpul primului veac, duhul îşi spunea că va dărui mari bogăţii celui care îl va elibera. Dar nimeni nu a apărut. În timpul celui de-al doilea secol, duhul îi promitea eliberatorului său toate vistieriile pământului. Nici acum nu a apărut nimeni. Iar în cel de-al treilea secol, duhul i-a promis salvatorului că îl va face un sultan cum nu s-a mai pomenit pe pământ. Nici de această dată nu a primit vreun răspuns. Mai multe secole s-au scurs astfel. Disperat, furios, duhul a jurat acum să îl ucidă pe cel care îl va elibera de acum încolo.

De când a fost aruncat în mare de Solomon, duhul a rămas mult timp pe fundul mării, într-o zi a sfârşit în năvodul unui sărman pescar care pescuia zilnic pentru a-şi întreţine soţia şi copiii. În acea zi pescarul a tras năvodul, simţind o rezistenţă puternică. S-a gândit că a prins un peşte mai mare ca de obicei şi s-a bucurat… În sfârşit, a văzut că din năvod a apărut un vas mare de aramă. A fost puţin înciudat, apoi şi-a spus că un vas atât de bine astupat conţinea desigur ceva preţios. Şi-a scos hangerul şi a început să desfacă capacul vasului. La început a crezut că este gol, dar încet-încet a văzut ieşind din vas un fum gros şi negru ce s-a răspândit repede prin preajmă, înălţându-se spre cer, acoperind marea până departe.

După ce s-a scurs în întregime din vas, fumul a luat forma unui duh uriaş, înspăimântător, în faţa pescarului: „Ah, în sfârşit tu m-ai eliberat! Acum am să te ucid. Regele Solomon m-a închis de secole în acest vas. Mult timp am vrut să îl acopăr cu daruri pe cel care mă va elibera, dar el a întârziat mult şi m-am decis să îl ucid. Spune-ţi acum rugăciunea”. Sărmanul pescar a încercat în zadar să îl convingă pe duh să aibă milă, vorbindu-i despre soţia şi copiii săi care vor muri de foame dacă nu îi va hrăni. Duhul a rămas însă de neconvins.

Pescarul nu era însă prost: când a văzut că nu o poate convinge pe această fiinţă răuvoitoare, s-a decis să folosească viclenia. El îi spuse: „Bine, îmi accept moartea, dar promite-mi mai întâi că îmi vei răspunde la o întrebare”. Duhul i-a promis. „Când văd cât de mare eşti, spuse pescarul, nu-mi închipui cum ai putut intra în acel vas.

— Şi totuşi, acolo am fost! exclamă duhul.

— Este ceva extraordinar, te voi crede numai dacă îmi vei arăta, replică pescarul”. Jignit de faptul că pescarul îi punea la îndoială spusele, duhul a acceptat. Sub ochii lui, el s-a transformat din nou într-un nor de fum şi a intrat în vas. Atunci, pescarul a pus repede capacul şi a închis vasul. A venit acum rândul duhului să îl roage pe pescar să îi redea libertatea.” …

Povestea continuă încă, dar eu v-am spus numai începutul ei, pentru a vă face să înţelegeţi că asemenea lucruri se petrec şi cu noi. Zilnic, nişte entităţi din noi cer să fie eliberate, iar dacă le satisfacem, vom fi expuşi unor mari pericole, înainte de a le elibera, trebuie să le cunoaştem natura şi să ne spunem că, dacă sunt înlănţuite astfel, există desigur un motiv. La fel cum nu putem elibera gazele toxice închise într-un laborator de chimie, nu putem elibera în om toate forţele

subconştientului: instinctele, pasiunile. Dacă le vom elibera, vom deveni primele lor victime.

Trebuie să eliberăm Spiritul Divin în noi. Libertatea este adevărul exprimat în domeniul acţiunii. A fi liber înseamnă a acţiona în acord cu adevărul divin.

CUPRINS

Cap. 1 – Căutarea adevărului 1
Cap. 2 – Adevărul, copil al înţelepciunii şi al iubirii 3
Cap. 3 – înţelepciunea şi iubirea: lumina şi căldura 3
Cap. 4 – Iubirea discipolului, înţelepciunea maestrului 3
Cap. 5 – Sâmburele adevărului 3
Cap. 6 – „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa” 3
Cap. 7 – Raza albastră a adevărului 3
Cap. 8 – Adevărul gol-goluţ 3
Cap. 9 – Să rămânem credincioşi adevărului 3
Cap. 10 – Despre gusturi şi culori… 3
Cap. 11 – Lume obiectivă şi lume subiectivă 3
Cap. 12 – Întâietatea lumii subiective 3
Cap. 13 – Progres ştiinţific şi progres moral 3
Cap. 14 – Adevăr ştiinţific şi adevăr al vieţii 3
Cap. 15 – Să privim totul ca întâia oară 3
Cap. 16 – Vis şi realitate 3
Cap. 17 – Adevărul, dincolo de bine şi rău 3
Cap. 18 – Adevărul vă va face liberi 3